

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ο ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑΝ

Αἱ τελευταῖαι πληροφορίες ἐξ Ἰσπανίας παρουσιάζουν τὸν ἐμφύλιον πόλεμον ὡς ἐισελθόντα εἰς τὴν πλέον αἱματηρὰν καὶ ἀποφασιστικὴν φάσιν. Μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Μαλάγας τὰ ἐπαναστατικὰ στρατεύματα τοῦ στρατηγοῦ Φράνκο, ἤρχισαν σφοδρὰ τὴν ἐπίθεσιν κατὰ τῆς Μαδρίτης με ἀντικειμενικὸν σκοπὸν νὰ ἀποκόψουν τὰς συγκοινωνίας τῆς καὶ ἀπομονώσουν τοὺς ἐν αὐτῇ ἀμυνόμενους κυβερνητικοὺς. Αἱ πρώται μάχαι διεξήχθησαν εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ποταμοῦ Χάρφα, οἱ δὲ ἐθνικισταὶ κατάρθωσαν νὰ φθάσουν εἰς ἀπόστασιν ὁλοῦς τῆς ὁδοῦ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Βαλένθιας-Μαδρίτης. Αἱ ἀματρίαι ἐπιθέσεις καὶ ἀντεπιθέσεις συνεχίζονται, ἐνῷ ἄλλη μάχη, μετὰ τοῦ αὐτοῦ πεποιήματος συνάπτεται παρὰ τὴν Μαρανόσα. Μεγάλαι δυνάμεις ἔχουν διατεθῇ εἰς τὰς μάχας αὐτάς ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν.

Ὁ κατωτέρω χάρτης μᾶς δεικνύει τὰ κατεχόμενα ὑπὸ τῶν ἐπαναστατῶν (κίτρινον) καὶ κυβερνητικῶν (κόκκινον) ἐδάφη, μετὰ τὰς τελευταίας σημαντικὰς ἐπιτυχίας τοῦ στρατηγοῦ Φράνκο.

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
2
ΔΡΑΧΜΑΙ

Ἀθήναι
20
Φεβρουαρίου
1937
Ἀρ. οὐλ. 22

Π
Ε64

Αθηναϊκή Ζωή

ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΘΕΑΤΡΟΝ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

—Τὸ Βασιλικὸν Θέατρον θ' ἀναβιβάζῃ τὴν προσεχὴ ἐβδομάδα τὴν «Πριγκίπισσα Τουραντῶ».

—Ὁ σκηνοθέτης τοῦ Βασιλικοῦ κ. Ροντῆρης ἀνεῳκρυσεν εἰς Παρίσιον, διὰ νὰ ἐξετάσῃ κατὰ πόσον θὰ μπορούσῃε νὰ μεταστῇ ἐκεῖ ὁ θίασος τῆς Ἑθνικῆς μας σκηνῆς, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Διεθνούς Ἑκθέσεως, διὰ νὰ δώσῃ οἰσρὰν παραστάσεων μὲ ἀρχαίαις τραγωδίαις.

—Ὁ θίασος τῆς Μαρίας συνεχίζει μὲ μεγάλαν ἐπιτυχίαν τὴς παραστάσεις τῆς «Λισσάδου».

—Ἡ Ἀλίκη ἀνεβίβασε τὸ «Ρόδον τοῦ Ἰωακάν», ἕνα ἔργον μὲ μουσικὴν ὑπόκρουσιν, τοῦ ὁποῦ ἡ ὑπόθεσις εἶνε ἕνα περικοπὸν παραμυθῆ.

—Ἐν τῇ μετὰ δ' ὁ κ. Μελάς συνεχίζει τὴν συγγραφήν τοῦ «Παπαφλέσσα», τοῦ ὁποῦ ἡ ἀναβίβασις εἰς τὸ θέατρον Ἀλίκης θὰ συμπερι μετὰ τὴν Ἑθνικὴν ἐορτὴν.

—Περὶ τοῦ «Παπαφλέσσα» λέγεται, ὅτι θὰ εἶνε ἕνα ἔργον μὲ πλῆθος ταμπλὸ μὲ σκηνοθετικὸν πλοῦτον καὶ μὲ μεγάλαν ὄραον, ἡ ὁποία θὰ ἐκδηλῶνται ἀπὸ τὴν πρῶτην πράξιν, ἡ ὁποία θ' ἀρχίσῃ μὲ τὴν ἐπὶ σκηνῆς σύγκρουσιν κολλογῶν καὶ Τούρκων. Θὰ παραλάσῃ ἀπὸ σκηνῆς οἱ Ἰδρυταί τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας καθὼς καὶ πολλοὶ ἄλλοι μορφῆ τῆς ἐπαναστάσεως.

—Διὰ τὴν 25ην Μαρτίου ἐτοιμάζει καὶ ὁ κ. Σενόπουλος ἕνα νέον ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐθνικός ὕμνος», τοῦ ὁποῦ ἡ ὑπόθεσις ἔχει παρῆ ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ Σολωμοῦ.

—Εἰς τὸ θέατρον «Παπαφλέσσα» ἀναβιβάζεται προσεχῶς ἀποκριτικὰ ἐπιθεώρησις τοῦ κ. Νικολαΐδου, ὑπὸ τὸν τίτλον «Καμύλα». Ὁ συγγραφεὺς δὲν ἐμφανίζεται καὶ τὸ δῶμά του, ἀλλὰ μὲ τὸν ψευδώνυμον Μ. Π. Ἀρμυρῆ. Εἰς παραμυθεῖ ψευδωνυμῶν ὑπεκρέσθη καὶ τὸν μουσικὸν τῆς ἐπιθεωρήσεως, τὸν κ. Γιαννιδῶν, ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται ὡς Μούσος Ἀρ. οὐσος. Διὰ τὴν τελευταίαν ἀναβίβασιν τῆς νέας ἐπιθεωρήσεως, ὁ θίασος τοῦ κ. Πριναῖ δὲν ἐνίσχυθι μὲ τὸν κ. Ὀρεστῆν Μακρίν καὶ μὲ ἄλλα στελέχη.

—Ἀποκριτικὰ ἐπιθεωρήσεις θ' ἀναβιβασθῇ ἐπισης καὶ εἰς τὸν Μακρόδου, τῆς ὁποίας τὴν συγγραφήν ἀνέλαβεν ὁ κ. Καπετανάκης κατὰ τὴν διαφώνῃ τοῦ κ. Μακρόδου μὲ τὸν κ. Γιαννιδῶν.

—Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ κ. Καπετανάκη εἰς τὸ «Μοντάλ» θ' ἀναβιβασθῇ ὁπερτίτα τοῦ κ. Χαντζαποστόλου.

—Τὸ «Κεντρικόν» καὶ τὰ «Ὀλύμπια» μεταβάλλονται ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς αἰθερὸς ἀποκριτικῶν χορῶν.

—Ὁ Κυριακὸς συνεκρότισε θίασον καὶ θὰ παίζῃ κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἀποκριῶν διαφόρας παλῆς ἐπιτυχίας του, εἰς τὸν Πειραιά.

—Ὁ κ. Οἰκονόμου ἐπανήλθεν ἐξ Ἀλεξανδρείας. Λέγεται, ὅτι θὰ συγκροτήσῃ ὀπερτικὸν θίασον καὶ θὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὸ «Κεντρικόν», ὅπου θὰ παίζῃ μίαν παλαιὰν κωμῶδιαν τοῦ κ. Σενόπουλου, διασκευασμένην εἰς ὀπερτίταν. Τοῦτο ὁ μὲν δὲν εἶνε βέβαιον.

—Τὸ βράδιον εἶνε, ὅτι ὁ κ. Οἰκονόμου ἐνέοικεν γιὰ πέντε ἐπὶ τὸ «Λούνα Παρκ» τῆς Ἀλεξανδρείας.

—Ὁ θίασος Ἀδελφῶν — Στυλιανοπούλου κἀμει χρυσὴ δουλειὰ εἰς τὴν Μυτιλήνῃν.

—Καὶ ὀλίγα κινηματογραφικά. Εἰς τὴν Ἱταλίαν περατοῦται τὸ γυρίσμα τῆς μεγάλης ταινίας «Ἡ Ἱστορία τῆς Ρώμης». Εἰς τὴν ταινίαν αὐτὴν παίζουν οἱ καλλιτέροι ἡθοῖοι τῶν Ἑθνικῶν θεάτρων τῆς Ἱταλίας. Τὸ γυρίσμα τῆς ἐπειδὴ ἐστὶν κοινὴ πολλὰ χρήματα, ἐγένετο τῇ ἐπιχορηγίᾳ τοῦ κράτους.

—Ὁ νεώτερος ἡθοῖος τοῦ κινηματογράφου «Ρένι» Μπαρτολόμειο, τὸν ὁποῖον εἶδον τελευταίως ὁ Ἀθηναῖος εἰς τὸ ἔργον «Ἄννα Καρένινα» ἐνεργεῖ εἰς Ἀγγλικὸν Πανεπιστήμιον, διὰ νὰ παρακολουθῇ ἀργότερον ἀντιπρὸς σπουδῆς.

Προμύνημα τῆς Ἀνοιξέως

Ἀνθισμένους ἀμυγδαλιὰς

Τὰ λουλούδια τῆς ἐποχῆς

Ἡ ἀνοιξὶς ἐμπέκε στὴν πόλιν καθάλας ὅς ἕνα γαῖθάρο. Δὲν τὸ πιστεύετε; Καὶ ὅμως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ συναρπῇσθε στοὺς δρόμους τῆς τελευταίας ἡμέρας κάποιο συμπληρωτικὸν τετραπόδι νὰ κουβαλά στὴν ῥάγιν τοῦ τοῦ εὐχάριστο προμήνυμα τῆς ἀνοιξέως: Κλωνοὺς ἀνθισμένης ἀμυγδαλιᾶς. Ἡ ἀττικὴ γῆ μᾶς ἀτελεῖ τὸς πρῶτους ἀνοιξιάτικους πόθους τῆς...

Ἀς ὁμιλῇ ἀκόμη τὸ μετεωρολογικὸν βελτίον περὶ κλωνίων καὶ ἀντικλωνίων καὶ χαμηλῶν θερμοκρασιῶν. Ἡ ἀμυγδαλιά, ἀσυνλόγηστο θηλυκὸ, δὲν τὰ λαμβάνει αὐτὰ ὑπ' ὄψιν τῆς. Καὶ ἔσπευσε νὰ ντυθῇ τὸ ἀνοιξιάτικο ἀνθινὸ φέρεμά της, μέσα στοὺς ὁποῖον ἔχουν ὑφανθῇ ὅλα τὰ ἀστρά καὶ οἱ γαλαξίες τῶν γλυκίων ἀσέληνων νυχτῶν τοῦ Ἀπριλίου. Τὴν ἀνυπομονήσαν τῆς ν' ἀνθίσῃ τὴν πληρώσει πολλὰς φορές πολὺ ἀκριβὰ. Τὰ ξεροβόρια τοῦ φεβρουαρίου τῆς μερταίνον καὶ τῆς ξεραλλίζοντι ν' ἀνθάκη. Αὐτὴ δυστυχῶς εἶναι ἡ μοῖρα ἕνα ὅσοι εἶναι ἐνθουσιώδεις πρωτοπόροι εἰς τὴν ζωὴν.

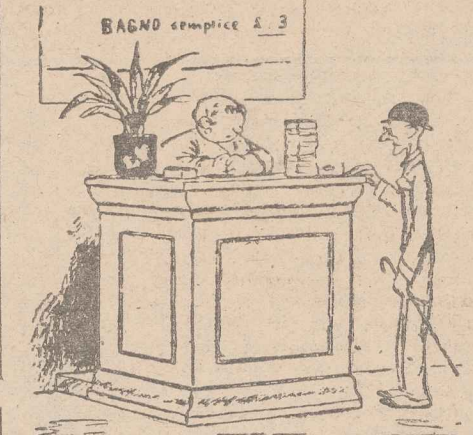
Ἡ ἀμυγδαλιά εἶναι ὁ ἀπόστολος τῆς ἀνοιξέως. Ἐνθ' ἀκόμη μένεται τὸ κρῖ καὶ οἱ παγωνιῆς σκεπάζουν τὴν νερκωμένη ὑπαίθρου, αὐτὴ ξεροβόλλει μὲ τὸν λῆ καὶ μὲς ὁμιλῇ μὲ ἀποστολικὴν ἐνθουσιασμόν περὶ τῶν ὁραίων ἀνοιξιάτικων ἡμερῶν. Ἐχει πῖστιν εἰς τὸ κηρύγμα τῆς, διότι βλέπει μὲ τὴν φαντασίαν τῆς τὴν ἐρχομένην ἀνοιξιν. Τὴν οὐνεπολὸ δένδρο, ἀλήθεια! Τὸ οὐνεπολὸ τῆς, τὸ ὁποῖον πλέκει μὲ τοὺς ἀνθούς τῆς μέσα στὸν χειμῶνα, γίνεται σὲ λίγο πραγματικὴ. Ἡ ἀνοιξὶς πρὸς μὲν ἔργεται μυροδόκα. Ἀλλ' ἡ ἀμυγδαλιά δὲν μπορεί νὰ τὴν χαρῇ. Τ' ἀνθάκη τῆς ἔχουν πέσει εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς κατὰ τῆς οἰσθοφυλλικῆς τοῦ χειμῶνος. Καὶ ἡ ἀνοιξὶς, ὁμολογῇ τὴν πόδιν τῆς στὴ γῆ, σκιδεῖ ἀπὸ εὐγνωμοσύνης καὶ μαγεύει ἀπὸ τὸ σκληρὸν ἀκόμη χῶμα τὰ φτωχὰ ἀνθάκη τῆς ἀμυγδαλιᾶς καὶ στολίζει μὲ αὐτὰ τὸ δροσερὸν στήθος τῆς. Δόξα καὶ τιμὴ στοὺς πρωτοπόρους...

Κι' ἐφέτος, ὅπως καὶ ἄλλοι χρόνοι, ὁ ἀνοιξιάτικος ἐλπίδες τῶν ἀμυγδαλιῶν ἐφοῦντων κι' ἔγινον ἀνθῆ. Τὰ ἀνθοπαλῆα ἐγέμισαν ἀνθισμένους κλώνους. Αὐτὸ τὸ γεγονός δὲμος παρουσιάζει τὴν πραγματικὴν φανερά σφαιρὴν τῶν ἀμυγδαλιῶν. Τὴν οἶδε πόσες ἀνασκολοπισθήκαν, γιὰ νὰ παλῇσιν στὴν ἀγορὰ τῶν ἀνθῶν! Τὸ ὑποφυργεῖον Δημῶσιος Ἀσφαλείας ἀπεφασίαν νὰ παραστή τὸ κατὰ τὴν ἀγορὰν τῆς ἀνθισμένης ἀμυγδαλιᾶς. Μολαταῦτα τὰ ἀνθοπαλῆα τὰ βρήκαμε χθὲς γεμάτα ἀπὸ δαυτέας.

—Ποῦ τίς βρίσκετε τὴς ἀμυγδαλιᾶς, τώρα, ποὺ ἀπληροεῖται ἡ κοτὴ τῶν; ρωτοῦμε τοὺς ἀνθοπώλες.

—Ἀπ' αὐτές, ποὺ βλέπετε, μᾶς πληροφόρησαν, οἱ περισσότερες εἶναι πικραμυγδαλιᾶς, τῶν ὁποῖων ὁ καρπὸς εἶναι πικρὸς καὶ δὲν χρησιμεύει σχεδὸν εἰς τίποτε. Παλοῦμε καὶ κλάδους ἀμυγδαλιᾶς, ἀλλ' αὐτοὺς τῆς κἀδοῦμε ἀπὸ δικὰς μας δένδρα καὶ μὲ προσοχὴν, ὥστε νὰ μὴ καταστραφῇ τὸ δένδρο. Κἀδοῦμε δηλαδὴ τοὺς περριτοὺς κλάδους. Ἡ ἀπαγορευσις τοῦ ὑπουργείου ἀφορᾷ κυρίως

Ἵπολογισμός

—Μὰ πῶς κρίθηκεν τὸ πρῶτον τὴν τοῦ λουτροῦ;

—Ὅχι, κύριε, ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶσε πολλὸ ἀδύνατος, θὰ κατανοήσωτε περὶ τοῦ νεροῦ γιὰ νὰ γεμίσει τὸν λουτρόν σου.

Ἡ σχετικότης τῶν ἀποστάσεων

—Ἐγὼ ἕνα λογαριασμὸν γιὰ τὸν κύριον σας...

—Μόλις ἔφυγε γιὰ τὴν Αὐστραλίαν! Καὶ ἤθελε νὰ τὸν ἐξοφλήσω...

—Ἀν περιμένετε ὅμως, μπορεί νὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ πέντε λεπτά.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

ΜΟΥΣΙΚΗ
ΚΑΙ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΝ

—Ἡ «Παλλήδιος Χωρῶδιν» 3/5ει ὄριον εἰς τὸ θέατρον «Μαρίκας Κοτοπούλη» τὸ «Προσφύγιον τῶν Χριστουγέννων» τοῦ Μπακ.

—Ὁ τενόρος κ. Μ. Μωραϊτῆς, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλει πολλὰ τὰ Ἑλληνικὸν Μελοδράμα, θὰ ἐκτελέσῃ προσεχῶς εἰς μίαν ἐκτακτὴν παράστασιν διοργανουμένην πρὸς τιμὴν τοῦ.

—Σήμερον τὴν ὄν μ. μ. εἰς τὸ Ὁδεῖον Ἀθηνῶν θὰ δοθῇ συναυλία βιολιῶ καὶ πιάνου τῶν καλλιτεχνῶν κ. καὶ κυρίας Λυκούδη.

—Τὴν Τρίτην εἰς τὸ Ὁδεῖον Ἀθηνῶν θὰ ἐμφανισθῇ δὲ δεύτεραν φοράν ἐφέτος τὸ τρίο Φαραντᾶτος — Βοδολίν — Κουρούκλιν.

—Αὔριον δίδεται εἰς τὰ «Ὀλύμπια» ἀπογευματινὴν παράστασιν τῆς «Αἰντᾶς».

—Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐδόθη εἰς τὴν Λεσχὴν τοῦ ἐργαζομένου κοριτοῦ Μουσικῶν συναυλία ὑπὲρ τοῦ ἔργου τῆς Λεσχῆς. Συνέπραξαν αἱ καλλιτεχνίδες διδῆς Σίρκου, Βέρνου, Μάλλου καὶ Φουντοπούλου. Ἡ δις Μακρότην ἀπήγγειλε καὶ ἐκτέλεσε κλασσικοὺς χορούς. Ἐπίσης συνέπραξαν ἡ δις Μαίρη Χαλκιά καὶ ὁ καλλιτέχνης τοῦ πιάνου κ. Κουρούκλιν.

—Ἐδόθη χθὲς ρεσιτάλ ὑπὸ τοῦ βασιλέως κ. Μουλλά.

—Ἡ Ἑλληνικὴ Χωρῶδιν ἐνεφανίσθη εἰς τὰ «Ὀλύμπια» τὴν παρελθούσαν Τετάρτην τραγουδῶσα τραγουδιὰ τοῦ Σουῦμπερ, τοῦ Μπετόβεν, λαϊκὰ ρωσικὰ καὶ ἄλλα.

—Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐδόθη ὑπὸ τῆς καλλιτεχνίδος κ. Ἑλλης Ζουρούδη ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρον κορευτικὸν ρεσιτάλ πρὸς συμμετοχὴν μαθητῶν ἐκ τῶν ἀνωτέρων τάξεων τῶν σχολῶν τῆς. Ἡ καλλιτέχνης παρουσίασε καὶ τὰ περίφημα μπαλέττα ἀπὸ τῆς ὀπερᾶς «Φαβρίν» καὶ «Μπαλό ιν Μασκερα».

—Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἡ Συμφωνικὴ ὀρχήστρα τοῦ Ὁδεῖου Ἀθηνῶν καὶ ἡ Χωρῶδιν Ἀθηνῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Οἰκονομίδου ἔδωσαν εἰς τὸν νέον θέατρον Μαρίας ἐγκαίνιασιν συναυλία, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐξετέλεσθη ὑπὲρ τῆς Συμφωνικῆς ὀρχήστρας, διὰ πρῶτην φοράν ἡ Εἰσαγγελὴ ἀπὸ τοῦ μελοδράμα «Ἀλβιν» τοῦ Χάιντελ, ὑπὸ δὲ τῆς Χωρῶδιν ἐξετέλεσθη διὰ πρῶτην φοράν μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν τὸ δραματοῦν γνησιῶ τοῦ Στραβίνσκυ «Βαλμύρα» καθὼς καὶ ἀποσπασματα ἀπὸ τὸν «Μεοσίαν» τοῦ Χάιντελ.

—Ἡ ἐκθεσις Ἑλευθερίων Καλλιτεχνῶν ἐξακολουθεῖ νὰ συγκεντρύνῃ πολὺν κόσμον. Πολλοὶ πίνακες ἡγοράσθησαν. Τὴν ἐκθεσιν ἐπισκέφθη ὁ ὑπουργὸς — Διοικητῆς τῆς Πρωτεύουσας κ. Κοτζιάς καὶ προσέβη εἰς τὴν ἀγορὰν ἐνός ἢ καὶ περισσότερων πινάκων ἔκ τῶν συμμετεχόντων εἰς τὴν ἐκθεσιν πενήντα καλλιτεχνῶν διαδόσας καὶ ἐντόλην τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ 400.000 δραχμῶν.

—Αὔριον Κυριακὴν ἀνοίγει εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ «Παρνασσῶ» ἡ πρῶτὴ ἐκθεσις ζωγραφικῆς τοῦ ἡθοῖου τοῦ βασιλικοῦ θεατροῦ κ. Ἡλ. Δεσποῦν. Προσέχει περὶ ἐνδιαφερόντος ἐκθέσεως, καθ' ὅσον ὁ κ. Δεσποῦν εἶνε ἐνὶ αὐτοδιδασκῶν ζωγράφος, ὁ ὁποῖος ἔχει νὰ παρουσιάσῃ παραλλήλως μὲ τὴν ἐργασίαν του εἰς τὸ θέατρον καὶ ἐξοικειωτὴν πρόσδον εἰς τὴν ζωγραφικὴν.

—Ἡ ζωγράφος Δεσποινὴς Νέλλη Κυριακοῦ, γνωστὴ ἀπὸ τὴν ἐπιτυχὴ καλλιτεχνικὴν τῆς σταδιοδρομίαν, ἐτοιμάζει τὴν νέαν ἐκθεσιν τῆς πολυετούς ἐργασίας τῆς διὰ τὴν τέλῃ τοῦ μινὸς εἰς τὴν αἰθουσαν Στρατηγικοῦ, ἔξενδοσεῖον «Κεντρικόν», θὰ παρουσιάσῃ περὶ 79 πίνακας μὲ θέματα ἐμπνευσμένα ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, τοπία, συνθέσεις, προσωπογραφίαι καὶ νатуρ-μῶρτ.

—Χθὲς ἐκλείπει ἡ σημερινὰ ἐπιτυχία ἐκθεσις τοῦ κ. Τσουλῶ εἰς τὴν αἰθουσαν Στρατηγικοῦ. Τὴν ἐκθεσιν ἐπισκέφθη προχθὲς καὶ ὁ ὑπουργὸς Τοποῦ καὶ Τραγικῶν κ. Νικολαΐδης.

—Ἦναι τὸν ἐκπρόσωπον τῶν τεσσάρων ἀνεγνωρισμένων καλλιτεχνῶν συμμετεχόντων ἐνὶ τῇ «Ἑνωσί» Σωματείων Εἰκοστικῶν Τεχνῶν.

—Ἐγὼ ἕνα λογαριασμὸν γιὰ τὸν κύριον σας...

—Μόλις ἔφυγε γιὰ τὴν Αὐστραλίαν! Καὶ ἤθελε νὰ τὸν ἐξοφλήσω...

—Ἀν περιμένετε ὅμως, μπορεί νὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ πέντε λεπτά.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΩΑΝ. Δ. ΠΑΣΣΑΣ

Γραφεῖα Σταδίου 23.

Τυπογραφ. Παλαμίδου 4.

ΤΗΛΕΦ. Γραφείων 31909

Τυπογραφ. 28632

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ
20
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
Ἄριθ. φύλλου 22
Τιμὴ φύλλου Δραχ. 2
Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΦΥΣΙΟΛΑΤΡΙΚΟΙ
ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΤΟΥ Κ. Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

Ἡ συντροφία τῆς νεότητός μου ἀπεβλήτο ἀπὸ φίλους τῶν ἐκδιδόντων καὶ τῆς φύσεως — ἴσως τοὺς πρώτους. Ποιηταί, λογογράφοι καὶ μουσικοί: ἰδοὺ τὰ συνθετικά της στοιχεῖα.

Ἐδρῖσθηκα σὸ ἐτος 1873 καὶ εἰμῶσα οἱ περισσότεροι πρωτοετείς φοιτηταί. Ἀμα ἐξημέραν Κυριακῇ, πρὶν νὰ καλοφῆξῃ, ὁ ὀριζόμενος ἀπὸ τὸ Σαββατοπρόδρογος ἐμπνηθῇ, ἐπὶ γιναιε σὲ σπῆτα τῶν ἄλλων κατὰ τὴν τοπογραφικὴν των σειρὰν καὶ ἀπὸ κάτω ἀπ' τὰ παραθύρα των ἐσφύριζε τὸ σύνθημα φιού-φί! φιού-φί! φιού-φί! Καὶ αὐτοὶ ἀνοίγαν τότε εὐθὺς μὲ πάταγον τὰ παραθυροφύλλα καὶ πρόσβαλλον ἐτοιμοὶ καὶ μὲ τὸ καπέλλο σὸ κεφάλι, γιὰ νὰ δεῖξουν πῶς εἶνε πῶς ζῦνοι κι' ἀπ' τὸν ἐμπνηθῇ τους.

Κάθε ἕνας εἶχε τὸ σακκοῦλὶ του μὲ τὸ φαγητὸ τῆς μυστικῆς ἐμφανίσεως καὶ μόνον ἡ κιθάρα ποὺ ἐκρατοῦσε κάποιος ἀπὸ μᾶς στὸν ὄμο του δὲν ἤμπορούσε νὰ κρύψῃ τὴν ῥάκιν της.

Δὲν ἦτον τρύπα καὶ θρυσούλα τοῦ Ὑψιπποῦ ποὺ νὰ μὴ τὴν ἐξέρω, δὲν ἦτον ἀσκητικὸ καὶ ἐρημικὸ καὶ τὸ Πεντελικὸ ποὺ νὰ μὴ μὴ ἔξερ.

Ἐνὰς ἀπὸ μᾶς ἐξημέραν κάποτε καὶ ἐρωτεύθηκε — ἰδανικῶς πάντοτε. Τὸ τί ἐτράφηκε ἀπ' τὴν συντροφίαν δὲν περιγράφεται. Ὡς πού τὰ χάλασε μαζί της καὶ ἡ φύσις.

Ὅλοι εἶχαν ὑποφερτὴ φωνὴ καὶ αὐτὴν γυμνασμένον μόνον ἕνας εἶχε αὐτὴν κοκαλνέον καὶ μὴ φωνῆν ποὺ θὰ μπορούσε νὰ τρέψῃ εἰς σφυγὴν καὶ λιοντάρι. Αὐτὸς εἶχε πάντα μαζί του ἕνα σκύλο καὶ μᾶς ἔλεγε πῶς τὸν ἔμοιβε νὰ τραγουδῇ. Τὸν φώναζε λαιπὸν κοντά του, ἔπαυσε καὶ τὴν κιθάρα καὶ ἄρχισε τὴν ἀποφωγῆς του: ὦ! αὐτὸς, οὐ! ὁ σκύλος του.

Βλέπετε, λαίπν, ποὺ τραγουδεῖ!

—Βρέ, τραγουδεῖ ἡ οὐρά της! Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπαναλάβω τὴν φυσικὴν ἱστορίαν, ὅτι μὲ τὸν χρόνον ἡ συντροφία διεσπάρθη καὶ ἕτεροι ἄλλοι, ἄλλοι ἔργον καὶ ἄλλος πέθανε.

Ἀρκεῖ νὰ πῶ πῶς ἔμεινον μόνος. Καὶ ἡ μονωδία εἶχε τὴν ἀξία της.

Πολλὰς φορές ἐν ταῦτοις ἐσκέφθηκα, ἀντὶ συντροφίας, ποὺ δὲν δημιουργεῖται σὲ γράμματα, ἀλλὰ πρέπει νὰ ῥισκεῖται, νὰ κάμω ἑωμέλειον, μὲ πρόγραμμα ὅλους διόλου ἱδρυορρυθμῶν.

Ἀπὸ φυσικὴν ἀποστροφήν ἔμεινον ποὺ μὲ εἶχε καταλάβει γιὰ τοὺς Συλλόγους δὲν τὸ ἀπεφάνε. Πῶς ἐπείσθην σὲ τελευταίως; δὲν ἀσὲς τὸ διηγεῖσθαι.

Ἦταν ἕνα ἄριστον καὶ μυροδόλον ἀπόδρομο ἀθηναϊκῆς ἀνοιξέως. Εὐρέθηκα πρὸς τὸ Ὁδεῖον τοῦ Ἀττικοῦ καὶ ἐκάθησα σὲ ἀντικρὶν καφενεῖα. Εἶχε ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζῃ. Ἡ νυχτερινὴ εἶχε χαθῇ, μὰ μὴ κοικουθεῖα εἶχε ἐγὼ μὲ σα, ἀπὸ ἕνα τόξον τοῦ Ὁδεῖου, ποὺ ἦταν ἡ τρύπα της, καὶ ἐμοῦδιαζε τὰ φτερά της, παίρνοντας στάσεις καλλιτεχνικῆς.

Ὁ Ἀποσπείρης ἐλαμνοκοπῶς καὶ λὲς πῶς ἐρημιάσει μὲ τίς ἀκτίνες ποὺ τὴ θέα ποὺ οἱ ὀράτοι ἐρηδοὶ συναντοῦσαν τὸν Περικλῆ καὶ τὸν Φειδία ἐπάνω, τὴν Σοφοκλῆ καὶ τὸν Εὐριπίδην κάτω.

Λίγο παραπέρα ἀπὸ μὲνα, μὴ συντροφία ἀπὸ νέους τῶν ἡλικιῶν ἀλλὰ πεισιθανάτους τὴν ψυχὴν — ὅλοι φοροῦσαν ἐπανωφωρία καὶ μὲ σηκωμένους τοὺς γαλκᾶς — γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι καθήμενοι, ἐσφύριζαν μὲ φωνὰς ἀνακατωμένες. Καὶ γιὰ τὴς σὺς φαίνεται πῶς συζητοῦσαν;

Καὶ κάποιο ἔργον τοῦ Ἰφην. Ἐγνώριζα ἕνα—δύο ἀπὸ δαυτούς καὶ ἔλαβον τὸ θέμα νὰ τοὺς φωνάξω:

—Ὅχι παιδιὰ ἐδῶ γιὰ τὸν Ἰφην, ἀν ἀγαπάτε τὸ Θεῶ.

—Ἀλλὰ ποῦ; μὲ ῥώτησεν ὁ ἀσθαδίστερος.

—Σὲ κάποια μπουρσιν. Ὑπόγειον θὰ εἶνε μάλιστα.

Φεγγοντας ἀπὸ κεῖ τότε, ἐσκέφθηκα, ὅτι πράγματι πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ γίνῃ κάποιο σωματεῖο τῆς ζωῆς καὶ τῆς κινήσεως, καὶ ἀποσπείρης τῆς ἐλληνικῆς πνύξης.

ΕΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ 155

ΣΤΗΝ ΜΥΘΙΚΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΜΟΥΛΙ

Εἰς τὴν ἐξωτικὴν Κουλοῦ, πρωτεύουσαν ἑνὸς Θιβητιανοῦ
κρατιδίου, ὅπου ζῇ ὁ πλέον ρηξικέλευθος Δαλαϊλάμας.

ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΠΟΥ ΚΛΕΒΟΥΝ ΚΑΥΣΟΕΥΛΑ

ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΠΟΥ ΚΛΕΒΟΥΝ ΚΑΥΣΟΞΥΛΑ

ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ ἡγεμόνος. Ἔκαμε Βέβαια αἱ γνώσεις τοῦ διὰ τὴν Εὐρώ
γεῖμα εἰς τὸν διερρηγέα νὰ σωριασθῇ πην δὲν εἶνα μεγάλοι. Ἔτοι, κάποι

Τὸ τραῖνο τοῦ Πάπα

Ρεκόρ ραδιοσυνδρομητῶν

ΑΙ τελευταία θύελλα έπροκάλεσαν πολλά ναυάγια, ιδίως εις τόν Άτλαν-
τικόν. Άνωτέρω: Τό Όλλανδικόν φορτηγόν «Ρόμπαν», τό οποίον εξώκειλε
παρά την Βρέστην και έκόπη κυριολεκτικώς εις τά δύο.

ΤΑ ΠΑΓΩΤΑ

Οὐ καλοεχόμενοι ἐξεπλάγησαν, γιατί τὸ Πάσχα εἶχε περάσει πρὸ τριῶν μηνῶν. Δὲν ἄργησαν ὅμως νὰ καταλάβουν ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἓνα θαυμάσιο παγωτό-καστό, ποῦ ὁ Βατέλ τὸ ὠνόμασε... «χιονοζαχαρίον» !

Μία περίεργη στολή

Μέχρι το έτος 1830 περίπου οι γυναίκες αδιαισθητικά είχαν στο γιγάδι στολές τους πλοισ την πλάτη ήνα κομμάτι από δέρμα. Οι περισσότεροι δεν ήξεραν τι σκοπό είχε αυτό το υπόδημα. 'Αλλα' έκοπανόντο ότι έτσι θα έπαι άνεκτα και έπομένως γι' αυτό έξακολουθούσε να μένι. Τέλος μια σχετικά ζεσταίνα άπεκάλυψε τον πραγματικό προορισμό του δερματινίου αυτού υποδήματος. Τόν καιρό πού οι άνδρες είχαν κοτίσει το δερματινό αυτό κομμάτι προφύλαξης στον γιάκι από τήν πούδρα και τήν υύδα τής κοτίδας ! Τήν κοτίδα βεβαίως

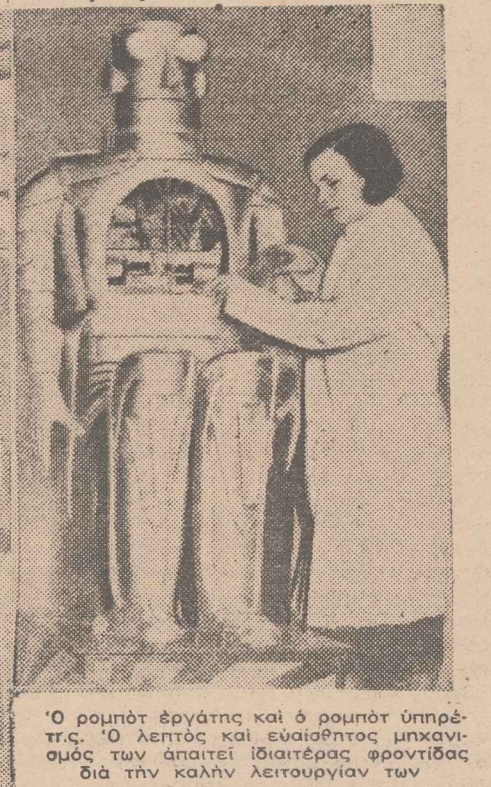
Ἡ μόδα τοῦ κρίνολίνου

“Όταν η μόδα αυτή έβαλλεως για τελευταία φορά, το κρινολίνο ήτο όσο τε δυνατό φαύτερο. Καί η εποχή εκείνη ήτο όταν η Αυτοκράτειρα Εβγενία ανέθηκε στο γαλλικό θρόνο. Αργότερα άνένομισαν ότι η Αυτοκράτειρα Εβγενία έσχηγαν καί πάλι το κρινολίνο γιά νά κρύψη ότι ήτο έγκυος. Άλλα διάδοσις εινε ότι υπεστήριζε τη μόδα αυτή γιά νά βοηθήσθ την βιομηχανία μετάξης της Λυών διά της χρησιμοποίησεως πολλών ήπικων υφάσματος.

ΣΤΡΑΤΟΙ ΑΠΟ... ΡΟΜΠΟΤ !

Πῶς θὰ χρησιμοποιηθῇ ἡ νέα καταπληκτικὴ ἐφεύρεσις τῆς μηχανικῆς ἐπιστήμης

μπορούσε να φαντασθεί ότι οι δρόμοι των πόλεων θα διασχίζονταν σήμερα από ταχυντάτα αυτοκίνητα και ότι ταυτοχρόνως, εις τους ίδιους δρόμους, θα κυκλοφορούσαν και πεζοί! Μόνον η σκέψις υπέρβασις ενός ακινητήν εντός τῆς πόλεως, θα ἴτο ἱκανή να πελοῖ τοὺς τοὺς κατοίκους να μὴν ἐξέλθουν καθόλου ἀπὸ τὸ σπίτι των, διὰ τὸν φόβον δημιουργίας δυστυχημάτων. Κατὰ παρόμοιον συμβαίνει σήμερα με τοὺς Ρομιοὺ. Ἀγρίον ὅμως δὲ συνειδησάμεν, δὲ εἰσπόμεν ὅτι εἰναι ἀπαράτητον καὶ ὅτι χωρὶς αὐτοὺς ἡ ζωὴ εἴναι ἀδύνατος.

Ὁ ρομπὸς ἐργάτης καὶ ὁ ρομπὸς ὑπὐρέ-
της. Ὁ λεπτὸς καὶ εὐαίσθητος μηχανι-
σμός των ἀπαιτεῖ ἰδιαίτερως φροντίδας
διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν των

Ὁ μηχανικός ἄνθρωπος δὲν εἶνε παρά
 ἓνα πολὺλόγον μηχανήμα μεθ' ἑκά-
 στου ἀνθρώπινου. Ἡμῶτες καὶ οὐκ ἄλ-
 λη, ὡς ἄδισιν, ὡς ἀκούειν καὶ ὡς μι-
 λῶτες. Ἡμῶτες ἀκόμη καὶ ἐκτελεῖται μὴ εὐκο-
 λον ἔργασιν, συνεχῶς ἐπαναλαμβάνο-
 μένῃν καὶ καὶ κινήθῃ, διαταχόμενος ἐκ-
 ἀποστάσεως. Δὲν ἡμῶτες βέλεια καὶ ἐκ-
 τελεῖται ὅτι τάς ἐργασίας, ἀλλ' ἀποδει-
 κνύει ὅτι ἔχει μίαν διάνοιαν σχεδὸν ἄν-
 θρώπινῃ, μετ' ἧν προϋπόθεσιν βέλεια
 εἰς κυβερνάται ἀπὸ ἑνὸς ἀνθρώπου.

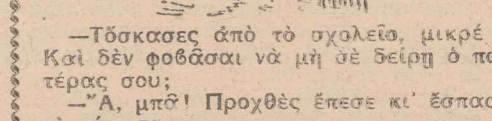
Ὁ Ρομπὸς ἡμπορεῖ ν' ἀκούσῃ διὰ μέ-
σου ενός κοινοῦ τηλεφώνου ἢ ραδιοφώ-
νου, ἐγκατεστημένου εἰς τὸ ἐσωτερικόν
του. Ἥμπορεῖ καὶ νὰ ὁμιλήσῃ μετὰ βοή-
θειαν ενός μεγαφώνου. Διὰ νὰ γίνου-
ν ὅμως ὅλα αὐτά, εἶναι ἀπαραίτητος ἡ ἐ-
πέμβασις ενός ζωντανοῦ ἀνθρώπου ποῖ-

ΠΩΣ ΤΙΜΩΡΟΥΝΤΑΙ
Οι δρενέες φυλές, που ζουν στην περι-
οχή των συνόρων μεταξύ Ταιβάν και
των μεσημβρινών επαρχιών της Κίνας

ΠΩΣ ΤΙΜΩΡΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΑΠΙΣΤΟΙ

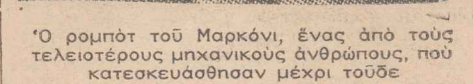
Οἱ ὀρεινὲς φυλές, τοῦ ζοῦν στὴν περι-
οχὴ τῶν συνόρων μεταξὺ Τοκίνου καὶ
τῶν μεσημβρινῶν ἐπαρχιῶν τῆς Κίνας

'Ασφάλεια

Μία από τις συνήθειες αυτές είναι δι-
καίωμα στον σύζυγο, που θεωρεί δι-
προσεβλήθη ή συζυγική του τμή, να τι-
μωρήσει την άπιστη και τον συνένοχο
της, ρίχνοντάς τους στο βούμα του πα-
ταίου, αφού πρώτα τους βόηε γερά πό-
τε να σέ μια σχεδία. Στη σχεδία αυτή δε-
ράζονται έξι άτομα. Ούτε τσάμπα ούτε γε-

γουν, χαλυβδινά ὁμοιώματα ἀνθρώπου, ἀφοῦ ἔχομεν τὰ τελειότερα ὄργανα μάχης πού κυβερνῶνται ἐξ ἀποστάσεως, ἀπρόσβλητα ἀπὸ τὰ βλητήματα πού ἐχάρου καὶ τὰ παντὸς εἶδους δηλητηριώδη

ἀέρια ; Ἐξ ἄλλου, ὁ ἐκθρός θά εἶναι
 εἶς θέσιν να κατασκευασθῇ καὶ αὐτός
 στρατὸν ἀπὸ μηχανικοῦ ἀνθρώπου, δι-
 οτι αὐτὸς δύναμει θά εἶναι ἰσὺς καὶ ὅλοι
 ἢ παντὶ τῇ καταστροφῇ θά στραφῇ
 καὶ πάλιν πρὸς τὰ ἐμφυακά ὄντα.

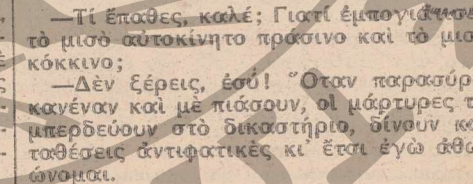
Να κατασκευασθῇ μηχανικοῦς δοῦ-
 λους ; Ἀλλὰ τέτοιον εἶδος οὐκ ἔστι
 ἢ Ἀνθρωπότης ἔχει σήμερον ἀρκετοῦ
 τῇ τῇ ὑπερρίσει πρὸς, εἶναι αὐτὴ ἀπείρα
 μηχανὰν τοῦ ὅς προσιγγίζουσιν Ἐκα-

απανάγει που μας περιπολάει. Έκαστος από μας έχει από 10 έως 30 μπικανικούς δούλους που τον εξυπηρετούν, ανάλογως της ζωής την όριαν διαγει. Είναι άδοταοι σκάβοι, ή εργασία όμως των όποιων γίνεται αίσθητή όπως είναι άδοταοι, οι ίπποι μιάς μακαγής, ή όποια έν τούτοις κινείται.

Δὲν θὰ ἔχωμεν ῥομπότ λοιπόν—ὁ
ποσπρίζουν μερικοὶ—δὲν θὰ ἔχωμεν
μηχανικοὺς ἀνθρώπους νὰ περιφέρων-
ται εἰς τοὺς δρόμους, παρὰ μόνον τὴν
λειοποτιμένας μηχανὰς, πάντοτε ἀκρί-
βειότερας καὶ περισσότερον ὠφελεῖς ἢ

ἀνθρώπινη μορφή είναι τέλει, γιατί καθά-
ρουν φιλοσυνείνη έναν εγκέφαλον, ένα
μηχανήμα, δηλαδή του οποίου αντιστοι-
χούν μεν τὸν συστατὸν καὶ τὸν τρόπον τῆς
λειτουργίας, ἕνα μηχανήμα λειτουργοῦν
ποῦ δὲν εἶναι δυνατόν να τὸ δαλεῖσαι
μεν εἰς τὰ μηχανικά κατασκευάσματα.
Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἕνα ἀνύστατον ὄν
ποῦ δὲν ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὴν μηχανή-
ν ἡν !

Προνοητικότητα

ὧς νικηταὶ εἰς τὸν πόλεμον αὐτὸν μεταξὺ τῶν δέκα ἕξ ὥς ἄνω πόλεων ἀνφαίνονται ἡ Σαγκάκη, ἡ Ὀζάκα, τὸ Ρ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΦΥΕΙΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΦΕΥΡΕ ΤΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΝ

Ο 'Ολλανδός Βάν Ντρέμπελ απέθανε περιφρονημένος και πτωχός.

ΤΟΝ ΕΛΕΓΡΑΝ ΤΡΕΛΛΟ

Ήταν μία ωραία ημέρα του 1624. Είς τὸ στόμιον τοῦ ποταμοῦ Ταμέσους, ἔξω ἀπὸ τὸ Λονδίον, περιεπαιρούτο αὐτοὶ οἱ κίττις. Εἰς τὴν ὄχθη πλῆον στήθῃ ἐξέβρι δία τὸν βασιλεῖα Ἰάκωβον τὸν Α', καὶ τὴν ἀκόλουθαυ τὸν Α'. Κάποιος κύριος Κορνήλιος Βάν Ντρέμπελ, ἕνας 'Ολλανδὸς ἀπὸ τὸν Ἀλκμάαρ, ἐπρόκειτο μπροστὰ εἰς τὸν βασιλεῖα καὶ τοὺς ἀλλοὺς ἐπιστήμιους, νὰ ἐπιχειρήσῃ κατὰδυ- αιν καὶ πλῆον ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὕδατων, μὲ ἕνα ξύλινον πλοῖον ποὺ εἶχε κατασκευάσει μόνος του. Ἐπ' αὐτὸν εἰς τὸν ποταμὸν διεκρίνετο ἕνα ἀκαθορίστου σχήματος πλοῖον. Οὐδεὶς θέατο ἐπ' αὐ- τοῦ. Μόλις ὁ βασιλεὺς ἔδωκε τὸ σύνθημα τὸ πλοῖον σάν στοιχειωμένον, ἤρτισε ἔ- ξαφνα νὰ κινήται καὶ ἐξήφανισθῇ ὑπὸ τὰ ὕδατα. Πρὸς στιγμὴν ἀπὸ πᾶν ὄχι τὸ μέρος ὅπου εἶχε καταδυθῆναι εἶχον σχηματισθῇ κύματα. Οἱ θεοὶ αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι! Ὁ παλάσιος ὁ Βάν Ντρέμπελ, σάν εἰς κραυγὰς ἐκπλήξεως. Ὁ βασιλεὺς Ἰάκωβος τῆς Ἀγγλίας ἐπέθῃ μίαν λέμ- βου καὶ ἐπληρώσεν εἰς τὴν περιοχὴν, ὅ- που ἐστέκετο πρὸ οὐλίου, τὸ ἀποτόμως ἐξαφανισθὲν πλοῖον.

Μέσα εἰς τὰ ἐλαφρῶς τραγμένα νε- ρὰ μπόρσσε κανεῖς εἰς βάθος δύο ἢ τρι- ὶν μέτρων νὰ διακρίνῃ τὸ σκάφος τοῦ Βάν Ντρέμπελ. Ὑστερα τὸ πλοῖον ἤρχι- σεν ὑποβρυχίως πάντοτε— νὰ προυγ- ρῇ. Δὲν ἦταν ὄνειρον! Ἦταν ἡ ἀλήθεια! Τὸ πλοῖον ἐπὶ τῆς ὄχθης συνέτεινεν τὴν ἀ- ντιστοίχη του. Ὅλοι ἐπερίμεναν ἐναγωνί- ως νὰ ἴδουν τὸ ἀποτέλεσμα. Θὰ ἐνερα- νίζετο καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τὸ πλοῖον; Ἦταν γνωστὸν, ὅτι ἐντὸς αὐ- τοῦ ἦσαν κλεισμένοι 15 πρόσωπα. Θὰ ἦ- ταν τρεῖς μὲν γὰρ οὐκ ἔλαττον, ἀλλ' ἀν- ἄνθρωποι! Ὁ παλάσιος ὁ Βάν Ντρέμπελ, θὰ τοὺς ἐπαιρνε στὸν λαϊμὸ του. Γιατί νὰ τοὺς ἐπιτρέψουν; Ὑστερα ἀπὸ τὸν θρασὺν πλῆον ὀλοκλήρων ὤρων, τὸ ὑπο- βρυχίον ἀνέδυτο ἀποτόμως εἰς τὴν ἐ- πιφάνειαν. Ἀπὸ τὸ σκάφος, ὁ ἕνας πρῶ- τος ἀπὸ τῶν ἄλλων, αὐτὸς καὶ ἀδελφεὶς, γή- γαν αἱ 15 ἐπιβάται του. Ὁ Βάν Ντρέμπελ, ἐδῆχθ' εἰς τὸ κατόρθωμά του τὰ συγ- χαρητήρια τοῦ βασιλεῖος. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἤβλεπεν ἐκεῖ, ἐπὶ τόπου, καὶ ὅταν ἀρ- γότερα προσεπάθισεν καὶ πάλιν νὰ κι- νῆσθ' εἰς τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ βασιλεῖος διὰ τὴν ἐφευρέσειν του, προέκυψεν ὅτι παρὰ τὴν ἐπιτυχὴ ἐπέδειξεν, ὁ βασιλεὺς ἐπι- ρεσάμενος ἀπὸ τοῦς εἰδικοὺς ἐπὶ τῶν ναυτικῶν ζητημάτων συμβούλους του, δὲν ἔδωκε ὁμολογίαν εἰς τὸ νέον—κατὰ τὰς ἀσασαν ὄχι.

Ὁ Βάν Ντρέμπελ, πικραμένος, ἀπέπα- νε δέκα ἐτὶ μετὰ τὸ πρῶτον του πειρά- μα. Τὸ πλοῖον τοῦ ἀποτελεῖ τὸν πρῶτον σοφῶρον σταθμὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ὑποβρυχίου.

Ἡ ἐπίδειξις τοῦ Βάν Ντρέμπελ εἶχεν ἀφίση τὸσον ζωηρὰν ἐντύπωσιν ἐν Ἀγγ- λίᾳ, ὥστε τὸ 1648 ὁ Ἀγγλος Ἐπίσκο- πος Οὐίλλεμος κατέστησε τὸ ὑποβρυχί- ον θέμα ἑνὸς κηρύτματος.

Ἐφ' ὅσον ὁ Ντρέμπελ ἐθέσεν εἰς τὸ καταπληκτικὸν αὐτὸ ἀποτέλεσμα, μὴ φαίνεται, ὅτι μετὰ τὴν θορήβην τοῦ Θεοῦ, θὰ εἶναι δυνατόν ὀχι μόνον νὰ πλέωμεν ὑποβρυχίως, διὰ νὰ ἀποκρούωμεν τοὺς ἐχθρούς τῆς χώρας μας, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἐξερευνησώμεν ἕνα νέον κόσμον. Θὰ ἐρευνήσωμεν διὰ μουσικὰς τῆς θαλάσσης, θὰ ἀνεκλύσωμεν βουλαιαμένους θησαυ- ρούς, ὀχι διὰ τὰς τοὺς σταταζήσωμεν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀνακουφίσωμεν τοὺς πτω- χούς αὐτῆς τῆς χώρας. Ὅμοιος μὲ ὑπο- βρυχίους πλάσας θὰ δυνηθώμεν νὰ ἱδρύ- σωμεν ἀποικίας. Θὰ προσελκύσωμεν ἀν-θρώπους, ποὺ ἐκ γενετῆς, θὰ ζοῦν ὅχι ἐπὶ τῆς ἐπιφάνειας τῶν ὕδατων καὶ οἱ ὅ- ποιοι θὰ ἀγνοοῦν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ τὴν ἑσπέραν. Θὰ ἐπαιρνοῦν κατ' αὐτὸν τὸν τροπικὸν οὐρανόθεν καὶ θὰ φέρωμεν τὸν λόγον τοῦ Ἰησοῦ καὶ εἰς τὸν ὑπο- χθόνιον κόσμον, διὰ νὰ ἐκβάλωμεν τὸν Σατανῆν καὶ ἀπὸ τὰ τελευταῖα τοῦ κα- ταβρυχίου.

Ἐκτὸς τοῦ Ντρέμπελ καὶ δύο ἄλλοι ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ἔγιναν διάσημοι μὲ τὰς εφευρέσεις τὸν ἐπὶ ὕδατι πεδίου, ἐδοκίμασαν ὁμοίως νὰ ναυπηγήσωμεν ὑ- ποβρυχίους. Ὁ Παππὶος καὶ ὁ Ροβέρτος Φούλτων, ὁ κατασκευαστὴς τοῦ πρῶτον ἀ- τμήπλοιν. Ὅταν ὁ Μέγας Ναπολεὼν εἶ- δε τὰ σχέδια τοῦ «Ναυτίλου», τοῦ Φούλ- τωνος, ἀνεφάνισεν: «Αὐτὸς ὁ Φούλτων, πρέπει νὰ εἶναι τρελλὸς καὶ τυχοδιώ- κτης!». Πορ' ἄλλην τὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ τοῦ Μεγάλου Κορσικανὸς δὲν εἶχε καταθέσῃ τὴν σμῆνσιν τῆς εφευρέσεως.

ΕΑΝ ΛΥΩΣΟΥΝ ΟΙ ΠΑΓΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΟΝ

Η ΕΥΡΩΠΗ ΘΑ ΚΑΤΑΠΟΝΤΙΣΘΗ

ΟΠΩΣ Η ΘΥΓΑΛΙΚΗ ΗΠΕΙΡΟΣ ΤΗΣ ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ

Εἶναι γνωστὸν ὅτι στὰ πολὺ ψηλὰ βου- νά, καθὼς καὶ στὰς πολικὰς περιόχας, τὸ ἐπικρατοῦν ψυχρὸς, ἀκόμη καὶ κατὰ τὸ καλοκαίρι εἶναι τὸσον θριμύ, ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατόν νὰ λυώσωμεν τὰ χιό- νια, ποὺ σκεπάζουν τὸ ἐδαφος τῶν περι- φερειῶν αὐτῶν. Ἐταί, μὲ τὸ χιόνι, ποὺ προστίθεται μὲ καθὲ νέον χειμῶνα, αἱ ἐκ- τῶς αὐτὲς καλύπτονται ἀπὸ τεραστί- ος ὄγκους χιόνων, μὲ τὸ ἀποτέλεσμα νὰ δημιουργηθῶν παγετώνας.

Ὁλοκλήρως οἱ ἐκτάσεις τοῦ βορείου

πλοῖα. Ἐνῶ τὸ δροσιν μέρος, ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης εὐρίσκεται εἰς ἀπόστασιν 40 μέτρων ἀπὸ τὸ σκάφος, τὸ ὅραλον τμήμα εἶχε φθάσει κίχως εἰς ἀπόστασιν ἐλαχίστων μέτρων ἀπὸ τὸ πλοῖο, ἀπὸ στιγμὴ δὲ σὲ στιγμὴ ἀ- πευέλαιε τρομακτικὴ σύγκρουσις μετα- ξὺ τοῦ φοβεροῦ βουνοῦ καὶ τοῦ σκάφους. Ἐάν μία ὕψους θερμικρασίας ἐγίνε- το, ἡ ὕψους αὐτὴ θὰ εἶχεν ὡς ἀποτελε- σμα τὴν ταχύτεραν τῆξιν τῶν πολικῶν πάγων καὶ ὡς ἐξ αὐτῆς τὴν ὕψωσιν τῆς

κτίνας τῶν ἀδιακόπως εἰς τὸ διάστημα, οὐδεμία ἀμφιβολία χωρεῖ, ὅτι ἡ θερμο- κρασία τοῦ διαστήματος εἰς ὁριζήματα σημεία ὑπὸκειται εἰς κυμάνσεις, αἱ ὁ- ποῖαι ἐπιδρῶν ἀναγκαζτικῶς ἐπὶ τοῦ κλίματος τῆς γῆς.

Τοῦτο εἶχε δι' ἡμᾶς τοὺς κατοικοῦ- τῆς γῆς τοσοῦτο μεγαλύτερον ἐνδ' ἀφ' ἑ- ρον, ὅσον εἰς τὸ διάστημα ὑπάρχουν σώ- ματα ἀπὸ γιγαντισίους σωρούς ἀστερίων, ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν ὁποίων μετὰ βε- βήθητος δυνατόν νὰ ὑποφάσεται κα- νεὶς ὕψωσιν τῆς θερμικρασίας τοῦ συ- μπαντος κατὰ τινὰς βελήτους.

Εἶναι ἀνυπολόγιστον τὴ θὰ συνέβαι- νεν, ἂν ἡ γῆ, κατὰ τὴν κίνησιν τῆς εἰς τὸ διάστημα, ἐπέφετε μέσας εἰς παρόμοι- ον κοσμικὸν νεφέλωμα. Κατὰ διαφόρους ὑπολογισμοὺς ἐπιστήμιων, θὰ ἐξῆσαν ἡ κατὰ τρεῖς μόνον βαθμοὺς αὐθιχῆς τῆς θερμικρασίας τοῦ σύμπαντος, διὰ νὰ προκαλέσῃ μεγάλην καταστροφὴν ἐ- πὶ τοῦ πλανήτου μας.

Εἰς τοὺς Πόλους, καθὼς εἴπαμεν καὶ ἀνωτέρω, ὑπάρχει τεραστία ποσότης πά- γων. Ἐκ τῆς τήξεως τῶν λοιπῶν, τερά- στια ποσότητες ὕδατος θὰ ἐπιπύν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἄν ὑπολογίσωμεν ὅτι στὴν περιοχὴν τοῦ Νοτίου Πόλου ὑπάρ- χει πάγος 13.760.000 κυβικῶν χιλιομέ- τρων, τὸ ἐκ τῆς τήξεως αὐτῶν προερχό- μενον νερὸ θὰ ἐφθανε νὰ ὑψώσῃ κατὰ πενήντοντα μέτρα τὴν ἐπιφάνειαν θα- λάσσης ἐκτάσεως 360 εκατομμυρίων τε- τραγωνικῶν χιλιομέτρων.

Τοιαύτῃ ὕψωσιν τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης θὰ εἶχεν ὡς συνέπεια τὸν καταποντισμὸν ὅλων τῶν ἡπείρων.

Τὰ ἀνατολικά παράλια τῶν Ἰνδο- νησιῶν Πολιτειῶν μὲ τοὺς μεγάλους λιμέ- νας καὶ τὰς μεγάλους κοσμοπόλεις, θὰ καταποντίζετο εἰς τὴν θάλασσαν καὶ μέ- σα ἀπὸ τὰ κύματα θὰ ἐξεγέρωντο μόνον αἱ κορυφαὶ τῶν ὑψηλοτέρων ὀρεοσειῶν. Ἡ κοιλὰς τοῦ Μισισσιππὶ θὰ μετεβάλε- το πάλιν εἰς θαλάσσοπαράλιον. Τῆς αὐ- τῆς τραγικῆς ἐκτάσεως θὰ ἦσαν αἱ πλεμ- μύραι εἰς τὴν Εὐρώπην. Τὸ Λονδίον καὶ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς Ἀγγλίας θὰ καταποντίζοντο, ἡ δὲ χαμηλότερα Ὀκ- λανδία θὰ ἐξηφανίζετο τελείως κατὰ ἀ- πὸ τὴν θάλασσαν. Τὰ κύματα τῆς Με- σσηείου θὰ ἐφθάνον ἕως τῆς Σαγάρου καὶ τῆς Μαύρῃς Θάλασσας θὰ ἤρουν εἰς τὴν Κασπίαν.

Εἰς τὰς πυκνοκατοικημένας πεδιάδας τῆς Ἀσίας καὶ ἐκεῖ, ὅπου σήμερον ζοῦν ἑκατομμύρια ἄνθρωποι, εἰς τὴν Κίνα καὶ εἰς τὰς Ἰνδίας, τὸ νερὸ, προερχό- μενον ἐκ τῆς τήξεως τῶν πολικῶν πά- γων, θὰ ἐσχημάτιζε νέας θαλάσσας. Πολ- λαὶ ἐκ τῶν περιφημοτέρων πόλεων τοῦ κόσμου θὰ ἐξηφανίζοντο τελείως. Ὁλό- κληροι ἐπαρχίαι καὶ πολιτεῖαι θὰ κατε- δρογίζοντο μαζὶ μὲ τοὺς κατοικοῦν τῶν ἀπὸ τὴν θάλασσαν.

Ὅσον τολμῆρα καὶ εὐν εἶναι αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις, τὸ ἐνδεχόμενον αὐτὸ δὲν δύ- νηται νὰ ἀποκλείσῃ ἀπολύτως. Οὐδεὶς ἡμπορεῖ νὰ προεξέφωσῇ τὸ τί θὰ συμ- βῇ εἰς τὸ διάστημα.

Τὶ θὰ συνέβαινεν ὅμως, ἐάν ἕνεκα κο- σμικῶν ἀφορμῶν ἡ ἀκτινοβολία τοῦ ἡ- λίου καθίστατο ἀφηνειῶς ἐντατικότερα; Ποῦς δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἄλλοι κοσμικοὶ ἀφορμῶν δὲν ἡμποροῦν νὰ προ- καλέσωμεν ὕψωσιν θερμικρασίας τῆς γῆς;

Ἐκ τῆς πειροφυσικῆς εἶναι γνωστὸν ὅ- τι μόνον τὸ 2,735 ἑκατομμυρίων τῆς συνολικῆς ἐνεργείας, ποὺ ἀκτινοβολεῖ ὁ ἥλιος, ἀναλογεῖ εἰς τὴν γῆν, καὶ ἡ ἐπὶ- σία θερμικρασία τοῦ διὰ τὴν ἑσπέρην ἀνέρχεται εἰς 13 βαθμοὺς κατὰ μέσον ὄρον, ἂνευ δὲ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου θὰ ἐπῆπτεν εἰς τοὺς 73 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μη- δέν.

Στὴν φύσιν συχνὰ τὸ ὥραϊο εἶναι καὶ ἐπικίνδυνον. Ἐτοὶ συμβαίνει καὶ μὲ τὰ παγετώνας. Τὰ ἀπληρῆκα αὐτὰ ὀλέου- κα ἐπιπλέοντα βουνά εἶναι ἀπὸ τὰ ὥ- ραιότερα φυσικὰ φαινόμενα.

Ἄλλοτε λευκὰ, ἄλλοτε ὑποκίνανα, ἄλ- λοτε μὲ χρυσοκτίνες ἀπορροαίσεις, ὑ- ψώνονται οἱ κρυοτάλλιναι αὐτοὶ πύργοι, μὲ μίαν ἀφάντιστον μεγαλοπρέπειαν, ἐ- π' αὐτῶν ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἐνῶ ὁ ἥλιος μετεβάλλει διαρκῶς εἰς τῆς θερμῆς ἀ- κτίνης τὸν στήμιν τοῦς, δημιουργήν- τας παράενας φαντασμαγορικὰς, πυρα- μίδας—προεχόμεν μὲ τὰ πλεον παραέ- να σχήματα, θαυμάσιες ἀνταντακίσεις τοῦ φωτός.

Τὸ φαινόμενον, ὅταν ὁ ἥλιος γέρνῃ πρὸς τὴν Δύση, ἀπορροαίσεις, τὰ παγε- τῶνας, ἐνταναλύνονται εἰς τὰς κατὰ κί- νησιν ἡλικίας ἀκτίνες, ποὺ ἰσάν πυρ- πολούμενον ἐξοικτικὸν παλόν.

Ἐκπνέει τὸ Τριῶδιον

καὶ ἀρχίζει τὸ τρελλὸ ἀποκρηάτικο γλέντι

Αὐριον «ἄρκεται τὸ Τριῶδιον», μὰς πληροφοροῦν τὰ ἡμερολόγια. Αὕτη ἡ πληροφορία ἔχει τὸν τόνον κοινωνικῆς διαταγῆς:

—Κύριοι, ὀφείλεται νὰ διασκεδάσετε. Πρέπει νὰ ἐτοιμάσετε τὸ σπικιν σας, νὰ κάμψετε μερικὰς οικονομίας, γιὰ νὰ μπο- ρέσετε νὰ πάτε σ' ἕνα χορὸ, ν' ἀνοι- ζετε μερικὰς φιλὰς σαμπάνιας, νὰ σκορ- πίζετε κάμποσον χαρτοπάλεμον, νὰ στροβιλοῦσθε στὴν πίστα τοῦ χοροῦ. Ἐ- χετε χρόνος νὰ μασκαρευθῆτε, νὰ γλεν- τήσετε, νὰ κάμψετε ὁπωσδήποτε κέφι.

Τὶ ἀγαρεῖα δὲ! αὐτὰ ἡ ἐξομολογία στὴν ἐποχὴ μας εἶναι κατὰ τὰ ἐξομολο- γία τῶν ἐκατὸ κοινωνικῆς υποχρέωσης. Γλέντιομε, γιὰτὶ πρέπει νὰ γλεντήσου- με. Δὲν πρέπει νὰ φανώμεν κοινωνικῶς

καθυστερημένοι ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἐ- πεῖτα, πρέπει νὰ ξεγελᾶσσομε λίγο τοὺς εαυτούς μας, ὅτι ζοῦμε τὴν «μεγάλῃ ζῶν». Τὶ διάβολο! Ἄν δὲν πᾶς καὶ σ' ἕνα ἀποκρηάτικο χορὸ, μπορεῖς νὰ πῆς, ὅτι «ζῆς τὴν ζῶν σου». Αὐτὸ ὅμως εἶναι μὰς ματαιοδοξία. Δὲν εἶναι αὐ- θόρμητοι καὶ εὐκρινῆς διάθεσις γιὰ γλέντι. Ὁ αὐθορμητισμὸς δηλαδὴ σὺ τὸν σήμερινὸν καρναβάλιν μετρίεται μὲ τὸ στα- γυνώμενον. Καὶ ὅλο ἐκεῖνο τὸ ἐπιπλά- στο κέφι, ποὺ βλέπωμεν, στὴς αἰθούρας τῶν χορῶν, εἶναι κατὰ μέγιστον ποσοστὸν ἕνα κέφι ὑποκριτικῶς. Καὶ ὁ θεὸς ἔρ- ρει, ἀν πρέπει νὰ λέγεται κέφι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον γίνεται κατὰ κοινωνικὴν πα- ραγγελίαν....

Τὶ τὰ θέλεις, τί τὰ γυρεύεις; Ἡ ἀν- θρωπότης, ὁσάκις ἐπιχειρήσῃ νὰ δημι- οουργῇ μίαν ὁμοδικὴν εὐθυμίαν, δημι- οουργεῖ κατὰ βάθος μίαν τραγωδίαν. Εἰ- νε ἰσως μοιραῖον, πῶς ἀπὸ τὸ εὐθυμὸν καὶ τὸ κωμικόν, νὰ ἐνεδρεῖται πάντα τὸ τραγικόν. Αὐτό, ποὺ εἶναι ἀξίωμα γιὰ τὴν τέχνην, εἶναι νόμος γιὰ τὸν καρνα- βάλιν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἕνα ἀθροίσμα τρα- γωδιῶν ἀνακατεμένων μὲ τὸ κωμικόν στοιχεῖον— ἕνα ἀθροίσμα δηλαδὴ ἱλαρο- τραγωδιῶν.

Καὶ πρῶτα—πρῶτα: Ἡ πανοπλία τοῦ Καρναβάλου εἶναι ἀξιοθρηνητὴς θλίψε- ρι. Αὐτὸς οἱ μ' ὅσους τὴν μακάριον ἔχουν εἶναι σάν κομμένη κεφαλὴ Γιοχαννάδων, ποὺ ἐπείσαν αἱματοστόλακα τοὺς ξέρει γιὰ τὸ κατρίν ποῖας Ἡρωιδισμοῦ. Καὶ τὴν τερατὸμορφα κεφαλὴ! Μοιάζουν τὰ πλείστα σάν προσωπεῖα ἀρχαίας τραγυ- δίας. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ποὺ γελοῦν ἔχουν στὸ γέλιο τὸν μίαν φρικτὴν παγερότη- τα, τὴν ὁποῖαν μόνον τὸ ἀποκρηάτικὸν καλαμπούρι συναντᾷ κανεῖς. Τὰ κοῦ- φια μιάτῃ τὴν εἶναι γεμάτα βλακείαν, τὴν ὁποῖαν βρίσκει κανεῖς ἐπίσης σὰ μά- τῃ τῶν μηλ' ἐξῶν τῆς κάθε χορευτικῆς συγκεντρώσεως. Προχωροῦμε κι' ἐρχό- μεσθε στὴν λαϊκὴν ἐκδήλωσιν τοῦ καρ- ναβάλου! Στὸ γαϊτανάκι καὶ στὴν γκα- μῖλα, ἡ ὁποία κατὰ τὸ παρρησιόδοτον ἔθιμον ὁ ἄνθρωπος ἀδύων τὸ Τριῶδιον στικὴ λαϊκῆς συνοικίας. Σὰς ἐρωτῶ: Τὸ βρίσκετε διασκεδαστικὸν οἱς αὐτὸ, τὸ νὰ βλέπετε μερικὸς φοικαράδες μὲ πολὺχρωμα κουρέλια, νὰ προσπαθοῦν νὰ κινήσωμεν περισσοτέρων τὸν οἶκτον καὶ γιὰ τὸ λυγρὸν τὰ γέλια τῶν θεα- τῶν, νὰ εἰσπράξωμεν μερικὰ πεννύ-

ταρκία; Αὐτὸ, κύριοι, λέγεται μασκα- ρεμένη ἐπαίτεια....

Τὸ ἀποκρηάτικὸ γλέντι κατὰ τὰ τελε- ταία χρόνια ἔχει ἐντοπιθῇ εἰς τοὺς χορούς. Αὐτὸ θὰ ἦταν εὐχάριστα καὶ πα- ρηγορητικόν, δεδομένου μάλιστα, ὅτι οἱ χοροὶ ἔχουν πληθυνθῇ τελευταίως, ἂν δὲν ὑπῆρχε τὸ ἀποκαρδιωτικὸν γεγονὸς ὅτι ὁ κάθε χορὸς διδεται σήμερον δι' ἐ- πικερήματικὸν καθαράς λόγους. Ἐ- πεῖτα, δὲν πρέπει νὰ ἔχωνομε, ἐπὶ ὁ- δού, ποὺ δὲν γινεῖ εἰς τὴν χορευτικὴν αἴθουσαν, εἶναι καταδρεγμένους μὲ δά- κρυα. Ὁ θρῆνος καὶ ὁ ὀδυρμὸς ἀρχί- ζει μετὰ τὸν συζῶν καὶ γενικὰς με- ταξὺ τῶν οἰκονομῶν. Τὰ θλιυκὰ μέλη τῆς κάθε οἰκονομείας ζητοῦν καινούρι- ος τουαλέτες.

Ὁ συζῶνος μὲ τὴν αὐτοπρότῃτα ὑπου- ροῦ τῶν οἰκονομικῶν ἀρνεῖται τὴν χο- ρήγησιν πιστώσεων. Ὅποτε ἀρκεῖται ἡ ρήξις. Ἡ γυναικὴ χρησιμοποιεῖ εἰς ἐν- κλείαν κλῖμακα... δακρυγόντα. Δάκρυα ἐπὶ δακρύων. Στὸ τέλος ὑπερισχέει. Τὸ ἀν- δρικό πορτοφόλι ἀνοίγει μαζὶ μὲ τὸ ἀν- οίγμα τοῦ Τριῶδιου. Πολλὰς φορὲς ἀ- νοίγει καὶ κανένα κεφάλι οἱ αὐτοὺς τοὺς οἰκονομικὰς καυγάδας. Τὶ εὐχάριστα πρὸς αὐτὸν τὸ ἀποκρηάτικὸν διασκεδά- σμα!

Καὶ τώρα εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ. Ἦκοι μουσικῆς, λῶμεις ματιῶν καὶ κα- λοκτηνισμένων ἡμιῶν, σταλθόντες δοντὶ καὶ ῥιζίζοντα χρυσάλλα γέλο- υν, ἀπὸρ σαρμάνιας καὶ μεταξῶν, λα- χταριστὸν τρεμολίσμα κομρετὶ στὴν μεθυσμένη ἀτμόσφαιρα, ἕνα τρελλὸ παι- γνίδισμα ἡλικῶν καὶ κρημάτων. Ἐπιφανεί- ας εἶναι ὅλα τόσο ὥραια καὶ εὐχάριστα! Ἀλλὰ μίαν βωθότερη παρηγορίαν διαλύ- εἰ τὴν γοητείαν. Ἐν πρώτοις οἱ τὸσον εὐθυμοὶ ἦκοι τῆς μουσικῆς προέρχονται ἀπὸ ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι κατὰ πάσαν πιθανότητα ἔχουν νὰ φάνε ἀπὸ... ἐδδο- μάδος. Οἱ πλείστοι μουσικοὶ, δὲν γνωστὸν, περιμένουν τῆς ἀποκρῆς, γιὰ νὰ διακό- ψουν προσωρινῶς τὴν ἐπίσταν ἀνεργίαν τῶν. Βρίσκεται εἰς ἀκρον εὐτυχείας αὐ- τοὺς ποὺ στροβιλοῦνται εἰς τὴν χορευ- τικὴν πίσταν: Χμ! Ὅλοι καὶ ἔλας βέ- βαια χαυνογελοῦν, ἀλλὰ πῶς νὰ χαμο- γελα δὲν εἶναι ἡ μάσκα τοῦ πόνου τὴν ἀπὸ τὸν ἀγρίον παθητὴν κλόν! Ἀ- ληθεῖς, αὐτοὶ ποὺ πωλοῦν φάρμακα γιὰ κάποιον, γιὰτὶ δὲν ἐγκαθίστανται στὰς ἐ- ζῶδους τῶν χορευτικῶν αἰθουσῶν; Ὅθ ἔκταναν χρυσὸς δουλείας....

Ἐκείνη ἡ παρὰ ἐκεῖ κάτω, στὸ τρα- γεδικὸν τοῦ βάθους, ποὺ περιστοιχίζει ἕνα μουσικὰ σαμπάνια, δὲν σὰς δίνει τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι παρίσταται σέ... κη- δεῖαν; Τὰ καυμένα τὰ παιδιὰ κηδεῖων

αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὸ διακοσιόδοξαχρον τὴν — τὸ ἀντίπρην τῆς σαμπάνιας. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ρίχνουν εἰς τὰ ποτή- ρια τῶν λίαν ἀπὸ τὸν περιεχόμενον τῆς φιάλης μὲν περιεχομένη καὶ ὑπολογισμὸν, οὕτως ὥστε νὰ ἔχουν νὰ πίνωμεν... με- ρι τὸ πρῶν. Αὐτὸ θὰ πρὶ γλέντι. Γλέντι, τὸ ὁποῖον συνοδεύεται ἀπὸ τὸ θαῦμα τῆς ἐφευρέσεως τοῦ ἀποκρηάτικου μπου- καλιῶ. Τὸ πᾶς πίνωμεν ἕνα ἕνα ζήτη- μα. Νομίζετε κανεῖς, ὅτι πᾶν ἔχουν εἰς τὸν χορὸν, ἐπείρασεν ἀπὸ τὸν γιατρόν, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐδῶκε αὐτοῦτον συν- ταγὴν, γιὰ τὸ πᾶς θὰ παίρνωμεν τὰ φάρ- μακα τῆς ἀποκρηάτικῆς εὐθυμίας, ποὺ λέγεται σαμπάνια. [Προσοχὴ: Ἐνα κο- κλιῶριον σοῦπας κάθε φορὰ].

Ἐτοῖ εἰς

Ὁ πατέρας, ὁ ὁποῖος κάνει πρόκειρον ἀπολογισμὸν τῶν ἐξόδων τοῦ γλεντιοῦ καὶ βλέπει τὴν πανωλερίαν, ποὺ ἐπάθε- το πορτοφόλι του, βρίσκει ἀφορμὴν τὴν «οὐκ ἀνάλωτον διαγνώμην» τῆς κόρης του καὶ δηλοῖ ἀπερησάτως ὅτι δὲν θὰ ἐα- νάπη τὴν οἰκονομείαν τοῦ στο χορὸ.

—Τοῦ λοιποῦ θὰ καθίσταται σὺ σπῆ- ρακι σέ....

Δάκρυα τῆς κόρης, βροίξις τοῦ γυιοῦ —τὰ βλέπει μὴ, τὶ μὰς κανεῖς μὲ τῆς ζήτησιμους σου; — φωνᾷ τῆς μαρς.

ξες. Δὲν βαρύνεθε! Τὰ δραματικώτερα πρόσωπα τοῦ ἀποκρηάτικου γλεντιοῦ εἶ- ναι οἱ ἐρωτευμένοι. Ὁ περὶ τὸς, τὸ θλι- θερὸν αὐτὸ πρόσωπον, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν βαρύτεραν «κλινικὴν μορφήν», ὅπως εἶ- ναι οἱ γιατροὶ, τῆς ἐρωτικῆς νόσου, εἶναι δημοφιλέστατον τοῦ καρναβάλου. Ὅλοι οἱ ἐρωτικοὶ καὶ οἱ στανανμοὶ, ὅλα τὰ βάσανα τῆς καρδίας ξεποῦν τῆς ἀπο- κρῆς. Τότε «στενάζουν» οἱ κιθάραι καὶ «κλαίει» τὰ σαξοφῶν. Ἐξ ἄλλου ὅλοι οἱ ἀποκρηάτικοὶ ὄντοι τῶν πομπῶν καὶ τὰ ἀποκρηάτικα κομμάτια τῶν λυγ

(Η συνέχεια στο επόμενο)

Η ΜΟΔΑ ΑΛΛΟΤΕ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΕΡΡΟΥΚΑΣ

Τό περίεργον εξάρτημα της κεφαλής των προγόνων μας.

ΠΩΣ ΕΠΕΒΛΗΘΗ

"Αν κανείς μας έλεγε ότι η μόδα θα μας επέβαλλεν εξάφνου να φορέσουμε περρούκας, θα τον παίρναμε για τρελό. Γιατί σήμερα ο κόσμος έχει προδεύσει από υγιεινής απόψεως και η παντοδυναμία της μόδας σταματά εκεί που θίγει την υγεία. Έτσι, παρ'εξαιρέσεων ή χάριν κατηχητικής για τας γυναίκας ή τυραννία του κορσέ. Και θα ήταν πολύ δύσκολον να φορέσουν περρούκα στα καλά καθούμενα, μόνον και μόνον γιατί θα το επέβαλλεν η μόδα, οι άνθρωποι, εις μίαν εποχήν που για λόγους υγιεινής πολλοί έχουν καταργήσει και αυτό το καπέλο.

Και όμως, λόγω υγιεινής, κυρίως διά τὸ εξαιρετικὸν θερμὸν τοῦ κεφαλῆτος, ἔκαναν τοὺς εὐγενεῖς τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου νὰ κόβουν σὺρριὰ τὰ μαλλιά τους, ἐπιβαρύνοντες μόνον ὅταν ἐνεφανίζοντο δημοσίᾳ, καθαρὰς, περιποιημένους περρούκας ἀπὸ ἀλογότριχες στὰ κεφάλια τους, συνδυάζοντες τοιοῦτοτρόπος τὸ περρὸν μετὰ τοῦ ὀφέλλου. Οἱ περρούκας ὅμως μὴ εἶναι κυρίως γνῶστα ἀπὸ ἀσυνκρίτως πλησιέστερας μὲς ἱστορικὰς περιόδους. Τὸν 17ον μετὰ Χριστοῦ αἰῶνα, οἱ ἄνθρωποι, ὅσοι τοῦλάχιστον ἤθελαν νὰ θεωροῦνται καθῶς πρέπει, χωρὶς νὰ ἐνδύοντο τὰ μαλλιά τους ὡς οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι, φοροῦσαν περρούκας ἀπὸ ἀνθρώπινα μαλλιά ἢ ὅπως ἔλεγαν οἱ πολέμιοι τῆς περρούκας, ἀπὸ «μαλλί πτωμάτων». Ἡ συνήθεια τῆς περρούκας εἶχεν εἰς τοιοῦτον σημείον διαδόχῃ μετὰ τῶν κληρικῶν τῆς Δύσεως, ὥστε ἕνας κληρικὸς ἐὰν πετούσε τὴν περρούκα του, ἦταν τὸ ἴδιον ἄν νὰ ἐθῶζε καὶ τὰ ράσα του. Ἡ ὀριστικὴ ἐκ μέρους ἐνὸς κληρικοῦ ἀπαίρεσις τῆς περρούκας συνεβόλιζε τὴν ἀπόστασιν τοῦ νὰ παῖσι τοῖς ἱερατικὸν τοῦ σταδίου.

Ἡ περρούκα, ἰδίως ἡ πουνταρισμένη, ἴσως ἐπειδὴ μόνον οἱ ἰθαγενεῖς εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ τὴν φοροῦν, θεωρεῖτο ὅτι ἐνέπνεε τὸν σεβασμὸν, ὅτι προσέδιδε μεγαλειὴν καὶ ἀειπρότητος. Αὕτη εἶναι ἡ ἀφορμὴ πού ἕνας λαὸς ἀθλητικὸς, ὁ πῶς οἱ Ἀγγλοὶ, ἐξοκολοῦται καὶ σήμερα ἀκόμη, εἰς ὁρισμένας περιπτώσεις, νὰ χρησιμοποιοῦν περρούκα. Οἱ Ἀγγλοὶ, λόγῳ χάριν, δικαστικῶς, ὁ «στηκε», ὁ πρόεδρος τῆς Ἀγγλικῆς Βουλῆς κλπ. ἐν τῇ ἐνστάσει τὸν καθηκόντων τὸν φοροῦν πουνταρισμένη περρούκα. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅμως ἡ περρούκα δὲν εἶναι τίποτε τὸ ἥρωικον. Μπορεῖται νὰ χάριν νὰ φαντασθῇτε ἕνα Ἀντίον, ἕνα Μεγάλον Ναπολέοντα, νὰ γυρίζουν ἀπὸ στρατοπέδου εἰς στρατοπέδον καὶ ἀπὸ μάχης εἰς μάχην, με... περρούκα. Ἡ περρούκα ὅμως, τοιαύτης τὸσον πολὺ εἰς τὰς Ρωμαϊκὰς Αὐτοκρατορίας τῆς παλαιῆς, εἰς ἕνα Μέρως, εἰς ἕνα Ἡλιογιάσαν, εἰς ἕνα Καλλιγύανον, πού ποῦσαν περρούκας, γὰρ νὰ μποροῦν νὰ περιφέρονται ἀσφαλέστερα, ἀγνῶστοι τὴν νύκτα καὶ νὰ ἐπιβιβάζονται εἰς ὄχητα.

Υπάρχουν μαρμαρίνα προτομαὶ ἀρχαίων Ρωμαίων γυναικῶν, πού καὶ σὺ μάρμαρον ἀκόμη ἀναπαριστάνουν τὴν περρούκα. Μπορεῖ διὰ τὴν εὐκρίαν λα νὰ τοὺς φαντασθῇ τὴν λιθινὴν κόμην. Για ποῖον λόγον ἐλευθέρωνται αὕτη ἡ πρότις; Για νὰ μπορεῖ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ προσμορφεῖται καθεὶ τὸσον, ὡς πρὸς τὴν μόδα; Ἐπὶ μόνον εἰσάγοντο εἰς τὴν Ρώμην ἐκτὸς ὁμοῦ ἀπὸ τὴν Γερμανίαν. Ἐπ' ὅσον ἦταν τῆς μόδας ἡ περρούκα, ὅσοις δὲν φοροῦσε ἐθεωρεῖτο ὅτι ἔνα ἀπὸ τὰ δύο: Ἡ ἀναιδέεια καὶ χυδαῖος, ἡ ἐπαυσίμως πολλὰ φορὴ καλὴ περρούκα ἐκστὶς πολλὰς φορὰς ὁλόκληρον περιούσιον. Ἡ μοναδικὴ ἐπὶ σμῆνος περρούκα τοῦ Λουδοβίκου τοῦ 13ου τῆς Γαλλίας ἐξῆναι πολλὰ κίλα καὶ ἐστοίχιζε ὑπὲρ τὰ χίλια τάλληρα ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

Ἡ ἡλικία

—Ὡστε λοιπόν, μάρτυς, ἐδηλώσατε ψευδῆ ἡλικίαν; —Ὦχι, κύριε δικαστά, ἡ ἡλικία τὴν ὁποῖαν σὰς εἶπα ἦταν δική μου, ἀλλὰ κατὰ τὸ παρελθόν.

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

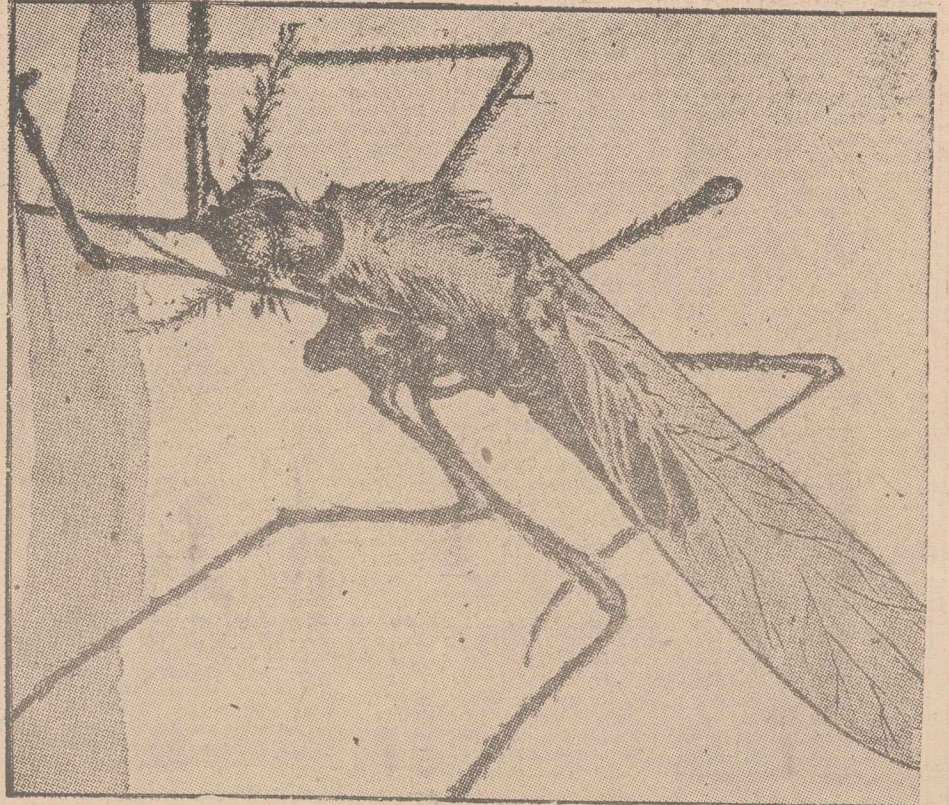
ΜΟΝΟΜΑΧΙΑΙ ΤΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ

Ἡ ἄδυσώπητος πάλιν τῆς αὐτοσυντηρήσεως εἰς τὸν ζωικὸν βασιλεῖον.

Τὸ ὄνομα τοῦ εἶναι ἄδων. Θυμίζει τὰ λουλούδια: Φιλανθος. Ὁ Φιλανθος εἶναι μίαν μικρὰ σφή- τόση δά! Εἶναι ὅμως ἄγρια τεμαχιστρία. Τὴν παρακολουθεῖται ὁ δολοφονοῦσαν εἰς τὰ πρόθυρα τῆς κοιλίας, μίαν μέλισσα πού γυρίζει ἀνυπόπτος ἀπὸ τὸ κοροφολόγημα τῶν λουλουδιῶν. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Φιλανθος εἶναι ἕνα χαρακτηριστικὸν παράδειγμα τῆς ἀγριότητος καὶ μαχητικότητος τῶν ἐντόμων, πού ἐπὶ τῇ υποθέσει, ὅπως ἀνεπαύσαμεν ἄλλοτε, ὅτι ἀποκοῦσαν ἐξ-

καὶ τὰ ἄλλα ἐντομα παράγονται ἐξ ὧν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα, ὅταν ἐκκολαφθῶν, γναινον μικροὶ σκώληκες ἢ κόμποι πού μεταβάλλονται εἰς ἀκινήτους νύμφας καὶ τέλος ἐντομα. Εἰς τὴν περιπτῶσιν τῶν σφηκῶν τοῦ εἶδους Φιλανθος, ἡ μπερὰ δὲν γνυρίζει τὰ παιδιὰ τῆς. Ἀφοῦ θέσῃ τὰ ὡὰ τῆς, ἐν ἀσφαλείᾳ ἡ μπερὰ ἀπομακρύνεται διὰ νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ ποτὲ πλὴν.

Δὲν ἀργεῖ ἄλλως τε νὰ ἀποθάνῃ, μίαν καὶ ἐξεληλυθῇ ὁ ρόλος τῆς. Μένουν,

Ὁ ἀνὰφελὴς κώνωψ τοῦ Κογκό, τεράστιος εἰς μέγεθος, πού σκοτώνει με μοναδικὴν αἰμοφθορίαν τοὺς πρασίνους σκακαθαίους, διὰ νὰ τραφῇ

ονα, χάρις εἰς μίαν ἰδιότητα τῆς φύσεως διατάσσεται, θὰ ἡμποροῦσαν νὰ διεκδικήσουν τὴν κυριαρχίαν τοῦ κόσμου καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον, ὁ Φιλανθος θὰ μὴ ἀποσκήνητο καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ σήμερον.

Ἡ φοβερὰ δρασὶς τοῦ, πού τὸν μεταβάλλει εἰς ἀληθῆ περρὸν τῶν τῶν ὄντων ἀγρίων καὶ τὸσον αἰμοδορὸν — ἀρκίζει ἀπὸ τῆς στιγμῆς πού πρέπει νὰ διαβρῇ τὰ παιδιὰ του. Αἱ σφήκες, ὅπως

λοιπόν, ὀφθαλμοὶ αἱ κόμποι πού θὰ ἐκκολαφθῶν ἀπὸ τὰ ὡὰ τῆς. Αἱ κόμποι τῶν σφηκῶν δὲν ἀρκοῦνται νὰ ροφῶν ἐιρηνικὰ μέλι, ὅπως οἱ σκώληκες τῆς μέλισσας. Θελοῦν κρέας, κρέας νυφῶν, ἀπαίρον — κρέας πού νὰ σπάζῃ αἶμα τὴν στιγμὴν πού θὰ τὸ καταροχθίσουν! Τὸ ἄλυστον αὐτὸ φαινόμενικὸν πρόβλημα ἡ φύσις ἐπιλύει καὶ τὸ ἔλυσεν κατὰ πρό- πον ἀμελλόντων.

Ἰδοὺ μία κερκίρις, μία γιγαντιαία σφή-

καὶ μὲ κεφάλι σκεδὸν τετράγωνον, μὲ στίγ- ματα κίτρινα καὶ μαύρα. Ἡ λέια πού ἡ σφήκα αὕτη προτιμᾷ εἶναι ἕνα εἶδος μικροῦ κανθάρου, ὁ βροδὸς πού θωρακί- ζον τὸν μικροσκοπικὸν κανθάρου ὀρμα καὶ πέφτει ἐπάνω του, τὸν γυρίζει ἀνά- σκελα καὶ τὸν πιέζει μὲ ὅλον τὸν ὄγκον τῆς, φροντίζουσα νὰ κρατῇ τὸ θῆ- μά τῆς σφιγκτὰ μὲ τὰ ἄκρα τῆς.

Ταυτοχρόνως καταβάλλει τρεῖς φορὰς τὸ κεντρί τῆς πού μπορεῖ νὰ χαρακτηρι- σθῇ με ἕνα εἶδος φοβεροῦ σπλήτους καὶ τὸ βυθίζει στὸ σπῆθος τοῦ θύματος. Τε- τέλειται. Χωρὶς οὕτε ἕνα ὁσασμὸν, χω- ρὶς τὴν παραμικρὰν κίνησιν, ὁ φωτικὸς βροδὸς, πού ὅλον τὸν θωρακισμὸν τοῦ σώματος του, ὑπέκυψε. Ἄλλ' ἰδοὺ τὸ ἐκπληκτικώτερον ἀπὸ ὅλα. Τὸ θῆμα δὲν ἀπέθανεν ἀκόμη, δὲν ἔσχαε κἄν τὰς ἀποθέσεις του. Ἐπαθε ὅμως κἄν πού τὸ καθιστὰ τελείως ἀνίσχυρον. Παρέλυσεν, ὅπως τὰ θῆματα τοῦ φοβεροῦ δηλητηρί- ου ἐντὸς τοῦ ὁποῖου οἱ ἐρυθρόδερμοι ἐμβασπίζον τὰ βέλῃ τῶν. Μὲ δεξιότε- ραν ἀξιοθαύμαστον ἡ κερκίρις ἐδιό- λεξε γὰρ νὰ κτυπήσῃ, τὸ σημείον τοῦ σώματος τοῦ ἀντιπάλου τῆς, ὅπου ἐδρεῖ- ον τὰ τρία κινητήρια νευρικὰ κέντρα, πού εἶναι ἀπαραίτητα διὰ τὴν κίνησιν. Τὸ πειὸ ἀξιοθαύμαστον εἶναι ὅτι ἡ κερκίρις ζεῦρει νὰ διαλέγῃ τὰ εἶδη, εἰς τὰ ὁποῖα ὅπως εἰς τὸν βροδὸν, τὰ τρία νευρικὰ κέντρα πού διευθύνουν τὴν κίνησιν, εἶ- ναι κἄντὰ τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο. Ποτὲ ἡ κερκίρις δὲν προσβάλλει ἄλλο εἶδος, καὶ ποτὲ δὲν ἀσπάζεται εἰς τὴν πληγμὰ τῆς. Τὸ τέλος τοῦ δράματος εἶναι ἀντι- εἰον τῶν βασιανιστηρίων πού ἐφημορῶσαν ἄλλοτε οἱ Κινεζοὶ ὄχιμοι. Ὁ μέγας ἐν- τομολόγος Φάμπρ τὸ παρατήρησε καὶ τὸ περιέγραψεν εἰς διάφορα εἶδη ἐντό- μων. Ἡ κερκίρις οὖρε τὸ θῆμα τῆς εἰς ἕνα μικροσκοπικὸν ὑπόγειον θαλάμιον. Εἰς τὸ σπῆθος τοῦ θύματος, εἰς τὸ σημεί- ον ἀκριβῶς ὅπου τοῦτο ἐκτυπήθη, διακρί- νεται μίαν μικροσκοπικὴ, ὀπαλλίνην στα- γὴν. Εἶναι τὸ αὐτὸν ὅπου ἀπέθεσεν ἡ κερκίρις.

Γρήγορα τὸ αὐτὸ ἐκκολάπτεται καὶ ἡ κόμψη ἐξερχομένη, βυθίζει βουλμῶσα τὸ κεφάλι τῆς εἰς τὸ σῶμα τοῦ θύματος. Τὸ θῆμα εἰς τὰς ἀρχὰς δὲν αἰσθάνεται τίποτε, διότι συνέπειά τοῦ τραύματος, τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ σώματος κατέστη ἀναι- σθητόν. Ὁλόν ὅμως κατ' ὀλίγον ἡ κόμ- πη δυναμώνει καὶ ἐπεκτείνεται τὴν δρασὶν τῆς καὶ εἰς τὰ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος τοῦ θύματος. Τὸ δυστυχὲς αὐτὸ κινεῖ τὰ ἄκρα, τὰς σιαγόνας του, προσπαθεῖ ν' ἀμυνθῇ, αἰσθάνεται φοβεροὺς πόνους. Ἀλλὰ δὲν κατορθώνει πειὸ τίποτε. Ἡ βουλμῶσα κόμψη τῆς κερκίριδος θὰ τὸ κατασπαράξῃ καὶ θὰ τὸ καταροχθίσῃ με- χρὶ τέλους.

Μὲ αὐτὸ τὸ φοβερὸ μέσο καὶ μὲ τὸ- σον ἀλάνθαστον γνῶσιν, πολεμοῦν τὰ ἐντομα. Σημειώσατε δὲ ὅτι ὁ κόσμος τῶν ἐξοκολοῦται νὰ εἶναι εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἕνας κόσμος ἀνεξέρευστος. Ἐκ τῶν χιλιάδων εἰδῶν τῶν ἐντό- μων πού ὑπάρχουν ἐπὶ τῆς γῆς μόλις περὶ τὰ τριακόσια ἔχουν μελετηθῇ χάρις εἰς τὴν ἐπιμονὴν καὶ τὴν παρατηρητικὴν τὰ ἀνθρώπων σοφῶν ὡς ὁ Ρεωμόν, Χοῦμ- περ, Φάμπρ, Βάτμαν, Λόμπεκ, Μαίτερλικ. Εἰς τὸν κόσμον τῶν ἐντόμων ὁ ἀνθρώ- πος ἔχει φοβεροὺς ἀντιπάλους.

Διακριτικὸς ἐπισκέπτης
Ὁ πρόεδρος. — Ἀφοῦ δὲν εἶναι κακὸ σκοπὸ, τότε γιατί γυρίζετε μετὰ τῆς κα- τὸς μέσα εἰς τὸ ὄνο σπῆ; — Ὁ λιποδύτης. — Εἶχα μάθει πῶς εἶχαν ἄρρωστο καὶ δὲν ἤθελα νὰ τὸν ἀναπο- χύω.

Τὸ φιλάκι
Ἐκείνος. — Τί θὰ ἔλεγετε λίλκα μου, ἀν οὐδὲν ἕνα φιλάκι στὰ κόκκινα χει- λάκια; — Ἐκείνη. — Πῶς θὰ μποροῦσα νὰ πῶ τί- ποτε, ἀφοῦ θὰ μοῦλκινε τὸ στόμα!

Τιμωρία
— Γὰ τιμωρία δὲν θὰ φῶς γλυκὸ, πα- λήποισι. Ἄκουε ἐκεῖ νὰ βρίσκωσι ὅ- λο κοντὰ στὸ βάζο τοῦ γλυκοῦ! — Ἐννοιοῦσα, μαμὰ, καὶ σὺ δὲν θὰ φῶς! Τὸ δόξιασα ὁλόκληρο τὸ βάζο!

— Γρήγορα τηλεφώνησε στὸν ἀρχιπέ- κτονα πού ἔκανε τὸ σπῆ. Εἶναι ἀδύνα- τὸ νὰ βροῦμε τὴν ἐξέδον!...

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΖΟΥΝ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ...

ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΑΣ

Τὸ πλέον ἐπικίνδυνον καὶ τὸ πλέον κοινωνικὸν ἐπάγγελμα

Εἰς τοὺς πυροσβέστας ἀνήκει ἀκεραία ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς κοινωνίας. Καὶ δι- καίοντα. Διότι ἀποτελοῦν τὸ πῶς χρῆσι- μόν ἐν εἰρήνῃ στράτευμα, τὸ ὁποῖον ἐ- πὶ ἀναλαβὴ τὴν ἀμύναντες κατὰ τὸν πο- τοῦ ἐχθροῦ τῶν πυρκαϊῶν. Τὴν ὁ- ροῦσαν πού ἡ πυροσβεστικὴ ἀνάλια διασχι- ζεὶ θορυβῶδως τὸν δρόμον σπεύδουσα νὰ φέρῃ τὴν σωτηρίαν εἰς τὸ κινδυνεῶν σπῆτι, ποῖς δὲν νοιώθει ἀπειρὴ συμπα- θεία γὰρ τὰ πυροσβεστικά, πού σπεύ- δουν νὰ πῶσον κυριολεκτικῶς εἰς τῆς φλόγες, γὰρ νὰ φέρουν εἰς πέρας τὸ ἱε- ρὸν ἔργον των; Ὅταν θελοῦμε νὰ ποῦμε γὰρ κάποιον, ὅτι εἶναι πιστὸς, τίμιος καὶ ἀφωσιωμένος, μεταχειρίζομαστε τὴν ἐ- ξῆς φράσιν:

—Αὐτοῦν καὶ σὴ φωτιά νὰ τοῦ πῆς, θὰ πῶ νὰ πέσῃ. Αὐτὸ κάνουν ἐν τῇ κυριολεξίᾳ οἱ πυ- ροσβέσται. Χάριν τῆς κοινωνίας πέφτουν εἰς τὴν φωτιά. Ἡ ἐκπληρωσις δηλαδὴ τοῦ καθήκοντος γὰρ αὐτοῦς εἶναι μία δια- κρίσις αὐτοθύσις. Ἀς ἐκπληρώσωμεν καὶ ἡμεῖς ἀπέναντι τὸν ἕνα ἐλαχιστὸν φέ- ρον εὐγνωμοσύνης: Ἀς ἐνδιαφεροῦμε σήμερα νὰ ἀβούμε πῶς ἐργάζονται, πῶς ζοῦν, πῶς εἰναι ὁργανωμένοι οἱ πυ- ροσβέσται μας. Τοῦς ἐπισκεπτόμεθα εἰς τὰ μικρὰ στρατοπέδων των, πίσω ἀπὸ τὰ Ἀνέκτορα. Τὸ κρᾶνος τοῦ φρουροῦ λαμβάνει κάτω ἀπὸ τὸν χειμερινὸν ἥλιον. Πλησιάζομε.

—Μποροῦμε νὰ ἰδοῦμε τὸν κ. Διοικη- τήν; Θελοῦμε νὰ κάμουμε μίαν δημοσι- ογραφικὴν ἐρευνᾶν γὰρ τὴν ὑπηρεσίαν σας.

—Εὐχαρίστας. Ἐχετε τὴν καλωσύνην νὰ περιμένετε λίγο, νὰ τὸν εἰδοποιήσω- με.

Μὰς ἐνίζει —ὁμολογοῦμε τὴν ἀμαρ- τίαν μας— ἡ ἀκρα εὐγένεια τοῦ φου- ροῦ.

Οἱ πυροσβέσται γυμνάζονται. Μία ὑποθετικὴ πυρκαϊὰ τοὺς ὑποκρεώνει νὰ κά- μουν ἐπιπόνηους προπονήσεις.

δὸν ἔχουν τὸν ἐξῆς προορισμὸν. Ἡ κυ- ρίως ἀνάλια ἀναλαμβάνει τὸ θαρύτερον μέρος τοῦ ἔργου τῆς κατασβέσεως τοῦ πυρὸς. Τὰ θῆματα χρησιμοῦνται καὶ εἰς τὸ νὰ μεταφέρουν νερὸ, ἀλλὰ μποροῦν νὰ μεταφέρουν καὶ εἰς τὸ ἔργον τῆς κατα- σβέσεως, διότι διαθέτουν καὶ αὐτὰ σω- λήνες ἐνεργονόμους ὁδοῦς. Ὁ σκευ- οφόρος τέλος μεταφέρει ὅλας τὰς ἀπαι- τήσεις μηχανικὰ μέσα. Ἡτοι ἀναπνευστι- κὰς συσκευές, σκάλες τῶν 25 μέτρων, τὰν ὅ- καὶ τὰν 4, πελίκας, πριόνια, ἀπομονω- τικὰς ψαλλίδες διὰ τὴν ἀποκοπὴν τῶν ἡλεκτροφόρων καλωδίων, λωστούς καὶ κλῆν συσκευὴν, ἡ ὁποία κῶδει καὶ τὰ πλέον σκληρότερα μέταλλα δσο πᾶχους καὶ ἐν εἶναι. Τέλος, διὰ τῆς σκευοφόρου μεταφέρει τὸ νερὸ εἰς τὴν φωτιά, ἡ ὁποία εἶναι ἀποτελεσματικώτερα διὰ τὴν κατάσβεσιν τῆς πυρκαϊᾶς.

Ὁ ἀνδρὲς, κατὰ τὸ εἰκοσιτετράωρον τῆς ὑπηρεσίας του, συνεχίζει ὁ κ. Ἀν- τιστοπούλου, καταγινοῦν εἰς ἀσκήσεις καὶ εἰναι πάντοτε ἐτοιμοὶ πρὸς ἐξορμήσιν, φοροῦν τὴν στολὴν των καὶ εἰς τὸν ὕπνον τὸν ἀκόμη. Οἱ θαλάμοι των εἰναι ἀπάνω ἀπὸ τὰ γκαράζ. Ὅταν δοθῇ τὸ σῆμα τὸ τοῦ συναγερμοῦ δὲν ἔχουν, παρὰ νὰ πε- τάξουν τὸ σκέπασμα των καὶ νὰ σπεύ- δουν στὸ ἀνέμιμα, τὸ ὁποῖον συνδέεται μετὰ τὸν γκαράζ καὶ διὰ μέσου τοῦ ὁποῖου διέρχεται μίαν κολώναν. Ἀγκα- λιάζουν τὴν κολώναν καὶ γλιστροῦντες πέφτουν ἀπάνω στὸ ὄχημα. Ὁ καθένας παρὶν τὴν θέσιν του καὶ τὸ ὄχημα ἐκ- κινεῖ ἀμέσως.

Ἡ διαδικασία τοῦ συναγερμοῦ εἶναι ἡ ἐξῆς: Εἰς τὸν τηλεφωνικὸν θαλάμιον εἶναι πάντοτε ἐν ἐπιφυλάξει ἕνας ὑπά- ρχων, διαβέτομεν δύο τηλεφώνων αὐτά- ματα καὶ δύο ἀπὸ τὰ παλαιά. Μόλις ἐ- νανγγελθῇ εἰς τὸν ὑπάλληλον ἡ ἐναρξὶς πυρκαϊᾶς, αὐτὸς θὰ σημειώσῃ τὰ στοι- χεῖα τοῦ τηλεφώνου: Τὴν ὁδὸν καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ σπιτοῦ τοῦ, τὸ ὄνομα τοῦ καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ τηλεφώνου τοῦ. Θὰ διακόψῃ ὕστερον τὴν τηλεφωνικὴν ἐ- πικοινωνίαν καὶ θὰ ἐνεργίσῃ τὸν ἐλεγ- γον καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ τηλεφώνου τοῦ. Ὅταν ἀριθμὸς 20 ἀρχῶν τὴν ἡμέ- ραν ἐκ τοῦ μισθοῦ των διὰ τὸ συστάσιν τοῦ καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ τηλεφώνου τοῦ, ἡ νόμος καὶ θὰ ἐρωτησῇ, ἀν πράγματι ἐ- ρεργαζὴν πυρκαϊά. Αὐτὸ γίνεται διὰ γὰρ μὴ πέσομεν θῆματα τηλεφωνικῆς φέ- ρας. Μόλις διαπιστώσῃ ὁ ὑπάλληλος, ὅτι πράγματι ἐξεργαζὴν πυρκαϊά, γυρίζει ἐ- πὶ ἡλεκτρικὸν διακόπτην, πού ὑπάρχει διπλὰ τοῦ καὶ ἀμέσως τίθενται εἰς κίνη- σιν.

τοῖμα νὰ ἐξαπολυθῶν ταυτοχρόνως πρὸς 4 διάφορα σημεία πρὸς κατάσβεσιν 4 πυρκαϊῶν. Ἡ πρώτη ἐξόδος ἀπαρτίζεται ἀπὸ 25 ἀνδρες με ἕνα ἀξιοματικὸν ἐ- πὶ κεφαλῇ, ἀπὸ μίαν ἀνάλιν, μίαν σκευοφόρον καὶ δύο θῆματα. Ἡ δευτέρα ὁμοίως. Ἡ τρίτη καὶ ἡ τετάρτη ἐξόδος εἶναι μικρότερας δυνάμεως. Τὰ 4 ὄχημα- τα, τὰ ὁποῖα συνοδεύουν ἐκάστην ἐξο- σιν οἱ κώδωνες τοῦ συναγερμοῦ εἰς ὁ- λους τοὺς θαλάμους καὶ εἰς ὅλα τὰ γρα- φεία. Συναγερμὸς ἀνάδουν καὶ τὰ φωτὰ ἐκ τῶν θαλάμων. Πρέπει μέσα σὲ δε- κἀντα δευτέρω, ἔπτα οἱ ἀνδρες νὰ εὐ- ρίσκονται εἰς τὰς θέσεις των καὶ τὸ ὄ- χημα νὰ εὐρίσκειται εἰς τὴν ἐξέδον. Με- τὰ τὴν ἀπόδον τοῦ χρονικοῦ αὐτοῦ δια- στήματος, σβύνουν τὰ φωτὰ. Καθ' ὅδον

—Πόσες πυρκαϊὲς γίνονται κατ' ἔτος στὴν πρωτεύουσα; —Πέρισσι, μὰς πληροφορεῖ, ἔγιναν 249. Ἐξ αὐτῶν οἱ 163 ἦσαν ἐνάρξεις πυρ- καϊῶν, 44 ἦσαν μικρὲς πυρκαϊὲς, 12 με- τὰς 7 μετῶν, 2 σατῶν καὶ 2 καπινο- δῶν. Εἴχαμε καὶ 2 φάρσες, εἰς ὁποῖες δὲν κατορθώσαμε νὰ διαφυγούμε, παρὰ τὸν ἔλεγχον. Πάντως ἡτο ἀσημάντος ὁ ἀριθμὸς των μιστῶν στὶς 71 φάρσες πού εἴχαμε τὸ 1934.

Τὸ ἔργον τῆς ὑπηρεσίας μας, συνε- ργεῖ ὁ κ. Ἀντωνόπουλος, δὲν περιορίζεται εἰς τῆς πυρκαϊᾶς. Καλοῦμεθα εἰς δόθει- αν καὶ ὅταν γίνωνται πλημμέλειες. Ἐπίσης, ἡ πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία προορίσται νὰ παῖξῃ σημαντικὸν ρόλον ἐν καιρῷ πολέμου. Θὰ ἀποτελέσῃ τὴν ὁδὸν τῆς ὁργανώσεως τῆς παθητικῆς ἀεραμύνσεως τῶν ἀστικῶν κέντρων. Ἀς γνησῶν, μίαν ἀνακρίσις ἐπὶθεῖται ἐναντίον μίαν πόλεως θὰ γίνῃ κυρίως ἡ ἐμπρη- στικὸν δομῶν. Ἐνὰ σημεῖον ἐκ ἀναρ- ἀροπλάνων εἶναι ἱκανὸν νὰ ρίψῃ εἰς θρο- χύτατον χρονικὸν διάστημα τριάντα χι- λιάδες ἐμπρηστικὰς βόμβες. Ἐξ αὐτῶν ὁπολοῦνται, ὅτι οἱ 10 χιλιάδες θὰ πέ- σουν ἐπὶ οἰκίαν. Καὶ ἐξ αὐτῶν οἱ δύο χιλιάδες ὑπολογίζονται ὅτι θὰ δημιουρ- γήσουν ἐπὶ τῆς πυρὸς, ὅταν ἐκρηκθῶν δι- ἀδῃ περὶ τῆς 2 χιλιάδες πυρκαϊᾶς εἰς ὅλην τὴν πόλιν. Φαντάζεσθε κατόπιν αὐ- τοῦ τὴν ἔκτασιν τοῦ ἔργου τῆς πυροσβε- τικῆς ὑπηρεσίας. Οἱ δὲ πυροσβέσται δὲν

λαπατέας ἐκ τῶν διακεκριμένων ἀξιω- ματικῶν τοῦ στρατοῦ. Ἡδὲ ἡ πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία ἔχει ὁπαθῇ εἰς τὸ ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν καὶ εἰδικῶς εἰς τὸ ὑπουργεῖον Δημό- σιας Ἀσφαλείας, ἔχει δὲ ὁργανωθῇ κατὰ τὸ σύστημα τῆς Ἀστυνομίας Πό- λεων.

—Πόσες πυρκαϊὲς γίνονται κατ' ἔτος στὴν πρωτεύουσα; —Πέρισσι, μὰς πληροφορεῖ, ἔγιναν 249. Ἐξ αὐτῶν οἱ 163 ἦσαν ἐνάρξεις πυρ- καϊῶν, 44 ἦσαν μικρὲς πυρκαϊὲς, 12 με- τὰς 7 μετῶν, 2 σατῶν καὶ 2 καπινο- δῶν. Εἴχαμε καὶ 2 φάρσες, εἰς ὁποῖες δὲν κατορθώσαμε νὰ διαφυγούμε, παρὰ τὸν ἔλεγχον. Πάντως ἡτο ἀσημάντος ὁ ἀριθμὸς των μιστῶν στὶς 71 φάρσες πού εἴχαμε τὸ 1934.

Τὸ ἔργον τῆς ὑπηρεσίας μας, συνε- ργεῖ ὁ κ. Ἀντωνόπουλος, δὲν περιορίζεται εἰς τῆς πυρκαϊᾶς. Καλοῦμεθα εἰς δόθει- αν καὶ ὅταν γίνωνται πλημμέλειες. Ἐπίσης, ἡ πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία προορίσται νὰ παῖξῃ σημαντικὸν ρόλον ἐν καιρῷ πολέμου. Θὰ ἀποτελέσῃ τὴν ὁδὸν τῆς ὁργανώσεως τῆς παθητικῆς ἀεραμύνσεως τῶν ἀστικῶν κέντρων. Ἀς γ

Ἡ θυελλώδης ζωὴ ἑνὸς μεγαλοφυοῦς

Ο ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΣ ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΟΥΣΚΙΝ

Πῶς ἔζησε καὶ πῶς ἀγάπησε ὁ μεγαλύτερος ποιητὴς τῆς Ρωσίας

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΤΗΣ 100ΕΤΗΡΙΔΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ

Ὁ Ὀλόντρος ὁ πολιτισμένος Κόσμος ἐορτάζει ἐφέτος τὰ ἑκατὸ χρόνια ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ποῦσκιν. Εἶναι ἀκριβῶς ἑνας αἰώνας πού ὁ μεγάλος Ρώσος ποιητὴς σκοτώθηκε σὲ μιὰ μονομαχία γιὰ νὰ ὑπερασπίσει τὴν τιμὴ τῆς γυναίκας του, τῆς ἀγαπημένης τοῦ Ναταλίας, πού ἔπρεπε θύμα μιᾶς φοβερῆς αὐτοκατακλινῆς. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ, θυμίζουμε παρακάτω τὰ κυριώτερα ἐπεισόδια τῆς ζωῆς του).

Α'

— Ἡ αὐτοῦ Ἐξοχώτης, ὁ κόμης Μιλοράντοβιτς ζητεῖ νὰ παρουσιασθῇ πρὸ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

Ὁ Ἀλέξανδρος Α' Τσάρος παῶν τῶν Ρωσῶν, καθισμένος εἰς τὸ γραφεῖον του, μελετᾷ ἑναν ἐπιτελικὸν χάρτιν.

— Ἀς ἔλθῃ, εἶπε.

Ὁ βασιμπαύλος ὑποκλίνεται καὶ φεύγει καὶ μετ' ὀλίγον παρουσιάζεται ὁ κόμης Μιλοράντοβιτς, Γενικός Διοικητὴς τῆς Πετρούπολεως.

— Τί νῆα, κύριε κόμη; τὸν ἐρώτησεν ὁ Τσάρος.

— Μεγαλειότητε, ἐδέχθην χθὲς τὴν ἐπισκεψὴν τοῦ Ποῦσκιν, καὶ ἐκρίνα καλὸν νὰ σὰς καταστήσω γνωστὸ τὰ διατρέξαντα.

— Τοῦ Ποῦσκιν, τοῦ ποιητοῦ; Δὲν συνελέσθη, λοιπόν;

— Ὁχι, Μεγαλειότητε. Ἄν καὶ με διατάξατε νὰ τὸν συλλάβω καὶ νὰ κατέχω ὅλα τὰ χαρτιά του, ἐτόλμισαν νὰ παρακούσω. Ἐνῶμια σκοπιμώτερον νὰ τὸν καλέσω καὶ νὰ συνηγορήσω μαζὺ του. Λοιπόν, Μεγαλειότητε, σὰς βεβαιῶ ὅτι αὐτὸς ὁ Ποῦσκιν εἶναι ἑνας καταπληκτικὸς ἄνθρωπος. Παρουσιάσθῃ ἥρως καὶ γελαστός. Ἀμέσως τὸν διέταξα νὰ μοῦ φέρῃ ὅλα τὰ πολιτικὰ ποιήματα. Με διεβεβαίωσε ὅτι δὲν εἶχε κανένα, διότι τὰ ἔκαψεν ὅλα καὶ ὅτι καθε ἔρευνα εἰς τὸ σπῆτι του θὰ ἀπέβαινε περιττὴ. «Τὰ ἔχω ὅμως γραμμένα ἐδῶ», ἐπαράσθη καὶ μοῦ ἔδειξε τὸ μέτωπόν του. Ἐπειτα μοῦ ἔχτησε χαρτὶ διὰ νὰ γράψῃ ὅσα δὲν εἶχε δημοσιεύσει. Ἐκάθισε εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ ἐγέμειον ἑνα ὀλόκληρον τετράδιον.

Ὁ Τσάρος ἄλλως τὸ χερί διὰ νὰ πάρῃ αὐτὰ τὰ χαρτιά. Ὁ ἄλλος ὅμως δὲν τοῦ τὰ ἔδωσε.

— Μεγαλειότητε, τοῦ εἶπε, εἶναι καλύτερα νὰ μὴ τὰ διαβάσετε. Αὐτοὶ οἱ στίχοι εἶναι τρομεροὶ, ἀλλ' αὐτὸς πού τοὺς ἔγραψε εἶναι πρώτης τάξεως ἄνθρωπος! Καὶ σὰς βεβαιῶ ὅτι με συνεκίνησε τόσο πού ἡ ἐλκρινεῖά του, ὥστε τὸν ἄφησα ἐλευθερὸν, τοῦ ἔδωσα χάριν ἐξ ὀνόματος τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

Ὁ Ἀλέξανδρος συνφρονῶν.

— Καὶ ὅμως, εἶπε, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ ἔπρεπε νὰ σταθῇ εἰς τὴν Σιδηρίαν ἢ νὰ κλεισθῇ εἰς τὸ μοναστήρι τοῦ Σόλοβετσκ.

— Μεγαλειότητε, ἐὰν νομίζετε....

— Καλὰ, ὅτι ἐγένινεν, ἐγένινεν. Νὰ σταλῇ τώρα αὐτὸς ὁ Ποῦσκιν εἰς μίαν μεσημβρινὴν ἐπαρχίαν, νὰ τοῦ δώσουν μίαν καλὴν θείαν καὶ νὰ τοῦ καταβάλουν τὰ ἐξόδα τοῦ ταξιδίου.

Ἡ ἀκρόασις εἶχε τελειώσει.

♦♦♦

Ἐπειτα ἀπὸ κάμποσον καιρὸν, βρίσκουμε τὸν Ποῦσκιν εἰς τὴν Ὀδησσόν. Εἶναι κρατικὸς ὑπάλληλος, ἀλλὰ προτιμᾷ νὰ περνᾷ τὰ ὥρες του εἰς τὰ διάφορα ἐξοχικά κέντρα, ὅπου γράφει στίχους, παρὰ εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Μίαν ἡμετέραν ἡμέραν, ὁ κλητὴρ τοῦ γραφείου του, τὸν ἀνεκάλυψε εἰς τὴν ταράτσαν ἑνὸς καθενείου, ἔπειτα ἀπὸ πολὺν ἄναστρον, εἶπε ὅτι ὁ σμηρία τῆς πόλεως, ὁ Διοικητὴς τῆς ἐπαρχίας τὸν ἐξήτησεν ἐπειγόντως. Θέλει τὴν ἐκεῖθεν διὰ τὰς ἀκρίβας, τὸν ὅποιον εἶχεν ἀναθέσει εἰς τὸν Ποῦσκιν νὰ γράφῃ.

Ὁ κόμης Βεροντζώφ, τὸν ὑποδέχεται πολὺ αὐστηρά.

— Κύριε Ποῦσκιν, τοῦ λέγει, εἰμὶ ὑποχρεωμένος νὰ σὰς κόμω ὀμιλητάς παρατηρήσεις. Ἥμωρεῖτε νὰ γράψετε στίχους, ὅταν εἰσθε ἐλεύθερος, ἀλλὰ κατὰ τὰς ὥρας τῆς ὑπηρεσίας ἀπατᾷ νὰ εἰσθε εἰς τὸ γραφεῖόν σας. Πού εἶναι ἡ

Σιδηρίαν. Ἐπίσης ἑνα γράμμα τοῦ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Λάβετε τὸν κόπον νὰ τὸ διαβάσετε. Ἐξοχώτατε.

Τὸ γράμμα αὐτὸ, μεταξὺ ἄλλων, ἔλεγε τὰ ἑξῆς: «Θέλετε νὰ μάθης τί κάνουν τώρα; Γράφω τοὺς στίχους ἑνὸς ποιητικῶ μυστογραφιστοῦ καὶ παίρνω μαθήματα ἀδείας. Εἶναι ἐδῶ ἑνας

φνηγεῖται ἡ καλὴ γράφ. Εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον λαϊκὸ θρύλοι πού μεταδίδονται ἀπὸ στόματος εἰς στόμα. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν σταματᾷ διὰ ν' ἀδείασῃ ἑνα ποτὴρι βότκας καὶ νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν ποιητὴν πού τὴν ἀκούει μὲ προσοχὴν. Ἐπειτα, σιγὰ-σιγὰ τὸν πιάνει ὁ ὕπνος καὶ τέλος ἀποκοιμάται.

♦♦♦

Ὁ Ποῦσκιν μόλις ἔχει ἀφίχθῃ εἰς τὴν Μόσχαν ἀπὸ τὴν Πετρούπολιν, μετὰ τὴν καρδίαν ἀνάστατον ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν τῆς ὠραιότητος Ἀνέττας Ὀλένινος. Ἡ ὠραία Ἀνέττα τοῦ ἔχει κυριολεκτικῶς σκεπάζει τὰ μαλλιά, καὶ δὲν ὀνειρεύεται πλέον τὴν κόμηνσαν Τσαρδοκάγιαν, αὐτὴν τὴν ὀρεικάλκινην Ἀφροδίτην, τὴν Κλεοπάτραν τοῦ Νέβδα, τὴν τρομερὰ φιλόδοξον, αὐτὴν τὴν Κατένια Βελιάτσβα, τὴν νεαρὰν χωρικήν πού τοῦ προσέφερε μετὰ τὴν ἐκκόλιαν τὴν ὁμορφίαν τῆς. Ὁ ποιητὴς ὀνειρεύεται νὰ κάμῃ δικὴν του, γυναικά πού τὴν ὀνομαζομένην Ἀνέτταν Ὀλένιναν. Καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου, μέσα εἰς τὸ ἀμάξι, γράφει στίχους διὰ τὴν καλλονὴν τῆς.

Μόλις ἐφθάσεν ὁ Ποῦσκιν, μόλις καὶ μετὰ βίας προφθαίνει νὰ τυθῇ διὰ νὰ μεταβῇ εἰς ἑνα χορὸν εἰς τὸν ὁποῖον θὰ παραστῇ ἡ Α. Μ. ὁ Νικόλαος Α'.

Εἰς τὴν αἰθούσαν, πλοῖον τοῦ Τσάρου, εἶναι μίαν νῆα μολὶς δεκτέῃ ἐτῶν. Ὁ Ποῦσκιν τὴν βλέπει καὶ, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τίποτε πλέον δὲν ὑπάρχει δι' αὐτὴν εἰς τὸν κόσμον. Ἡ Ἀνέττα, ὁ χορὸς, ὁ Τσάρος, ὅλα ἀπομυθώνονται, ὅλα χάνονται ἐμπρὸς εἰς τὴν καταπληκτικὴν αὐτὴν ὁμορφίαν, πού ἔχει τὰ μάτια καμπυλωμένα, ἴσως ἐπειδὴ ἀντελήφθη ὅτι τὸ ἄνδρ' αὐτὴν κυττάζει με ἐμπόνην.

Μία γυναίκα φωνὴ ἐπαναφέρει τὸν Ποῦσκιν εἰς τὴν πραγματικότητα. Εἶναι ἡ πριγκίπισσα Δολγορούκι πού τοῦ λέγει:

— Βλέπω ὅτι ἐξαπατᾷτε εἰς τὸν θαυμασμόν τῆς ὠραίας Νατάλιας. Μήπως θέλετε νὰ σὰς τὴν συστήσω; Φαντάζομαι ὅτι μπορεῖτε νὰ γίνετε πρῶτος τάδεως σύζυγος δι' αὐτήν. Ἡ Νατάλια εἶναι ἡ πλέον ρομαντικὴ γυναίκα, σὲς εἶσθε ὁ ρομαντικώτερος ποιητὴς, ὥστε ταιριάζετε!

— Ἐνῶ; Νὰ πάρω αὐτὴν τὴν καλλονὴν; Ἀστεῖαζεθε, πριγκίπισσα; Ὁ Ἥλιος τὰς νὰ πάρῃ τὴν Ἀφροδίτην; Ὅλος ὁ κόσμος θὰ νελάσῃ μαζὺ μου καὶ ἐξ ἄλλου αὐτὴ δὲν θὰ με θελήσῃ...

— Ἀπατάσθε, ἀγαπητὴ μου Ποῦσκιν. Ἡ Νατάλια θὰ εἶναι εὐτυχὴς ὅταν μὰ θὴ τὴν μορεῖ νὰ γίνῃ γυναίκα σας. Ζῶς θαυμάζει καὶ θέλει ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς, πού δὲν τὴν ἀγαποῦν καθόλου. Ἐὰν θέλετε λοιπόν....

Ἄλλα ὁ Ποῦσκιν δὲν τὴν ἀκούει πλέον. Σπεύδει εἰς μίαν γυναιὴν τῆς αἰθούσης, ὅπου διέκρινε τὸν φίλον του κόμην Τολστόι, καὶ τοῦ λέγει:

— Ζεῖς πού γνωρίζετε τοὺς Γκουτσάκωφ, θὰ μὲ υποχρεώσετε, ἐὰν ζητήσωτε τὴν κόρντ τῆς Νατάσια διὰ μένα!

Μετά ἐννέα μῖνα ὁ Ποῦσκιν εἶχε πραγματοποιήσῃ τὸ μεγαλεῖτερον ἄνερτον τῆς ζωῆς του, ἡ ὁποία ἐν τούτοις δὲν ἔπαυσε νὰ εἶναι περιπετειώδης.

♦♦♦

Στοχασμοὶ

Τοῦ Ὁσκάρ Οὐάιλντ

— Συνήθως, παραδεχόμεθα τὰ μικρὰ μὲς ἐλαττώματα, γιὰ νὰ πείσωμε ὅτι δὲν ἔχομε μεγάλα.

— Τὸ μῖτος καὶ ὁ ἔρως ὀγαίνουν πάντα ἀπὸ τὴν ἰδίαν πόρτα.

— Ὁ γυναικὴς ποιεῖ τοὺς ἄνδρας νὰ προκαταδικάζουν ἐκεῖνον πού γνωρίζουν ὅτι δὲν θὰ τοὺς ζητήσῃ.

— Ἡ συμφωνία τοῦ ἐνὸς πλουτίζει πάντοτε τὸν ἄλλον.

— Δὲν μποροῦν νὰ ἐκτιμῶμε ἀκριβῶς τὴν εὐνομιαν ἑνὸς ἀνθρώπου, παρὰ μόνον τὴν στιγμὴν πού δὲν ἔχει νὰ περὶμένην τίποτε πέρα ἀπὸ τὸν εὐεργέτην του.

Ἦμνος πρὸς τὴν ὠριμότητα

ΣΑΡΑΝΤΑΡΑ Η ΤΕΛΕΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἡ γυναίκα τῶν 40 ἐτῶν εἶναι τὸ φθινόπωρον τῆς ζωῆς, γεμάτο εὐχύμους καὶ ἱκανοποιητικούς καρπούς...

Τῆς διασήμου Γαλλίδος συγγραφέως ΚΛΑΡΑΣ ΣΕΡΙΝΤΑΝ

Ἡ συγγραφεύς αὐτοῦ τοῦ ἀρθροῦ, Κλάρη Σέρνταν, εἶναι συγχρόνως καὶ δημοσιογράφος, ἡμέτερα καὶ ἐξερεινήτρια. Διέσχισε τὴν Ἀνατολήν, τὰς ἀφρικανικὰς ἐρήμους, τὰς ρωσικὰς στέππας καὶ ἐργάσθη ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς Ἰντὲλλιζανς Σέρβις. Εἰς τὰ 1920, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ρωσικῆς ἐπαναστάσεως, ἐφύλαττε τὰς προτομὰς τοῦ Λένιν καὶ τοῦ Τρότσκι. Εἰς τὰ 1922 εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀνέλαβε νὰ κάμῃ τὴν πρωτομὴν τοῦ Μουσολίνι, ἐν τῇ μετὰ ὅμως ἐφίλονεϊκῃς μαζί του καὶ δὲν ἐτελείωσε τὸ ἔργον ὅν τῆς ὁ σύζυγός της ἐφρονεῖτο εἰς τὰ 1915 εἰς τὸ γαλλικὸν μέτωπον. Ἡ ὄψις τῆς Κλάρης εὐρίσκεται τώρα εἰς τὴν Σακάραν, ὅπου γράφει ἐν ἑνῇ σιδήρῳ. Ἡ κόρη τῆς εἶναι παντρεμένη μετὰ τὸν κόμην ντε Ρενβίλ, ἀνωτέρω ὑπάλληλον εἰς τὸ γαλλικὸν Κογκρέ.

Ἐπὶ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ γυναῖκες, ὅταν ἐφθάνουν εἰς τὰ τριακσάτων ἐταῖος τῆς ἡλικίας των, ἔχουν καθε ἑλπίδα ὅτι ἡμποροῦσαν νὰ παντρευτοῦν. Τώρα, εἰς τὰ σαράντα χρόνια, ἡ γυναίκα εὐρίσκεται εἰς τὴν αἰ ἀκμὴν τῆς.

Τὰ κορίτσια δὲν δὲν θὰ μὲ πιστεύσουν ἴσως, ὅτι εἶναι ἀρκετὰ εὐχάριστον διὰ μίαν γυναῖκα νὰ γνωρίζῃ ὅτι εἶναι σαράντα ἐτῶν. Πιθανὸν νὰ μὲ εἰρωνευθοῦν. Ὡν. θὰ ἔλθῃ ὅμως ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ πειθοῦν ὅτι ἔχω δικαίωμα!

Εἰς τὰ σαράντα τὰ ἡ γυναίκα εἶναι μεγάλῃ αὐτοπεποίθησιν, τὴν ὁποῖαν ἀπέκτησεν ἐπειτα ἀπὸ τὰς ἀπογοητεύσεις. Δὲν ὑπάρχουν πλέον μυστικά δι' αὐτήν, ν. τίποτε δὲν εἶναι μυστηριώδες, τὰ πάντα τῆς ἔχουν ἀποκαλυφθῇ μέχρι τοῦ τῆς παραμικρᾶς λεπτομερείας των.

Ὅσον περισσότερον μία γυναίκα πλησιάζει εἰς τὰ σαράντα, τόσο περισσότερα ἔχει νὰ προσφέρῃ. Ἡ σαραντάρρα γνωρίζει ν' ἀφισοῦται πραγματικὰ, μὲ τὴν τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς τῆς. Διότι γνωρίζει ὅτι ἡ ζωὴ δὲν τῆς ἐπαυλᾷ τὸς ἀπολαύσεις, ὅσας εἶχεν ὀνειρευθῇ κατὰ τὸ παρελθόν. Καὶ δὲν δημιουργεῖ αὐταπάτας. Ἡ περιπέτεια τῆς σαραντάρρας εἶναι κατὰ τὸ ἥμισυ τραγικὴ κατὰ τὸ ἥμισυ θεία, φαινομενικῶς.

Εἰς τὸ σύνολόν τῆς ἡ σαραντάρρα δὲν εἶναι κατωτέρα ἑνῶντι τὸν νεαρὴν γυναῖκα. Τὸ αὐτὸν μάλιστα ἔχει μερικὰ πλεονεκτήματα, πρὸ πάντος εἰς τὴν συμπεριφορὰν, πού ὁμοιάζει μετὰ τὴν συμπεριφορὰν τῶν διδασκάλων ἑναντι τῶν μαθητῶν των. Δοκιμάζει μίαν ἀσθησὴν ὁμοίαν περίπου μετὰ τὴν ἀσθησὴν πού θριαμβοῦ. Πράγματι δέ, ὁ ἔρως μίαν σαραντάρρα εἶναι ὁ στήν τῆς αἰσθητικῆς τῆς ζωῆς, εἶναι ἑνας ἔρως διανοητικὸς καὶ ἀσκητικὸς ταυτοχρόνως. Ὁ ἄνδρας τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ πειθῶν νὰ ἐξῇ τὴν ἰδίαν ἡλικίαν μετ' αὐτήν, ἀλλὰ ὁ κόσμος θὰ τὸν θεωρῇ πού νεοέπιδρομ! Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς δίδει εἰς τὴν σαραντάρρα τὸ ἀσθητικὸν τῆς ἀνταγωνιστικῆς εἰς τὸν ἔρωτα, διότι ἡ ἐρωτικὴ αὐτῆς περιπέτεια ἡμπορεῖ νὰ εἶναι καὶ ἡ τελευταία.

Με πόσον πάθος ἀγαποῦσαν οἱ γυναῖκες κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου! Ἡ ἀδελφότης, ὁ φόβος μήπως χάσουν τὸν ἀγαπητὸν των, ἔκαμαν τὸν ἐρωτικὸν τὸν περισσότερον ἑντόνον καὶ ὁρμητικόν. Τὸ ἴδιον συμβαίνει μετὰ τὴν σαραντάρρα: ἀγαπᾷ τὸν σύζυγόν ἡ τὸν ἐραστὴν τῆς περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον προηγούμενον, περισσότερον ἀπὸ τὸν ἴδιον κατὰ τὸ παρελθόν, διότι φοβεῖται μήπως τὸν χάσῃ.

Οἱ ἔρωτες τῆς νεότητος εἶναι τραγωδία, ἀλλὰ ὁ ἔρως μίαν σαραντάρρα εἶναι βαγνερικὴ μουσικὴ, πού ἀχμολογεῖται ὅσας τὰς αἰσθησεις. Αἱ κατακτήσεις; τῆς σαραντάρρας εἶναι πολὺ συχνὰ αἱ λαμπρότερες τῆς ζωῆς τῆς. Τὰ νίσιμα ἔχουν πρὸ τῶν πόνων τὴν τὴν ποσότητα, ἐνῶ τὰ σαράντα χρόνια ἔχουν μόνον τὴν ποσότητα πού τὰ ἀπασχολεῖ. Γνωρίζω μίαν γυναῖκα, ἡ ὁποία εἰς τὰ πενήντα χρόνια ἐπῆρε τὸν τρίτον σύζυγον, ἑνα ἄνδρα σχετικὰ νέον ἀκόμη, πού τὴν λατρεῖ πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὸν ὅσον τὴν ἀγαποῦσαν οἱ προηγούμενοι. Καὶ μετὰ διέβη ὁ αἰώνας ἡ ἴδια, ὅτι μόνον εἰς τὰ πενήντα χρόνια μία γυναίκα ἀρχίζει νὰ ζῇ πραγματικὰ. Πρὸ τῶν πενήντα εἶναι ἡ κουραστικὴ ἀνόδο. Τὰ σαράντα εἶναι τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ καὶ τὰ πενήντα ἡ ἀρχὴ τοῦ χειμῶνος. Ἡ ἀπειλὴ τοῦ χειμῶνος καταβιβάζει τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὸ φθινόπωρον εἶναι γεμάτο χυμώδεις καρπούς πού ἱκανοποιοῦν ὅσας τὰς αἰσθησεις!

Ὁ γάμος τὸν νέαν εἶναι ἑνα εἶδος δρόμου μετ' ἐμπόδων, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποῖου ἡμπορεῖ νὰ πέσῃ εἰς κάθε θύμα. Εἰς τὰ σαράντα ὅμως εἶναι ἑνας ἐξολοθιστικὸς δρόμος καὶ ἡμπορεῖ νὰ ἐξασφαλίσῃ μίαν εὐτυχίαν πού ἐκτείνεται δεκαετίαν. Ἀκούσα μίαν γυναῖκα νὰ λέγῃ ὅτι ἐπρωτεύουσεν ἡ ἀπόβλητον παρὰ νὰ ἐξολοθισθῇ τὸν ἐρωτὰ τῆς στὸν ἄνδρα πού ἀγαπᾷ. Ἡ νεότης εἶναι ὑπερήφανος, πρὸ πάντος εἰς τὰς γυναῖκας, πού περιμεινουν πάντοτε ἀπὸ τὸν ἄνδρα νὰ κάμῃ τὴν ἀρχήν.

Εἰς τὰ σαράντα; ἡ γυναίκα θέλει νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν ἄνδρα. Ἐδίδω, ὅτι εἰς τὸν ἔρωτα δὲν ὑπάρχει θεοὺς διὰ πεισμάτια καὶ γνωρίζει ὅτι ὁ ἔρως εἶναι ταπεινός. Μάλιστα! Ὁ πραγματικὸς ἔρως δὲν εἶναι παρὰ μεγαλοψυχία καὶ αὐταπαρνήσις!

Ἡ διαφορά μετὰ τῆς νέας γυναικὸς καὶ τῆς σαραντάρρας εἶναι ὅτι ἡ πρώτη παίρνει διαρκῶς καὶ ἡ δεύτερα προσφέρει. Συμβαίνει ἔτσι ὥστε μίαν γυναῖκα πού δὲν ἀγαπᾷ νὰ ἐμπνεύσῃ ἑνα σφοδρότατον ἔρωτα.

Εἶναι ὠραῖον ν' ἀγαπάται μίαν γυναῖκα, πρὸ πάντος ὅταν εἶναι νέα, καὶ νὰ διατηρῇ τὴν ψυχραιμίαν τῆς, ὅταν ὁ ἄνδρας, εἰς τὴν ἰδίαν περὶστασιν, χάσῃ τὰ λογικά του. Τότε εἶναι ὁ μεγαλύτερος θριάμβος τῆς γυναικὸς, πρὸ πάντος ὅταν κατορθώσῃ νὰ προκαλέσῃ τὸν φθόνον. Ὁ θριάμβος ὅμως τῆς σαραντάρρας εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερος, εἶναι ὁ πόντος, ἀπαράμιλλος. Ἐὰν ἡμποροῦσαν νὰ τὸν νοιώσουν, θὰ τὸν ἐξήλθουν αἱ νεώτερα τῆς ἡλικίας. Καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμὴ νὰ τὸν ἀποθανοῦν, νὰ τὸν δοκιμάσουν τὸν θριάμβον αὐτόν, τότε θὰ καταλάθουν ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε ἀνώτερον εἰς τὸν κόσμον!

Πολλὰς παντρεμένες προσπαθοῦν νὰ προφυλάξουν τὸν ἄνδρα των ἀπὸ γυναικᾶς κατὰ πολὺ νεώτερας των, πού δὲν εἶναι ἱκαναὶ παρὰ νὰ προκαλέσουν ἑνα ἐφήμερον πάθος. Ἡ προσοχὴ των πρέπει ἄλλοι νὰ στραφῇ: πρὸς τὰς γυναῖκας τὸν σαράντα χρόνῳ, διότι αὐταὶ εἶναι αἱ περισσότερον ἐπικίνδυνον, αὐταὶ ἡμποροῦν ν' ἀποσπάσουν τὸν ἄνδρα ἀπὸ τὴν ἀγκάλην μίαν ἄλλης γυναικὸς.

Καὶ σὲς ἄνδρες, φυλαχθεῖτε ἀπὸ τὰς γυναῖκας πού πλησιάζουν τὰ σαράντα. Ἐὰν ἐμπλακθῇ εἰς τὰ δίκτυα των, πού δὲν δύσκολα θὰ κατορθώσετε νὰ ἐλευθερωθῇτε. Διότι ἡ ἀχμολογία των εἶναι τόσο βετική καὶ τόσο γλυκεία...

ΜΙΑ ΠΑΛΑΙΑ ΔΟΞΑ ΤΗΣ ΘΕΟΝΗΣ

Ἡ διάσημος Ντολὼρς Καστέλλο, πρωταγωνίστρια τῶν θωδῶν ταινιῶν, ἐμφανίζεται καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, αὐτὴν τὴν φορὰν εἰς ταῖνας «παράν». Μετὰ τὸν «Μικρὸν Ἄρδον», ἡ γοητευτικὴ σύζυγος τοῦ Τζῶν Μπάρρμπορ, γυρίζει ἡδὴ μίαν νέαν ταινίαν πού φέρει τὸν τίτλον: «Τὸ δράμα μίαν ἀδόξα».

ΕΡΩΤΙΚΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

Τοῦ μεγαλοῦ ρώσου ποιητοῦ Ἀλεξάνδρου Ποῦσκιν

Ὁ σκλάβος

Δέκα φορές τὴν ἐγκατέλειψα. Δέκα φορές ἐνανθῆρα κοντὰ πρὸς τὴν πόρτα καλὰ πῶς δὲν θὰ ζαναφύγῃ πει...

Κι' ὅμως δὲν τὴν ἀγαπᾷ. Ἄν πέβαινα αὐρίο, θάνοιθα τὸν αὐτό μου εὐτυχισμένον καὶ λυτρωμένον...

Γνωρίζετε ποτὶ τὸ μαρτύριον εἶναι νὰ κλαίῃ κανένας πᾶν ἀπὸ τὸ κορμὶ μίαν γυναῖκα πού τὸ καίδεσθαι ἄλλα χέρια; Γνωρίζετε ποτὶ τὴν ντροπὴ πού νοιώθει κανεὶς μὴν μπορῶντας ν' ἀποτραπῇ ἀπὸ μίαν γυναῖκα πού τὸ κορμὶ τῆς εἶναι θαυμάσιον;

Ἐπειδὴ με προκαλοῦσε ἀκόμα, ὀλορῆθ, κλωμῇ, με μίαν λάμψιν τόσο ὁμορφῇ, μέσα στὰ μάτια τῆς, ρίχτικα στὰ χεῖρά τῆς, σὺν νάθελα νὰ σκοτωθῇ, καὶ

ποτὲ φίλ δὲν στάθηκε μεθυστικώτερο.

Ὅταν τὴν φοβερίζω, ἀνακαλύπτεται νωκελικά. Ὅταν φοβερίζω τοὺς φίλους τῆς ἀρχίζει νὰ τραγοῦσῃ ἑνα κορὸν δευτικὸ τραγοῦδι. Ὅταν τῆς λέω πῶς θὰ σκοτωθῇ, μοῦ ἀπαντᾷ: «Ποῖος θὰ περιποιήσῃ τὰ τριαντάφυλλα σου;»

Καὶ ζῶ μετὰ τὴν ντροπὴν μου, περιμένοντας νὰ παραβῇ τὸ ἀσυνκρίτο κορμὶ τῆς, σὺν τὰ τριαντάφυλλα μου...

Φτάνει τὰ τριαντάφυλλα

Ἀς σταθῶμε! Θέλω νὰ καθιστῶμαι ἀπὸ τὸ δέντρο πού εἶχα καθίσει ὅταν τὴν πρωτοείδα. Ἀπὸ τότε, πόσες φορές ἀπάγγειλα τοὺς στίχους αὐτοὺς τοῦ Φάλντ-Ἐλ-Χαγκίρι!

ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Η επίδραση των ιδιοτροπιών των μεγάλων ανδρών εις την παγκόσμιον ιστορίαν.

ΟΛΙΓΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Τσάρς 'Αλέξανδρος ο Α' είχε μεγαλοπρεπή εμφάνιση και έθεωρειτο από πολλούς ως ο ωραιότερος άνδρας της εποχής του. Αυτό το ήθελε καλά και ο ίδιος και ήτο αρκετά φιλάρεσκος.

Έκείνο τον καιρό φορούσαν στην έπισημη στολήν ιππασίας πανταλόνια από άσπρο δέρμα. Όσο πιο τεντωμένα και ελαφρώς ήταν, τόσο περισσότερο τα εθαύμαζαν ή μάλλον εθαύμαζαν εκείνους, που τα φορούσαν. Ο Τσάρς 'Αλέξανδρος υπερτερούσε όλων στην κομψότητα. Διηγούντο μάλιστα οριστικές ότι έκρειάζοντο δύο θαλαμηπόλοι, δια να του φορέσουν το πανταλόνι του.

Ίσως το παράδειγμα αυτό είχε επηρεάσει τον πρίγκηπα εκείνον—που ζούσε ολίγα χρόνια πρό το παγκοσμίου πολέμου—ο οποίος είχε την φιλοδοξία να παρουσιάζεται στις παρελάσεις με τα στενότερα πανταλόνια. Και, για να μην ύποπτον ούτε ή παραικμή ζαρωματιά, του τα έραβαν επάνω του σε κάθε τέτοια περίσταση.

Άλλα κι' αυτό το παράδειγμα δεν φθάνει την ιδιοτροπία ενός κομφεουλέντου. Άγγλου, ο οποίος πρό ολίγων δεκαετηρίδων, όταν παρήγγελλε στον ράπτη του και του συστήσασε να είναι ελαφρώς, του έλεγε απλούστατα: «Αν με χωρούνε, δεν θα τα πάρω».

Όλοι υποθέτουμε, και είναι φυσικόν, ότι το μπλε χρώμα των στολών όλων των ναυτικών του κόσμου οφείλεται εις το χρώμα της θάλασσας. Έν τοις εν τη πραγματικότητα το χρώμα αυτό οφείλει την εισαγωγήν του εις το κέφι ενός βασιλέως και όχι συμπέθερα του προς μίαν γυναίκα. Ο βασιλεύς Γεώργιος ο Β', συγχρόνως εκλέκτορ του Άννοδερου, είχε ιδιαίτερο θαυμασμό και ζωηρή συμπάθεια για την δούκισσα του Μπέντφορντ. Μία μέρα την συνήντησε σ' έναν περιπάτο του έρ' Ιππυ στο Χάιν Πάρκ. Ητο εύστολος επάνω στο άλογό της και φορούσε ένα νέο φόρεμα ιππασίας. Η δούκισσα τον έπαινε για το χρώμα του φόρεματός της και είχε άσπρα σιρίτσια. Αυτός ο συνδυασμός άρεσε εξαιρετικά στον βασιλέα. Κι' επειδή ακριβώς εκείνη την εποχήν θα έραβαν νέες στολές για τον άγγλικό στόλο, ο βασιλεύς όρισε χρώμα βαθύ μπλε με άσπρο. Αυτό το παράδειγμα ακολουθήσαν, όσο για το χρώμα, όσο και για το σχήμα, και οι στόλοι των άλλων χωρών.

Όταν υπό την βασιλείαν του Λουδοβίκου 15ου ή Γαλλία είχε πολλές αποικίες εις τις Δυτικές 'Ινδίες, ήρθε απ' εκεί ή μόδα των σκουλαρικιών, που φορούσαν οι κροαές στις χώρες εκείνες. Ήσαν άπλοοι στρογγυλοί χρυσοί κρικοί, του τούς φορούσαν όλες οι κροαές γυναίκες, άπόγονοι των 'Ισπανών, που είχαν μεταναστεύσει στις Δυτικές 'Ινδίες. Και ή πρώτη σύζυγος του Ναπολέοντος, η 'Ιωσηφίνα, κόρη ενός πλοάρχου στις Δυτικές 'Ινδίες, φορούσε τέτοια σκουλαρικά. Όχι μόνον εκεί, αλλά και σ' όλη την Ανατολή έσυνήθιζοντο. Στις 'Ινδίες δε φορούσαν και οι άνδρες τέτοια σκουλαρικά.

Σ' αυτή τη μόδα οφείλει, ίσως, έμμέσως ή Άγγλία την άποκτησι των τούων μεγάλων άποικιών της. Ο γενικός διοικητής Βάρεν Άστρινκς, με τον λόρδο Σκίλε, τον Ιδρυτή του 'Ινδικού Άποικιακού Κράτους, περιεκυκλώη κάποτε, με μία μικρά στρατιά, άπό μία Ισχυρότερη δύναμη έχθρών και παρ' όλιγο θα υπέκυπτε. Ήθελε να καλέσει άμέσως βοήθεια. Άλλά πώς να περάσουν οι άγγελιασφόροι του δια μέσου των πολιορκητών;

Έκείνη την εποχή έσυνεθίζετο ο ταξιδιώτης, για να μη προσελεύουν την άληποσία των πειρατών, να βάζουν κατά το ταξίδι τα πολύτιμα σκουλαρικά τους και να βάζουν στις τρύπες των αυτιών, για να μη κλείνουν, μικρά κομμάτια χαρτού διπλωμένου. Σε ένα τέτοιο χαρτάκι έγραφε ο Άστρινκς τη διαταγή του και ένας πιστός ίθαγενής πέρασε μέσα άπό το έκθροκο στρατόπεδο φεροντάς την στο σπίτι του. Κι' έτσι, την τελευταία στιγμή, ή άπειλητική ήττα μετετράπη σε όριστική νίκη, που είχε ως άποτέλεσμα να πάρη ή Άγγλία στην κατοχή της τούσς άποικίες.

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Όλόκληροι πόλεις της Β. Αμερικής ΕΠΛΗΜΜΥΡΙΣΕΝ

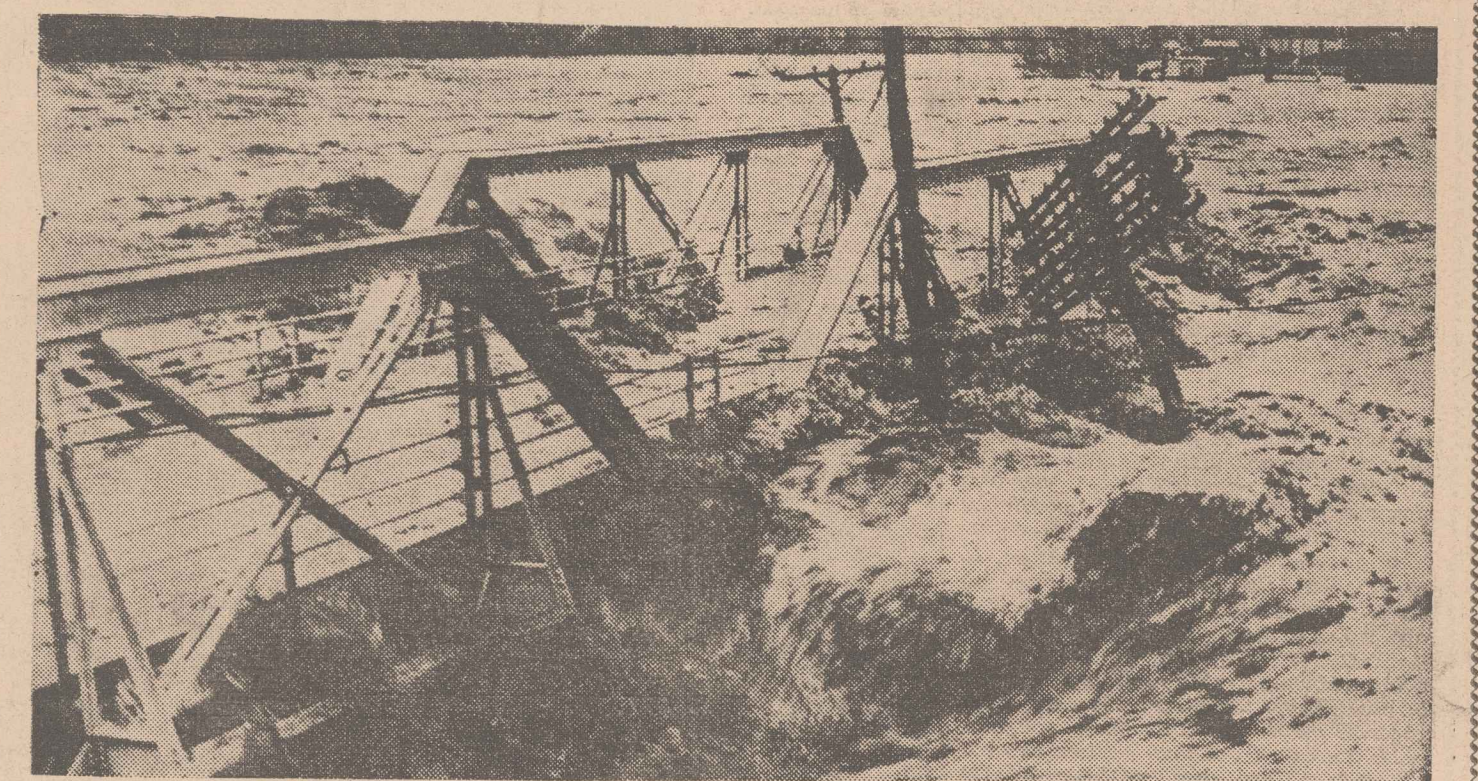
Τρομακτικά καταστροφάι εις την γεωργίαν, εκατομμυρίω

Αι πλημμύραι αι οποίαι έσημειώθησαν τελευταίως εις τας 'Ηνωμένες Πολιτείας, υπήρξαν πράγματι πρωτοφανείς και καταστρεπτικά. Άλλ' εν τούτοις δεν είνε πρώτη φορά που ή μεγάλη Άμερικανική συμπολιτεία υφίσταται την όργην του 'Επιστέρα των 'Υδάτων, αυτή είνε ή σημασία της εξέως Μισισσιππή εις την γλώσσαν των Άλλανγκάνων. των

του θάνατι κοντά στις εκβολές του τα 40 μέτρα. Καί κάθε έτος επαναλαμβάνεται, με μικροτέρων ή περισσοτέρων έντασιν, το ίδιο φαινόμενον. Οι νοτιοδυτικές καταγίδες που έρχονται άπό την ζεστομέση έπιφάνεια του Ειρηνικού 'Ωκεανού, υπερπηδούν την όροσειρά των Βραχωδών Όρεών, κατέρχονται εις την χαμηλήν πεδιάδα του Τεξάς και ακολουθούν

μικρές διακοπές, πολλές φορές, μέχρι και του Άπριλίου.

Όλη ή χώρα έχει ποτισθή άπό το νερό, τα ρυακία μεταβάλλονται εις χειμάρρους, οι χειμάρροι εις ποταμούς και οι ποταμοί εις καταστροφικήν και συχνά εις απέρρητη ύδαιτην έπιφάνεια. ή όποια κατακλύζει ολόκληρες έπαρχίες και παρασύρει τά πάντα, όταν σπασούν

Όλόκληρος γέφυρα του παραποτάμου Σέμπον παρεσύρη. Τα νερά του ποταμού την έρριξαν με όρμη επάνω στους τηλεγραφικούς στύλους του δημοσίου δρόμου....

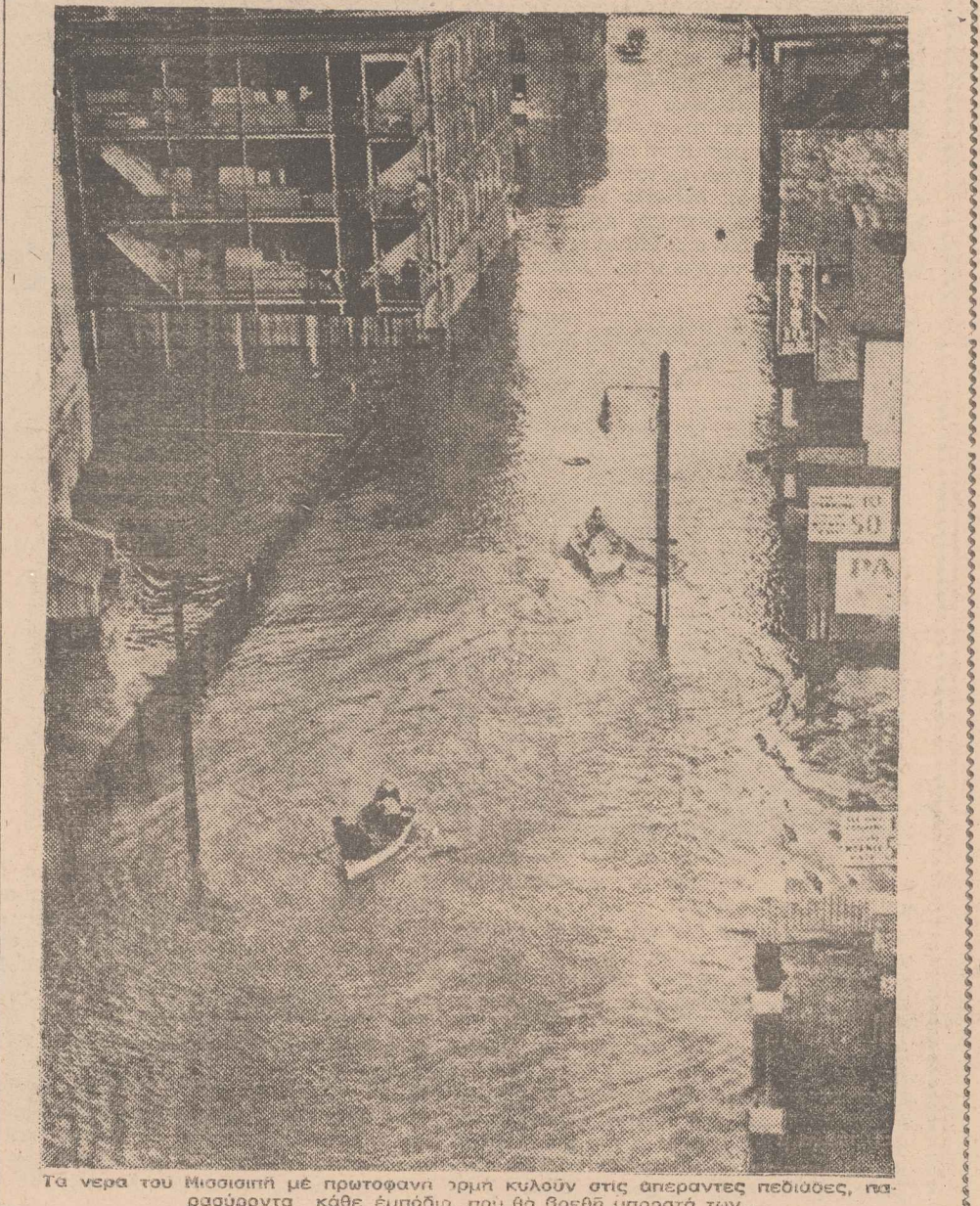
ίθαγενών 'Ινδών κατοίκων των μερών εκείνων. Παρόμοιαι πλημμύραι και της αυτής περιπού εκτάσεως συνέβησαν και κατά τα έτη 1926, 1922, 1916 και 1913, δια να μη προχωρήσωμεν άναδρομικώς εις τον χρόνον πέραν των 25 τελευταίων έτών. Εις τα παλαιότερα μολισινα χρόνια αι πλημμύραι του Μισισσιππή έπανέλαμνόντο άνελαλπίως κάθε ένοαι. Έχει δε υπολογισθή ότι κατέκλυζον συνήθως έκτασιν γαιών 80 τετρ. χλμ. Έννοείται ότι ο άνθρωπος δεν έπαυσε να πολεμά άπό τότε που ως κοινωνική όργάνωσις συντεταγμένη είχε τα οικονομικά και τεχνικά μέσα δια να διεξαγάγη τον σκληρόν αυτόν πόλεμον—κατά της περιδοκίας επαναλαμβανόμενης αυτής θεομηνίας με διάφορα άντεπλημυρικά έργα, τα όποια όλονεν και συμπληρώνονται και τελειοποιούνται. Διά τον λόγον αυτόν ακριβώς τα νερά του μεγάλου ποταμού δεν έχειλιζον παρ' όμολον όταν ο όγκος των καταστή εξαιρετικά μεγάλος λόγω άσυνήθων φυσικών φαινομένων που συμβαίνουν εν γένει εις άποστασιν πολλών εκατοντάδων και χιλιάδων ακόμην χιλιομέτρων άπό την κοίτην του ποταμού. Πράγματι, το ύδατοπέδιον του Μισισσιππή μαζί με το μεγάλο παραποτάμου του Μισουρή καταλαμβάνει την τεραστίαν έκτασιν των 3.250.000 τετρ. χλμ. δηλαδή έξη φορές την έκτασιν της Γαλλίας και την έκτασιν της Ελλάδος.

Ο Μισισσιππή είνε ο εις μήκος μεγαλύτερος ποταμός του κόσμου. Φθάνει τα 6.970 χιλιομέτρα. Έκ του τεραστίου δε αυτού μήκους 3.125 χιλιομέτρα είνε πλωτός.

Ο μέγιστος αυτός ποταμός της γής πηγάζει άπό την λίμνη 'Ιτακάα στην πολιτεία Μινεσότα. Έχει δε πολλούς παραποτάμους εκ των οποίων ο Όχάιο και ο Όργάνσας π. χ. είνε μεγαλύτεροι άπό τον Ρήνον. Διασχίζει σχεδόν εις όλον το μήκος της. Άπό τα σύνορα του Καναδά ως τον κόλπον του Μεξικού όπου εκβάλλει πλησίον της Νέας Όρλεάνς. Το ύδατοπέδιόν του δε φθάνει προς δόρραν εις την περιοχήν των Μεγάλων Λιμνών, προς δυμώς εις τα Βραχώδη Όρη, προς άνατολάς εις την όροσειρά των Άλλανγκάνων, και προς νόσον καταλήγει εις όλην την άκτήν του κόλπου του Μεξικού. Τα ύδατα όλης αυτής της τεραστίας περιοχής ή όποια περιλαμβάνει 31 άπό τις 48 πολιτείας των 'Ην. Πολιτειών, καταλήγουν εν τέλει εις την κοίτην του 'Επιστέρα των 'Υδάτων δια να κατέλθουν προς την θάλασσαν. Ο άφάνταστος αυτός όγκος ύμωσ υποχρεούται να περάση προς το τέλος άπό ένα μικρόν στενωμα πλάτους μόλις 800 μ. Είνε αλήθεια ότι το βάθος της κοίτης

τουχόν οι ύδατοφράκται και τα νερά των μεγάλων εκείνων ποταμών ξεφυγούν άπό την κοίτη τους.

Τα μεγάλα νερά, όταν τα ποτάμια δεν σπασούν τα άντεπλημυρικά έργα που χιόνι στις θορεινότερες περιοχές και σε καταρρακτώδεις θροχές, που διαρκούν και δύο και τρεις έβδομάδες, στις νότες. Αυτά συμβαίνουν πάντα κατά Φεβρουάριον ή Μάρτιον άλλά παρατείνονται με

Τα νερά του Μισισσιππή με πρωτοφανήν τούση κυλίαν στις άπείραντες πεδιάδας, παρασύροντα κάθε έμπόδιο, που θα βρεθή μπροστά των...

καλύφθησαν από τα ύδατα

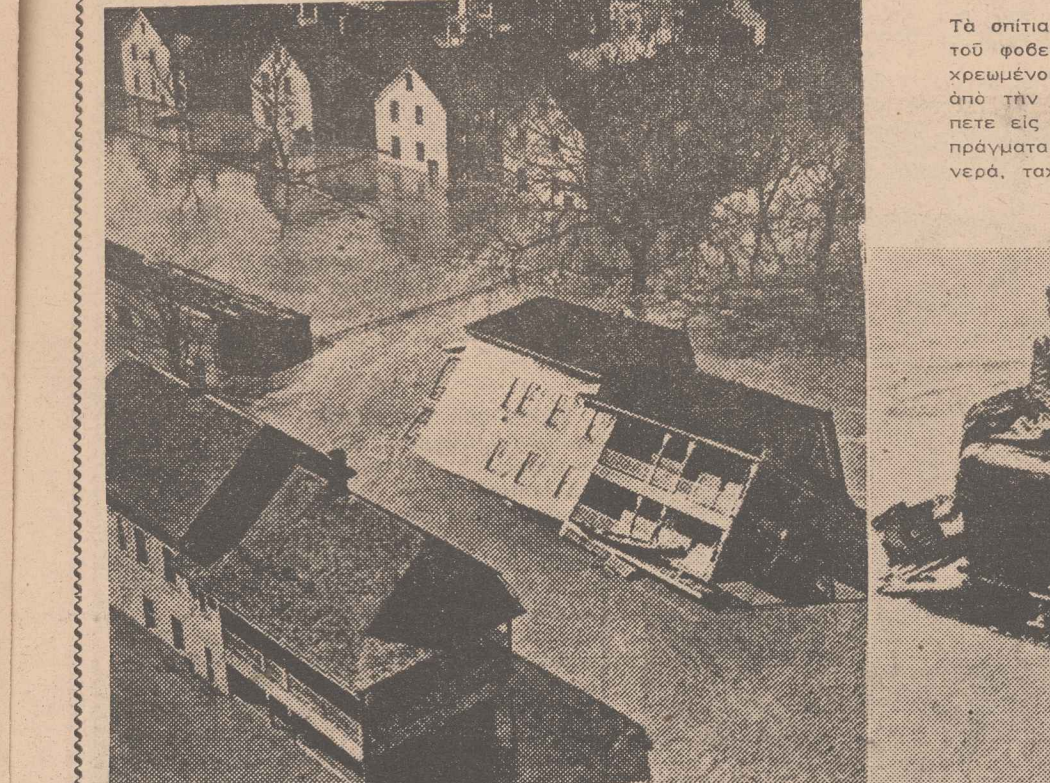
Ο ΜΙΣΣΙΣΙΠΗΣ...

αλλορίων ζημία, εκατοντάδες χιλιάδες οι άστεγοι....

χομένων οδάτων τα ύπάρχοντα έργα έκάνει όλο και ψηλότερα το άφρισμένο κεφάλι και ώθει όλο και με μεγαλύτερη όρμη τον συνεχώς αύξανοντα όγκον των νερών κατά των φραγμάτων και των ισχυροτάτων προκυμαίων του Καίρου, έκει ακριβώς όπου ο ποταμός αυτός εκλύει εις ύψος μισού μέτρου τούς δρόμους των παροχίων πόλεων ή χωριών

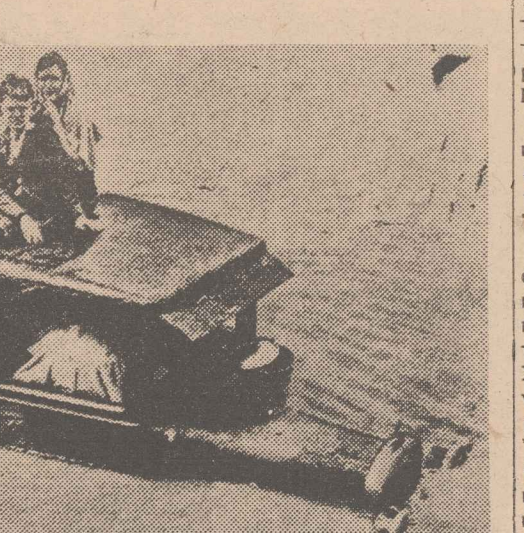
αυτός παραπόταμος του Μισισσιππή σηκώνει όλο και ψηλότερα το άφρισμένο κεφάλι και ώθει όλο και με μεγαλύτερη όρμη τον συνεχώς αύξανοντα όγκον των νερών κατά των φραγμάτων και των ισχυροτάτων προκυμαίων του Καίρου, έκει ακριβώς όπου ο ποταμός αυτός εκλύει εις ύψος μισού μέτρου τούς δρόμους των παροχίων πόλεων ή χωριών

νόχτα και ή φωνή των φυλακών του ποταμού των «παρατηρητών του καιρού» αντηγεί συνεχώς μέσα στα διαμέτια. Καί αν τα νερά άνωφούνται, κάθε άνακοίνωσις τελειώνει με την φράσιν «...έν τά φράγματα δεν σπασούν...». Άν σπασούν είνε πλέον άργά για κάθε σωτηρία. Το νερό χύνεται τότε με τέτοια όρμη ώστε άναμφιβόλως δίνει μίαν πραγματι-

δεν άνησυχεί και δεν ταρασσεται κατοίκους των όχθων των δύο ποταμών, αλλά και για τούς αγρότας έντός περιοχής 60 χιλιομέτρων γύρω στις κοίτες των ποταμών, πραγματικό δώρον του Θεού. Σε όλα τα σπίτια τα ραδιόφωνα και τα γεγάφωνα λειτουργούν μέρα-

Τα σπίτια έχουν κατά το ήμισυ καλυφθ άπό τα νερά του φοβερού κατακλυσμού, ένν οι άνθρωποι είναι ύποχρεωμένοι να σκαρφαλώσουν οπουδήποτε, για να σωθούν άπό την άπίστευτη θεομηνία.... Το ζεύγος, που βλέπετε εις την εικόνα, κατάρθηκε να φορτώση μερικά πράγματα εις ένα ούκνιντον, δια να φύγη. Άλλά τα νερά, ταχύτερα, το έπρόλαβαν ότι μέση του δρόμου....

κή έντύπωσι του κατακλυσμού. Έρχεται άπό μακριά με ένα τρομερό θούητο, μ' ένα ύποκωφο θόρυβο, σαν μακρινής θρονής, άνεβαίνει όλοένα και πιο ψηλά και προχέει ή μάλλον τρέχει πιο γρήγορα άπό ένα άλογο που καλπάζει, πιο γρήγορα άπό ένα σφιδροραμικό σμήμα, πιο γρήγορα άπό τα βερειά φορητά αυτοκίνητα και άπλώνεται σε όλα τα χαμηλότερα έδάφη. Τότε όμως ή πλημμύρα άνεβαίνει προς τα επάνω. Η ύπερπλήρης κοίτη του Μισισσιππή, όσο και αν έχειελίξη συνεχώς, δεν γαρκεί πεία άλλο νερό και έτσι δημιουργείται μία φοβερή πίεσις προς τα άνω. Το νερό των παραποτάμων που πρέπει να κατέβη και δεν έρίσκει διέξοδο, σπάζει τα πλέγια φράγματα, χύνεται έξω άπό την κοίτη και έτσι ή μία πλημμύρα διαδέχεται την άλλην και ή καταστροφή την καταστροφήν.

Αύσκολα μπορεί να περιγραφη κανείς μία τέτοια θεομηνία, που καταστρέφει ολόκληρες έπαρχίες, ή όποιας όμως είνε μεγάλως αν έλκοντες εύρωπαϊκά Κράτη. Ηδη τα όρηματα άριθμούνται κατά χιλιάδες και ο άριθμός των πνιγνόντων κατά εκατοντάδες, μπορεί δε να σχηματίση κανείς μίαν ιδέα του μεγέθους των καταστροφών, εάν λάβη υπ' όψιν ότι το Κογκρέσσο έφύησεν ύπερ των πλημμυροπαθών 950 εκατομμύρια δολάρια, ήτοι 104.500.000.000 δραχμάς.

Βεβαίως τίθεται το έρώτημα της αιτίας των τούτων καταστροφών και του τρόπου της άναγκασιάζουσ των εις το μέλλον. Έχουν άπό πολλών έτών εξοδεσθή πάμπολλα εκατομμύρια για την καταπολέμησι της φοβερής αυτής μάστιγος, χωρίς όμως, παρ' όλους τούς κόπους, παρ' όλες τις προσπάθειες, παρ' όλες τις διατάξεις να έπεται γρή το πόδωμενον άποτέλεσμα, ως άποδεικνύουν και οι φοβεράι πλημμύραι που έξέσκησαν μόλις πρό ολίγων ήμερών εις την τούση πλώσιν και πάντοτε εκ νέου δοκιμαζόμενν περιοχήν.

Οι ειδικοί αποδίδουν μέρος του κακού τουλάχιστον εις δύο αιτίας: εις την συστηματικήν άπογνώμωσιν άπό κάθε δένδρον όλων των δονυών και εις την έντατικήν καλλιέργειαν του σίτου εις τα κάτω έδάφη, χωρίς καμμίαν έναλλαγήν. Φαίνεται λοιπόν ότι, εκτός άπό νέα άντεπλημυρικά έργα, εκτός άπό νέα φράγματα, εκτός άπό νέας διώρυγας, άπό τις όποιες να μωρη να διαχετεύεται κατά τον καιρόν των πλημμυρών το πλεονάζον νερό, πρέπει να καταβληθή συντονη προσπάθεια άναβάσσεως όλης της περιοχής του λεκανοπεδίου του Μισισσιππή και ταυτοχρόνως συστηματικότερα καλλιέργεια της γής.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑΙ

Τα μεγαλύτερα ιστορικά γεγονότα που συνέβησαν κατά τόν τρέχοντα μήνα.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΟΛΙΕΡΟΥ

11 Φεβρουαρίου 1869. Ποτέ τα θεωρεία του μεγάλου Παρισίου θεάτρου «Οντέν» δεν ήσαν τόσοں στολισμένα και δεν έπορουοίσαν τόσοں πλήθος κόσμου, όσον την έσπέραν αυτήν. Συγγραφείς ποιηται, καλλιτέχναι, όλη γενική ή αφοκρέμα της Παρισίνης Κοινωνίας έχει δώσει το ραντεβού της εδώ δια να χειροκροτήση το έργο ενός αναδέλφου: ο «Διαδάτης» του Φρανσουά Κοππé. Η βραδυά όμως αυτή δεν άποτελεί μόνον μίαν άποθέωσιν δια τον συγγραφέα του έργου άλλα άποτελεί συνάμα και τον θρίαμβον μιάς έντελώς άγνώστου έως τότε και νεαρωτάτης δραματουργού της όποιας το όνομα πάντοτε θα δοξάζεται: της Σαρς Μπερνάρ.

12 Φεβρουαρίου 1790. Η Γαλλική Επαναστατική Κυβέρνησις ψηφίζει νόμον δια του όποιου έντέλλεται αύθρει ή καταδίκης της Μονής του Τάγματός του Άγίου Βενεδίκτου.

Η έν λόγω Μονή χρονολογείται άπό της εποχής του Άλου λε Γκρην, καιται δε επί του δρόμου (αύην) όπου εύρον μαρτυρικών θάνατον κατά τον τρίτον αιώνα ο Σαιν Ντενίς και ο Σαιν Ρουαί. Εφεξής και λόγω των γεγονότων έπρεπε το «μόν» αυτό να άνομάζεται το «Όρος των μαρτυρίων». Άπό το θρυλικόν αυτό όρος άρρεται την όνομασίαν του το μεγαλύτερον κέντρον διασκεδάσεων των Παρισίων, ή Μονμάρτρ....

13 Φεβρουαρίου 1883. Ο μεγαλύτερος μουσικοσυνθέτης της ρωμαντικής άναγεννήσεως άπονήσκει εις Βενετίαν. Η σορός του, σύμφωνα με την έπιθυμίαν του μεγάλου διδασκάλου, μεταφέρεται έντός ποφουροστολισμένης γονόβλας, άπό Βενετίας εις Μπενόβουτ. Η έπίσημη κηδεία του ένγένετο εις την τελευταίαν αυτήν πόλιν, όπου ο Βόλνερ είχε έτοιμάσει ένός του κήπου της βίλλας του, το μνημειον του που εκεί το ούχι μακράν του λόφου όπου ύψώνεται το όμώνυμον μεγαλοπρεπές θέατρον «Βόλνερ».

14 Φεβρουαρίου 1805. Η Γαλλική φρεγάτα «Πεταλούδα» κυβερνημένη από τον πλοίαρχον Μπερζέρε ύφισται την σφοδράν έπίθεσιν της Άγγλικής φρεγάτας «Σαν Φλοράνς». Αν και ή Άγγλική φρεγάτα είναι άσχηκρίως άνωτέρα και εις ισχύοσαν, και εις πολεμικήν, έν τούτοις ο Μπερζέρε δεν δειλιά και άμύνεται με άπαράμιλλον ήρωισμόν, κατορθώνει να διαφύγην τον κίνδυνον της τελείας καταστροφής.

15 Φεβρουαρίου 1918. Το Γαλλικόν ύποβρύχιον «Μπερνουί» διαπλέων την Άδριατικήν θάλασσαν προσκρούει επί άδεσπότης τορπίλλης και βυθίζεται.

16 Φεβρουαρίου 1470. Ο Λουδοβίκος ο 11ος ίδρύει εν Γαλλία, την πρώτην όημοσίαν ύπηρεσίαν των ταχυδρομίων. Τού λοιπού οι βουλόμενοι να έκχωται εις εις επικοινωνίαν με συγγενείς και φίλους που κατοικούν μακριά εις άλλα μέρη του Βασιλείου, δύναται νυν το πρώτον άπόσπροννόμενος προκαταβαλαιο «είρηνον ταχυδρομικόν τέλος» προς χρησιμοποίησιν των «ταχυδρομίων» υπό του Κράτους.

17 Φεβρουαρίου 1673. Θάνατος του Μολιέρου μετά την τεράστιν παράστασιν του έργου του: «Ο καί πανταί αν άσθενής».

Ασού έπαίσε, ύποδυείς ο ίδιος τον όρλον του κατά φαντασίαν, εσθεύον, πάσων πρό καιρό άπό απήκους καταρρούς, οι όποιοι κατά την παράστασιν του έπροσέτησαν ένα Ισχυρόν ρήμα. Ο Μολιέρος έπροσέβησε να προσποιητή την σφοδρότητα της άσθενείας του... Μεταφερθείς εις την επί της οδού Ρισελίς οίκον του εξέπνευσε την δεκάτην νυκτερινήν ώραν....

Απειλή

«Όταν με μαλινώ ο άντρας μου, τόν άπειλώ, ότι θα γυρίσω στη μαμά μου.

«Ένώ κάνω το άντίθετον. Τόν φοβρίζω πως θα φέρω τη μαμά μου στο σπίτι μας!

Ένας δρόμος της Λουίσιλλ πλημμυρισμένος. Οι κάτοικοι κυκλοφορούν με βάρκες

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Όταν τὰ σπόρ ἐξολοθρεύουν

Τὰ δράματα τοῦ ἀθλητικοῦ στίβου

Ἀθληταί, πυγμάχοι, ποδοσφαιρισταί, παλαισταί, κολυμβηταί, πού ἐτερμάτισαν τὴ καριέρα τους τρελλοί, ἀνάπηροι τυφλοί, παράλυτοι καὶ δυστυχεῖς.

Τὰ σπόρ δὲν εἶνε πάντοτε διασκεδάσεις, οὐτε τελεῖται μετὰ νίκης καὶ ἐνθουσιασμοῦ. Ἐχουν καὶ αὐτὰ τὴν κρυφὴν τραγωδίαν τῶν, καὶ κάθε στάδιο τὰ μαρτυρικὰ θύματα τοῦ. Ἐνὰ ἀτελείωτο κομβολόγιον ἀπὸ μοιραία δυστυχήματα, πού πολλές φορές μένουσιν ἀγνωστὰ ἀπὸ τὸν πολὺ κόσμον, εἶνε τὰ ἀθλητικά αὐτὰ δράματα, πού τόσο συχνὰ παρατηροῦνται στὰ σπόρ. Οἱ φανατικοὶ θεαταὶ ἐνὸς καταπλημμυρισμένου σταδίου, πού ἐνδιαφέρονται μετὰ πάθος γιὰ τὸ σέκο, ἀ-

μον 800 μέτρων καὶ ὁ Ἀγγλος ἀθλητὴς Χάμσον, ὁ ὁποῖος, ὅπως εἶνε γνωστόν, ἐκέρδισε τὴν πρώτη Ὀλυμπιακὴ νίκη. Ἐν τούτοις ὁ Χάμσον δὲν ὑπελογίζετο διόλου ὡς νικητὴς καὶ ἐποθετοῦτο ἀπὸ τοῦ «ειδικοῦς» τέταρτος καὶ πέμπτος. Εἰς τὸν ἀγῶνα ὅμως, ἔλαθε μέρος μὲ τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἐπιμονὴν γιὰ τὴν νίκη. Ἠκολούθησε ἔτσι τὸς συναγωνιστὰς τοῦ καὶ τοῦς κατέφθασε μετὰ ἡρωικῆς προσπάθειας 25 μέτρα πρὸ τοῦ τέταρτος. Ἀλλὰ τότε τὰ πόδια τοῦ ἀρχίσαν νὰ

τῶν τὴν ἀθλητικὴν μαγίαν των. Εἶνε ἐξηκριθὲν ὅτι καθεὶ χρόνῳ φανεύονται στὴν Ἀμερικὴ κατὰ τὴν διάρκειαν διαφόρων μᾶτς 30-50 ἀθληταὶ καὶ πολλοὶ περισσώτεροι κατανοῦν ἀνάπηροι καὶ δυστυχεῖς ἐφ' ὅρου ζωῆς.

Πρὸ ἀλίγων ἐτῶν ἐγένετο στὸ Παρίσι ἕνα πυγμαχικὸ μᾶτς, μεταξὺ τοῦ Ἀγγλου Τραβὲ καὶ τοῦ Γάλλου Σάαρ. Ἀπὸ τοῦς πρώτους γύρους ἡ ὑπεροχὴ τοῦ Σάαρ ἦτο καταφανὴς καὶ ὁ Τραβὲ μὲ-

ΜΙΚΡΑ ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ

Αὐριο θὰ γίνουσι δύο ποδοσφαιρικά μᾶτς πρωταθλήματος μεταξὺ τοῦ Ἀπόλλωνος-Αστέρος εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Παναθηναϊκοῦ καὶ Ἀ. Ε. Κ.-Δάφνης εἰς τὸ γήπεδον τοῦ «Ἀπόλλωνος».

Οἱ τελικοὶ ἀγῶνες δὴ τὸ πρωτάθλημα τῆς Ἑλλάδος εἰς τοὺς ὁποίους θέλουσι μετὰσχέαι ἡ πρωταθλήτρια ὁμάδα τῶν Ἑνώσεων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Μακεδονίας προδίδεται ὅτι θὰ ἀρχίσουν ἀπὸ τὸν πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Ἀπριλίου διὰ νὰ λήξουν περὶ τὰ τέλη Μαΐου. Τὰ τοπικὰ πρωταθλήματα Ἀ' Κατηγορίας τῶν Ἑνώσεων Πειραιῶς καὶ Μακεδονίας ὑπολογίζεται νὰ λήξωσι τὴν 21ην Μαρτίου, τῆς δὲ Ἑνώσεως Ἀθηνῶν κατὰ τὰ τέλη τοῦ ἰδίου μηνός.

Ὁ διάσημος διεθνὴς Ρουμάνος ποδοσφαιριστὴς Μπουτλάρα τραυματίσθηκε σοβαρῶς κατὰ τὴν διάρκειαν ἑνὸς ἀγῶνος τοῦ Σωματοῦ τοῦ, ὅπου περιόρισε ἀπὸ τῆς ἐν Γαλλίᾳ, νοσηλεύεται εἰς νοσοκομεῖον τῆς Γαλλικῆς πρωτεύουσος.

Καίτοι οὐδέμια ἐκ τῶν Ἑθνικῶν Ὀμοσπονδιῶν ἐδῆλσαν ὁτιπᾶς ὅτι δὲν ἔα μετὰσχέαι εἰς τὸ παγκόσμιον πρωτάθλημα ποδοσφαίρου 1938, ἐν τούτοις αἱ μέχρι τοῦδε γνωσθεῖσαι δηλώσεις συμμετοχῆς εἶναι λίαν περιωρισμένου ἀριθμοῦ. Δοθέντος ὅμως ὅτι ἡ προετοιμία ὑποβόλης δηλώσεων συμμετοχῆς ἔληξαν ἤδη καὶ ὅτι προκριματικῶς θὰ ἐλάμβανον χώραν μόνον εἰς τὴν περιπτῶσιν ὁ ἀριθμὸς τῶν μετασχουσῶν Ὀμοσπονδιῶν ἔπρεπε εἶναι ἀνότερος τῶν 16, ὑπάρχει φόβος ὅτι δὲν θὰ παρασθῇ ἀνάγκη τελείσεως προκριματικῶν ἀγῶνων καθ' ὅμιλον, ὅπως ἐγένετο κατὰ τὸ 1934.

Ἡ Ἀγγλικὴ Ποδοσφαιρικὴ Ὀμοσπονδία ἥτις εἶχε ἀπαγορεύσει τὴν τέλειση ποδοσφαιρικῶν ἀγῶνων κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς στέψεως τοῦ Βασιλέως Γεωργίου (12 Μαΐου) ἐπέτρεψε τὴν ὁργάνωσιν ἀγῶνων αἱ εἰσπράξεις τῶν ὁποίων θὰ διατεθοῦν ὑπὲρ διαφόρων Κοινοτικῶν ἢ ἄλλων Φιλανθρωπικῶν Ἰδρυμάτων.

Διὰ τὸ κύπελλον Νταϊσῆς ἡ Ἑλλάς θὰ συναντηθῇ ἐφέτος μετὰ τὴν Σουηδίαν. Ἡ συνάντησις αὕτη θὰ γίνῃ εἰς τὴν Στοκχόλμην, ἀν καὶ ὑπάρχῃ τὸ ἐνδεχόμενον ἡ Ἑλληνικὴ ὁμάς νὰ μὴ μεταθῇ εἰς τὴν Σουηδίαν παραχωρούσα αὕτη τὴν νικὴν εἰς τοὺς ἀντιπάλους τῆς.

μερικανὸς πρωταθλητὴς. Σὲ μίαν στιγμὴν πρὸ δριστικῶν πᾶνω ἀπὸ τὸ ὕψος 4 μ. 30, ἔπαθε σκοτοδινὴ καὶ ἔπεσε χάμω νεκρός! Οἱ ἱατροὶ διεπιστάσαν «ἐμβόλην» τῆς καρδίας. Πόσοι καὶ πόσοι βρομεῖς τοῦ κλασσικοῦ ἀθλητισμοῦ δὲν ἔγιναν κεραιαὶ καὶ περὶ αὐτοῦ, ἀπὸ μίαν ὑπερκόνησιν τῆς καρδίας καὶ τὸν νεύρον; Καὶ πόσοι ἀνθρώποι, δυστυχεῖς σήμερον, δὲν καταρτάνται τὴν ὥρα καὶ τὴν στιγμὴν πρὸ ἐπεδοῦσαν στὰ σπόρ; Τὰ σπόρ, εἶνε ὡραία καὶ διασκεδαστικά, ὅταν διεξάγῃται μετὰ κατὰ τὴν ἐπιφυλακτικότητά, χωρὶς διὰ καὶ ὑπερπρόσθνη προσπάθειαν. Γιατὶ στὴν περιπτῶσιν αὕτη τὰ ἀποτελέσματα, εἶνε —ὅπως εἶδαμε— τραγικά.

Σ—

Διαφορὰ μενεθούς

—Τῆς γυναίκας μου τῆς ἐμπέχε προχέτις στὸ μάτι μίαν μυγίτσα, ἐπῆγε στὸ γυαριὸ καὶ ἡ ἐπὶ ἡμέρᾳ δύο ἐκατοστάρικα. —Τῆς βίχης μου τῆς μπήκε στὸ μάτι μίαν γούνα καὶ μοῦ στοίχισε δύο χιλιάδικα.

ΕΝΑ ΚΗΡΥΓΜΑ

ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΣΤΙΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Εἶνε ἀπαραίτητες στὴν ζωὴ μας, γιατί μᾶς ἐνθαρρύνουν.

ΤΟΥ Κ. ΑΝΤΡΕ ΜΟΡΟΥΑ

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὰ πράγματα πού θεωροῦνται ὅτι φέρουν εὐτυχίαν ἢ δυστυχίαν, ἐνεργοῦν διότι πιστεύομεν εἰς τὴν δύναμιν των. Ὅταν, ἐπὶ παραδείγματι, ἰδοῦμε τὸ πρῶν μίαν ἀράκνην, ἐχομεν ἐπὶ ἑαυτὴν τὴν ἡμέραν ὀλιγωτέραν ἐμπιστοσύνην στὸν ἑαυτὸν μας καὶ, φυσικὰ, ἀποτυχάνομεν.

Ἀντὶ ὅμως νὰ ἀφήνωμε νὰ μᾶς ἐπηρεάζουν αἱ προλήψεις, ὅπως τύχη, ἄς τὰς χρησιμοποιήσωμε πρὸς ὄφελός μας. Ἀς πιστεύωμε εἰς τοὺς καλοὺς οἰωνοὺς, ὅχι ὅμως καὶ εἰς τοὺς κακοὺς. Ἀς ἐκώμε π. χ. ὑπ' ὅψει μας πάντοτε ὅτι ἕνας καθρέπτης τῆς τῶν ἡμερῶν καλλιτεχνίας νὰ ὁπάρῃ, διότι εἶνε διαρκῶς ἐκτεθειμένος, χωρὶς αὐτὸ νὰ ἐκχρηματίζῃ ἐπιβραβεῖν εἰς τὴν τύχην μας καὶ τὴν ζωὴν μας.

Βλέπετε μίαν καρφίτσα κατὰ γῆς; Σηκώστε τὴν ἀμέσως. Μία ἀγγλικὴ προλήψις βεβαιώνει ὅτι θὰ ἔχετε τύχην ὀλίγον τὴν ἡμέραν, ἀν κάμετε τὴν ἀπλὴν αὐτὴν χειρονομίαν.

Ὑποφέρετε ἀπὸ ἀτυχον ἔρωτα; Φορεῖτε μίαν πέτρα (τυρκουάζ) ὁσονδήποτε μικρὴν. Χάριν εἰς αὐτήν, ὁ ἄπιστος τὸν ὁποῖον ἀναπαύει, θὰ γυρίσῃ κοντὰ σας... ἡ δὲ τὸν ἐξάσχετε χωρὶς νὰ ὑποφέρετε πολὺ.

Πιστεύετε ἀκράδαντα ὅτι θὰ σῶσιν οἱ κατὰ πολὺ εὐχάριστοι; Ὅταν εὐρίσκεται ἕνα τριφυλλὶ τετράφυλλον. Ὅταν ὁ ἀριθμὸς ἑνὸς αὐτοκινήτου, πού τρέχει ἐξέσθην τὴν προσοχὴν σας, ἀρχίζῃ ἡ τελειώσῃ μὲ τὰ ψηφία 23. Ὅταν σπάξτε ὁποῖον γυαλὶ — ἡ δὲν εἶνε ἄλλως τὸ μὴ παρηγορία γιὰ τὸ σπασίμου.....

Ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλες περιπτώσεις ὑπάρχουν μικροπρολήψεις, πράγματα πού ἀποδεικνύει τὴν σοφίαν τῶν ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων. Ἀς ὑποθέσωμεν π. χ. ὅτι χύνετε εἰς τροπέζον ἀνέπληστον σὰς κόκκινον κρασί. Τί ἀπελπίετε!

Ἀμέσως ὅμως ἐρχεται νὰ σὰς παρηγορήσῃ ἡ πεποιθὴς ὅτι τὸ χυμὸν τοῦ κρασιοῦ φέρνει γούρι, καὶ ἀδιαφορεῖτε πᾶνω διὰ τὸ λερωμένον τροπέζον ἀνέπληστον.

ΑΝΤΡΕ ΜΟΡΟΥΑ

Οἱ σερπαντίνες

—Λυπούμαι πολὺ, κύριε... Ἀλλὰ σὺ δὲν εἶχες πῶς τὴν Ἀποκρίσιν δὲν μπορεῖ νὰ φάῃ κανεὶς μακαρόνια...

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ ΟΛΟΚΛΗΡΑ ΧΡΟΝΙΑ

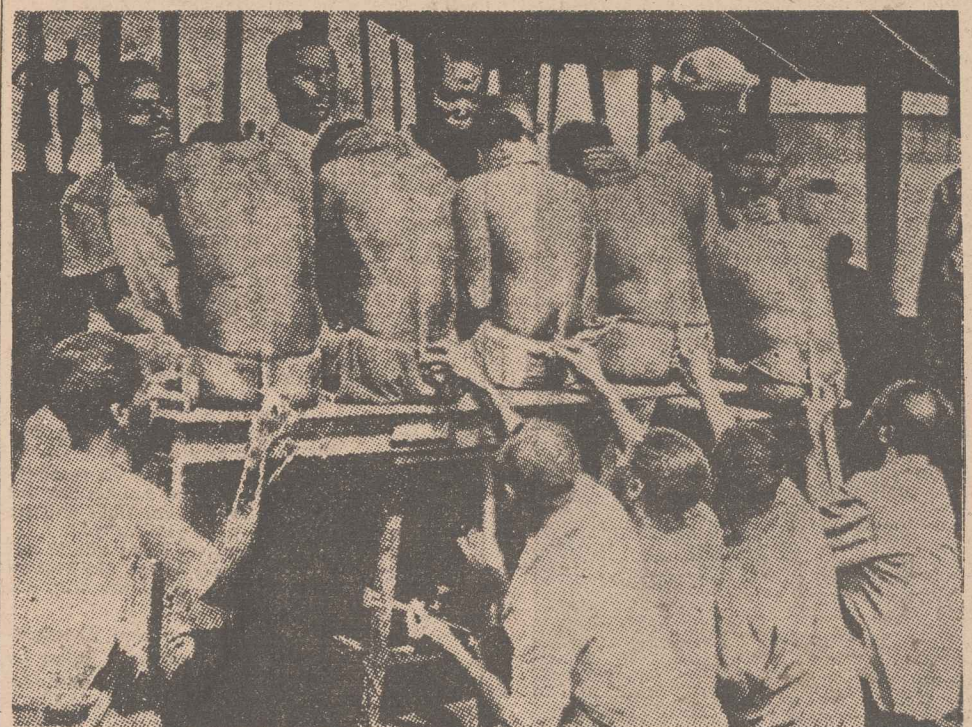
Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ

Αἱ προσπάθειαι τῆς ἐπιστήμης διὰ τὴν καταπολέμωσιν τῆς πλέον μυστηριώδους τροπικῆς νόσου

Τὰ ἐπιστημονικά θέματα εἶνε τῆς μόδας τώρα. Ἀπόδειξις εἶνε ἡ θεραπεία ἐπιτυχία πού ἐσημειώσεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἡ ταῖνια μετὰ τὴν ζωὴν τοῦ Παστέρ. Δὲν ἦτο ὅμως μόνον αὐτὸς πού ἐβούλησε ὅλην τὴν ὑπάρχον τὴν πρῶτον χάριν τῆς ἀνθρωπότητος. Εἶνε ὁλόκληροι λεγεῶνες ἐπιστημονίων, ἡ ἱστορία τῶν ὁποίων εἶνε πάντοτε περιπετειώδης καὶ ἐνδιαφέρουσα. Ἀς πάρουμε τυχαίως τὸν Δαυὶδ Μπρούς, ἐκεῖνον πού ἀνεκάλυψε τὸ μικρόδιον τοῦ μελετιανῶν πυρετοῦ.

Δὲν ἔμενε λοιπὸν ἡ παραμικρὰ ἀμφιβολία ὅτι τὰ φερόμενα αὐτὰ ἔντομα ἦσαν οἱ φορεῖς τῆς «μικροβίου». Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ καταστραφῶν ὅλα διὰ νὰ σωθῶν τὰ πόμνια.

Δὲν ἐπείρασε πολὺς καιρὸς καὶ μὴ ἄλλη τρομερὰ ἀσθένεια ἐνέσκηψε μετα-

Οἱ ἱατροὶ ἐνὸς ἱνστιτούτου τοῦ βελγικοῦ Κογκὸ ἐξετάζουσι τοὺς ἰθαγενεῖς ἀσθενεῖς πού προσεβλήθησαν ἀπὸ τὴν νόσον τοῦ ὑπνους.

καὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ ὑπνους. Ἡ ζωὴ καὶ αἱ ἐρευνᾶναι οὐ εἶνε ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσαι, ὥστε ἀξίζει τὸν κόπον νὰ τὰ περιγράψωμεν.

Ἐνα ἀνοξείατο ἀπόγευμα τοῦ 1894 ἔνα ἀμαζάκι, ἀρμόμενον ἀπὸ δύο βῶδια διασχίζει μίαν ἀπέραντον ἐρημικὴν ἔκτασιν τῆς κεντρικῆς Ἀφρικῆς. Τὸ πρῶτον αὐτὸ μεταφορικῶν μέσων μεταφέρει τὸν Δαυὶδ Μπρούς καὶ τὴν συζῶν του πρὸς τὸ Ὀμπόμπε τοῦ Ζουλούλαν.

Οἱ δύο αὐτοὶ βασανίζονται ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ζέσπιν καὶ τὰ ἔντομα, ἀλλὰ εἶνε ἐπιπονημένον διὰ τὴν ἐκτασίαν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ κοπιώδους αὐτοῦ, ταξιδίου. Ὁ Μπρούς πρόκειται ν' ἀρχίσῃ τὴν μελέτην τῆς ἀσθενείας («γανγκά») πού δεκάκις ὅλα τὰ πρόβια τῆς περιφέρειας. Ὁ Μπρούς πρόκειται ἀπὸ τὴν ἱατρικὴν σχολὴν τοῦ Ντελφ, τῆς Ἀγγλίας, πού ἐδίδασκε βακτηριολογίαν. Πρὸ ἀλίγων ἐτῶν, κλεισμένος εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, εἰς τὴν Μάλταν, κατάρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ τὸ μικρόδιον τοῦ μελετιανῶν πυρετοῦ.

Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ Ζουλούλαν, ὀλιγάκι εἰς τὴν χώραν τῶν Ζουλού, ἐγκατέστησεν ἕνα πρᾶξιον ἐργαστήριον καὶ ἀρχισε τὰς ὑπομονετικὰς τοῦ ἐρεῦνας. Τὸ κυριώτερον χαρακτηριστικὸν τῆς ἀσθενείας αὐτῆς ἦτο τὸ ἔσθαι τὰ ζῶα ἦσαν ὑγιέστατα ὅταν ἐυρίσκοντο εἰς τὸ ὁροπέδιον καὶ ἀρρωσταίναν μόλις ἐκατέβαιναν εἰς τὴν πεδιάδα, ὅπου ἡ βλαστὴς ἦτο πλουσιωτάτη.

Ἐπειὰ ἀπὸ πολλὰς ἐρεῦνας, πού ἐκράτησαν ἀρκετοὺς μῆνας, ὁ Μπρούς κατάρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ εἰς τὸ αἷμα τῶν νεκρῶν ζῶων, ἕνα μικρόδιον πού δὲν εὐρίσκετο εἰς τὸ αἷμα τῶν ὑγιῶν. Τὰ μικρόδια αὐτὰ τὰ ὠνόμασε «γανγκά» καὶ τὰ ἐθεώρησε ὡς ὑπεύθυνα τῆς ἀσθενείας αὐτῆς.

Πῶς ὅμως αὐτὰ τὰ μικρόδια μετεδίδοντο πρὸς ἑνὸς ζῶου εἰς τὸ ἄλλο; Ὁ Μπρούς ἤρριψε τοὺς ἰθαγενεῖς, οἱ ὅποιοι τοὺς εἶπαν ὅτι ἡ «γανγκά» μετεδίδετο εἰς τὴν βρογχίαν ἀπὸ τὰ ἄγρια ζῶα. Ἀλλοὶ ἔλεγαν ὅτι τὴν ἀσθένειαν τὴν μετέδιδεν ἡ μύγα («τοῦ-τοῦ»). Ὁ Μπρούς ἔκαμεν ἐνδιαφέροντα πειράματα. Ἐδίδε τὰ στήματα μερικῶν ἱππῶν εἰς τροχὸν ὥστε νὰ μὴν ἐμπνέουσιν εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὰ ὄφθαλμοι ἐλευθέρως εἰς τὴν αἰθρία. Μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας ὅλα αὐτὰ τὰ ἄλογα εἶχαν φορηθῇ. Σημειώτεον ὅτι εἰς τὰ λεϊβάρια αὐτὰ ἐπετί-

τάσθην καὶ νὰ περιμένουν ν' ἀποθάνῃ καὶ ὁ τευεταῖος πού προσεβλήθη ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν αὐτὴν. Μόνον τότε τὰ «τοῦ-τοῦ» θὰ ἦσαν τελείως ἀκίνδυνα.

Ὁ πλῆθος λοιπὸν ἀπεμακρύνθη κατὰ 15 χιλιόμετρα. Ὁ Μπρούς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὅπου τοῦ ἐγένετο θριαμβευτικὴ ὑποδοχὴ καὶ ἡ ἀσθένεια τοῦ ὑπνους ἐφαίνετο ὡς φαντασθεῖσα.

Μετὰ παρέλκοντο ὅμως διέτας, ἡ φεβρὰ ἀσθένεια ἔκαμεν ἕκ νέου τὴν ἐμφάνισιν τῆς εἰς μίαν ἄλλην δὲχθιν τῆς λίμνης. Ὁ Μπρούς, ἀκολουθοῦμενος ἡντίστοιχον ἀπὸ τὴν συζῶν του πού τοῦ «τοῦ-τοῦ» πλῆθος πολὺν χρόνον ἐπὶ γῆς, ἐπέστρεψεν ἐπὶ τόπου. Ἐφ' ὅσον τὸ σκεδόν τὸν, τὸ βασιζόμενον εἰς τὴν γενικὴν καθορίσθαι, δὲν εἶχε ἐπιτύχει, τοῦτο ἐσημαίνει ὅτι τὸ θανατηφόρον ἔντομον ἐπαίρειν τὰ μικρόδια τοῦ ἀπὸ κάποιο ἄλλο ζῶον. Ἀπὸ ποῖον ὅμως; Ὅλα τὰ ζῶα τῆς ὀγκύντας, ἀνὰ καὶ ἡμέρα, εἶνε νὰ ἐξετασθῶν.

Κατὰ τὴν πολλὴν ἐρευνᾶν καὶ πειραμάτων πού δὲν ἐδόσαν νέν ἄποτέλεσμα, ἀνεκαλύφθη ἐπὶ τέλους, ὅτι εἰς μίαν περιφέρειαν ὅπου ἐπὶ τριετίαν δὲν εἶχε παθῆσι ἀνθρώπος, ἡ ἔντομα πού ἐτοίμηνον πέντε πηλίκους, τοὺς ἐκόκκισαν ὅλους μετὰ τὸν ἀπαιτητικὸν αὐτοῦ τοίμημα. Ἦτο πλῆθος ὀλοφάντων. Ἐπρεπε ὅμως νὰ περσάνουν ἀρκετὰ χρόνια πρὸ τοῦ ἐξακριβῶν ποῖον ζῶον ἦτο ὁ φορεὺς τῶν μικροβίων πού μετεδίδοντο ἐπὶ αὐτὸν τὸν ἐντόμου («τοῦ-τοῦ»).

Τέλος, τὸ μικρόδιον ἀνεκαλύφθη εἰς τὴν ἀντιπλόην. Τὸ ζῶον αὐτὸ διατηροῦσε τὸ μικρόδιον καὶ τὸ διεδίδε χωρὶς νὰ παθῇ τὴν τίπτε. Καὶ ὅταν ἔλθῃ αὕτη ἡ περιφέρεια ἐκαθορίσθη ἀπὸ τὰ ἐπικίνδυνα αὐτὰ ζῶα, ἡ τρομερὰ ἀσθένεια τοῦ ὑπνους ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὰς ὄχθας τῆς Βικτωρίας Νυάνζα.

ΙΑΠΩΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Ἡ ἀρετὴ καὶ τὸ πούπουλον εἶναι πράγματα πού τὰ ποίρνει ὁ ἀέρας.
—Μία πλεονέχεια γυναικείου μαλλίνου μπορεῖ νὰ καλινῶσιν ἕναν ἑλέφαντα.

—Ἄν καὶ οἱ ζοβολοὶ ἀπὸν λατρεῖν ὁ λῆτος, βγάζει ὅμως ὡραία λουλούδια.
—Μὴν ἔχεις ἐμπιστοσύνην στὴν γυναῖκα, ἀκόμα κι' ἂν ἀπέκτησες μαζί της ὀκτὴ παῖδια.

—Δέρνει τὴν θάλασσα ὁ ἀνεμὸς καὶ τὴν γυναῖκα ἡ χίρλη.
—Ἀγαπήνα ἀσθένεια, τὴν τοῦ πατέρα.

Συνεννόσεις

Ὁ δικαστής:—Ἀπὸ ἐκότες τὸ θῆμα σου, τὸ ἐπεμύνης, Βρεθόν, τὰ ἄκρα καὶ ὁ κορμὸς. Γιατὶ τὸ ἔκονος αὐτὸ.
Ὁ κατηγορούμενος:—Ἐνὸς τὸ κεφάλαιον κύριε δικὰ καὶ δὲν ἔσθαι τὸ ἔκονος.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Τα τελευταία κτενίσματα

Ο περίφημος παρισινός κομμωτής Άντονάν, που δημιουργεί την μόδα του κτενίσματος δεν έννοει να αφήσει τον κομμωτή να κομμεί. Ίδου μερικά ιδιόρρυθμα κτενίσματα που έπληθυνε τελευταίως διά τους χορούς της εφετεινής σαζόν, και που θα απεύρουν να αντιγράψουν οι κομψές γυναίκες όλου του κόσμου.

Χαλί από παλνά ρούχα

Μην πετάτε τις μεταχειρισμένες σας κάλτσες και τα παλιά μεταξωτά ή πλεκτά ασημένρια σας. Ήμπεριτε από αυτά να φτιάξετε ένα υπέροχο χαλί, αρκεί να έχετε κάτι να δουλέψετε, που είναι άλλως ευχάριστη και διασκεδαστική. Θα προμηθευθείτε τα έτη ύλη, κα για την εργασία, που ο άριστος: Ένα κομμάτι κομμάτι στο μέγεθος, που θέλετε να φτιάξετε από χαλί. Τριαντά στα χρώματα, που ταίριαζουν στο σύνολο. Μερικές λωρίδες χαλκού 10 εκατοστά φάρδος και μήκους ανολογίου με το μήκος του χαλιού. Ένα κομμάτι τρίμητο για φάρδος.

Ίσως τώρα η εκτέλεση: 1) Κάθετε το ασημένριο και τις κάλτσες σε κομμάτια φάρδους 2 1/2 εκατοστά. Κάθετε έλικοι στις κάλτσες, όπως φαίνεται στο χαλί. 2) Τις λωρίδες του χαλιού τις διπλώνετε στα δύο και 3) Τυλίγετε τις χαλκινές αυτές λωρίδες με την κορδέλλα τριαντά πλ. σφιχτά. Η τυλιγμένη λωρίδα τυλίγεται πάνω στον κομμάτι, ακολουθώντας ένα πλ. με την γραμμή του μέσου α-β. 4) Ράβετε την λωρίδα του χαλιού από την άνω άκρη στη γωνία, ακολουθώντας το τριαντά. Χώνετε το χαλί, ανάμεσα στα δύο στρώματα χαλκού και κόβετε το χαλί και τις θηλές της κορδέλλας. Άνοιξε τέλος τις λωρίδες του χαλιού.

Άφου τελειώση το χαλί, το τυλίγετε σε ένα ύφασμα βρεμένο, για να το ύφρανετε, και κατόπιν το τυλίγετε σε μία σανίδα με μερικές πυλές (καρβόνα) και το αφήνετε, με

ναί βέβαιον ότι θα θαλάσσετε να την επαναλάβετε. Θα συμβεί ακριβώς ότι και με τις κάλτσες, που πλέκουν, οι οποίες καταγιγνούνται με αληθινό πάθος στην πλεκτική. Έξ άλλου θα κεντρή η όρεξί σας, όταν ιδείτε πόσον ύφασμα στολίζουν το σπίτι τα περιεργα αυτά χαλικά, που δεν μοιάζουν με τα άλλα και τα οποία δεν κοστίζουν τίποτα.

Τι πρέπει να ξέρη μία «μονταίν»

Η ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ ΕΟΡΤΗ

Μία εορτή είναι συχνά το μέσον, διά να διατηρηθεί η ομόνοια μεταξύ των μελών μίας οικογένειας. Τα αδελφά ζωνανισκόνται με την παλαιάν παιδική των ψυχών, εις το τραπέζι, όπου τρώνουν όλοι μαζί, υπό το τρυφερό βλέμμα των γονέων. Η εξαιρετική περίπτωση της εορτής σταματά επί μίαν στιγμήν το ρεύμα της ζωής, που τους παρασύρει τον καθένα προς το μέρος του.

Προσέχετε μίμικς εκάστης την ημέραν της εορτής εκείνων, οι οποίοι είναι ευτυχείς δια τας εύχας σας και διψούν τας εκδηλώσεις της στοργής σας. Έξ άλλου όμως, μη στείλετε εύχας εις όσους δεν φαίνονται να τας θέλουν. Η καλή συμπεριφορά λέγει να μην επιβάλλετε την συμπάθειάν σας εις εκείνους, που δεν δείκνουν διάθεσιν να ανταποκριθούν.

Ευχόμεθα ένα συγγενή ή φίλον μας δια την εορτήν του, όταν το βαπτιστικόν του όνομα υπάρχει εις το ημερολόγιον, ή ακόμη δια την ημέραν των γενεθλίων του. Η τελευταία συνήθεια υπάρχει ιδίως εις τους προτεστάντας και εις την Άγγλιαν.

Καλόν είναι να συνοδεύουμε τας εύχας μας με κάποιο δώρον, το όποιον στέλλουμε ή πνιγνόμεν ημείς οι ίδιοι. Η έπιτοκήφει δεν είναι υποχρεωτική. Ήμπεριτε να εύχθητε και από μακριά. Ότε και το δώρον έπιτοκήφει. Όταν όμως έχετε τα μέσα, πρέπει να αγοράσετε κάτι, ένα όποιονδήποτε μπιμπελάδι, δια να το προσφέρετε εις εκείνον ή εκείνην που εορτάζει.

Πρέπει πάντοτε να στέλνεται το δώρον σας και τας εύχας σας την προηγούμενην της εορτής, ούτως ώστε το πρόσωπον, που δέχεται τα πρώτα, να τα χρησιμοποιήσουν την επομένην ημέραν, όταν θα έχουν τας έπιτοκήφεις των φίλων δια την εορτήν.

Ένας κύριος δεν έπιτρέπεται να προσφέρει εις μίαν κυρίαν άλλο από λουλουδία και μπουμπάνια, εκτός αν συνοδεύει μαζί της με δερμάτιν συγγενικούς ή με στενήν φίλων. Μία κυρία δεν ήμπερι να δώρη εύχας και δώρα εις ένα κύριον, παρά μόνον εις στενόν συγγενή της: πατέρα της, αδελφόν της, σύζυγον της κλπ.

Όταν πρόκειται περί προσώπου ηλικιωμένου, ή έπιτοκήφει είναι απαραίτητος, ιδίως αν ζεύραμε ότι το πρόσωπον αυτό είναι προσκολλημένον εις τας παραδόσεις. Με τους συντηλικούς σας ήμπεριτε να χρησιμοποιήσετε ένα απλόν γράμμα ή και μίαν κάρτα και να στείλετε το δώρον σας, αντί να το παραδώσετε ο ίδιος.

Προσέχετε να φαίνεσθε μετρημένος, διακριτικός, χωρίς κανένα ίκνος ματαιοδοξίας. Δίδει ο καθένας, ό τι ήμπερι να δώρη, φάνη να το προσφέρει με την καρδιά του.

Εκείνος, που δέχθηκε ένα δώρον, οφείλει να ευχαριστήσει τον δωρητήν. Έκταραξί είναι την ευγνωμοσύνην και την ευχαριστήσιν του, είτε με μίαν έπιτοκήφειν, αν έφηρε το δώρον του από τα χέρια του δωρητού, είτε γραπτώς, αν του έστάλη το δώρον.

Αι όνομαστικαί εορταί, γεννήσεις, γάμοι κλπ., γίνονται ευκαιρία οικογενειακών συγκληρώσεων, οι οποίαι συνοδεύονται από ένα γεύμα ή δείπνον με άφθονα και λεπτά φαγητά.

Πώς στολίζεται το μοντέρνο τραπέζι

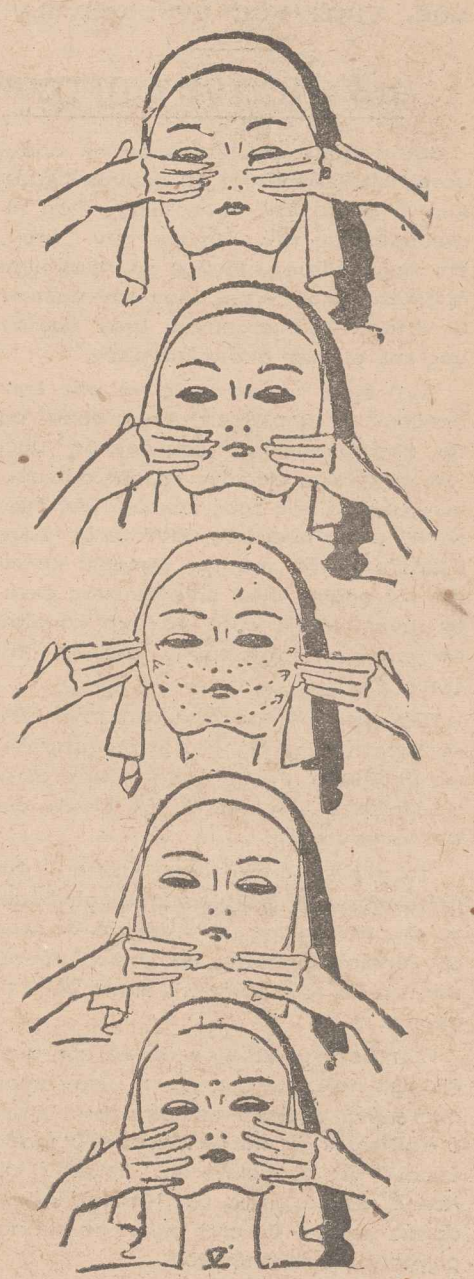
Άλλοτε, όταν έπρόκειτο να στρωθί το τραπέζι εις μίαν ημέρα εορτής, ή οικοδόποινα έβγαζε από το ντουλάπι τα καλά τα πιάτα, με την χρωματιστή παρυφή, τα άσημενα μαχαίροφύρα, με την μάρκα ή το περίτεχνο σκόλημα, τα λεπτά κρυστάλλινα ποτήρια με το ποδαράκι κι ένα ύφαιον πολυτελές τραπέζομάνηλο.

Σήμερα το στρώσιμο του τραπέζιου, άκομ και στις γιορτινές ημέρας, είναι πολύ διαφορετικό. Τα πιάτα είναι μονόχρωμα σε απλοιστήν γραμμή. Τα μαχαίροφύρα δεν έχουν κανένα σκόλημα και ή μόνη τους άμορφη είναι ή απλή γραμμή τους. Τέλος το μεγάλο και πολυτελές τραπέζομάνηλο αντικαταστάθη με τις πετσέτες, που μπαίνει από μία κάτω από κάθε πιάτο, και συνεπώς ή έπιτοκήφει του τραπέζιου πρέπει να μην παρουσιάζει κανένα ελάττωμα.

Άλλοτε τα τραπέζια, εις τα όποια έτρώγαμε, ήταν γυαλισμένα και από ύψλο ακριβό. Άργότερα έφθισαν τραπέζια με μία γυαλίνη πλάκα, κάτω από την όποιαν ύπάρχον λευκήδες λάμπες, που το χρώμα των έδωδε εις τα τραπέζια την χρωματιστήν, τον όποιον ή θελεν ή οικοδόποινα. Σήμερα, τον όποιον ή τελευταία λέξη της μόδας, τα τραπέζια, είναι μία πλάκα από καθαρότητα μπλε-μαύρο ή «μπλε». Δια το είδος αυτό χρησιμοποιείται σερβίτιο σε χρώμα άνοιχτό, όπως έπι παραδείγματι, πιάτα και πετσέτες σε χρώμα ροδάκιν.

Ο διάκοσμος του τραπέζιου είναι χαμηλός, ώστε όλοι παρακλίνονται να βλέπουν ο ένας τον άλλον χωρίς έμπόδια.

Το μασσάζ στα μάγουλα

Οι ρυτίδες, που γίνονται στο πρόσωπό σας, δεν είναι πάντοτε οι ίδιες. Όταν κοιτάξετε καλά το πρόσωπό σας στην καθρέφτη, θα έχετε τις διάφορες διευθύνσεις των ρυτίδων.

Έτσι θα μωρεάτε να διαλέξετε τα κατάλληλα «μασσάζ». Οι κυριότερες ρυτίδες, που κάνουν το πρόσωπό σας να φαίνεται σαν το πρόσωπο μίας γριάς, είναι οι έξης: 1) Ρυτίδα, που φεύγει από τη γωνία του στόματος και κατεβαίνει στο σαγόγι, αυτή, που αρχίζει από την εσωτερική γωνία του ματιού και κόβει το βλέφαρο σε δύο, και ή άλλη, όταν βρίσκεται στα μάγουλα. Να με ποιο τρόπο θα μωρεάμε να τις εξαλείψουμε:

1ον) Τα δάκτυλα πάντοτε κλειστά και άλειμμένα με λίγη κρέμα, τα άκουμπάτε στην άκρη της μύτης (εικόν 1η). Κάνετε τα να γλιστρήσουν έως το ύψος των αυτιών. Υστερα ζωνανυρίζετε πίσω. Έπαναλαμβάνετε το 20 φορές.

2ον) Βάζετε τα δάκτυλά σας κάτω από τη μύτη, φέρτε τα στην άκρη του στόματος (εικόν 2α) σιγά-σιγά τα φέρνετε στα μέσον του αυτιού (εικόν 3η). Το ίδιο πάλι, φέρνοντας από το σαγόγι (εικόν 4η). Άνοιγε τα τα δάκτυλά σας και κάνετε ένα ελαφρό μασσάζ στα μάγουλά σας (εικόν 5η).

Κάνετε αυτές τις κινήσεις επί 20 φορές κάθε βράδυ, πριν κοιμηθήτε, ζαλωμένη στο κρεβάτι σας, και θα έχετε το καλό, που θα σας κάνει.

Ένα κομψό μοντέλλο

Η εφετεινή μόδα εύνοει εξαιρετικά την «τυνική», ή όποια σφίγγει το σώμα έως την μέση. Άπό εκεί πέφτει σε μία «τυνική» πολύ φορεσιά. Η γραμμή αυτή επαναλαμβάνεται εις τα άπογευματινά φορεματα και εις τις βραδυνές τουαλέτες, αλλά κι ρίξει ιδιαιτέρως όλος κομψότητα και χάριν εις την «τυνική» της βραδυνης τουαλέτας από μικρό ή λαμπό.

Ειδικώς δια την «τυνική» έχουν δημιουργηθεί έρετες νέα ύφαισινα ύφασματα, εκ των όποιων τα πλέον έπιτυμένα είναι το χρυσό, που στολίζεται με λουλουδία λακέ εις διάφορους χρωματισμούς.

Η «τυνική» άποτελει μακριά φούστα και τόσον στενή, ώστε να έχη ένα άνοιγμα, δια να μην έμποδίζει το βάδισμα.

Γλυκίσματα

1/2 φλυτζάνι άλεσρί, 1/2 κουταλιά της σούπας κανέλλα, 4 κουταλιές της σούπας ζάχαρι, 4 κουταλιές της σούπας βούτυρο ή άλλο μαγειρικόν λίπος.

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

Άνακατώνουμεν το άλεσρί, την κανέλλα και την ζάχαρι, τρίβονεν το βούτυρο ή το λίπος και το άπλώνουμε εις παχείαν έπιστρωσιν επάνω από την ζύμην πριν την δώλωμεν εις τον φούρνον. Ύψινουμεν επί 30 λεπτά της ώρας εις μέτριον φούρνον των 204 βαθμών. Γίνεται ένα γλύκισμα δια τόν καφέ.

Προετοιμασία της άνοιξης

Στο Παρίσι, οι μεγάλοι ραπτικοί οίκοι, άρχισαν να προετοιμάζονται πυρετωδώς για την δημιουργία των άνοιξιάτικων μοντέλων. Ίδου μερικές πληροφορίες, που μάς παρέχει έγκρατισμένη εις το Παρίσι συνεργάτις μάς σχετικά με τις τάσεις της μόδας κατά την έρχομένην σαζόν:

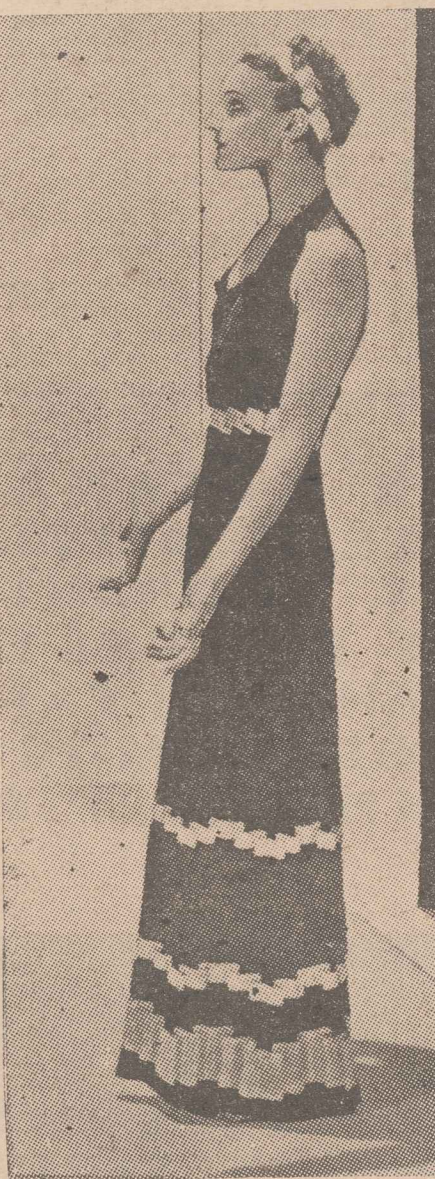
Η άνοιξίς είναι κατ' έξοχήν ή εποχή που εύνοει όλα τα γυναικεία κομμοτεχνήματα και πραγματικά κομμοτεχνήματα δεν είναι τα άζουάρ της γυναικείας τουαλέτας: Γάντια, ζώνες, εσάρπες, τσάντες, βελάνια:

Και ποιάς άλλος παρά ή Παριζιάνα ξέρει καλύτερα να παρουσιάσει τόσο χαριτωμένα όλα αυτά τα προμητάκια:

Οι μπλουζες, χάρις στα τανιέρ, βρίσκονται ο' όλη τους τη βασιλεία. Και αν ή φόρμα τους παρουσιάζει μεγάλη ποικιλία, το ύφασμα που θα χρησιμοποιηθή είναι πάντα το ίδιο. Το έπιλεγμένο «βέλον», που είναι ύφασμα στερεό και συγχρόνως πολύ «σοφύλι», ώστε να έπιτρέπει κάθε χρησιμοποίησιν ντεκούπ.

Η μόδα εδώ και κάμποσον καιρό έχει έπιβάλει όμοιομορφίαν ύποδημάτων, γαντιών, ζώνης, τσάντας και δεν μπορούμε να μην συγκρίνουμε αυτή την ιδιοτροπία, άφου μάς παρουσιάζει τόσο ύφαιους συνδυασμούς. Οι βιομήχανοι άκολουθούν τας διατάξεις της μόδας, άφου άφωρά το σκόλημα και το μέγεθος, αλλά εις έπινοήσεις βάθουν την ατομικότητα τους, τη σφραγίδα τους και παρουσιάζουν αυτά άριστουργήματα.

Οι εφετεινές τσάντες παρουσιάζονται άς επί το πλείστον καμωμένες από ύφασμα. Συνήθως το ύφασμα του φορέματος, αλλά ενίοτε γίνονται και από ύφασμα που ν' άποτελή αντίθεσιν προς το σύνολον. Τότε όμως άπαρσιπτις θα συνδυάζεται με κάτι άλλο: είτε με την ζώνην, είτε με τα ύποδηματά, είτε με τα γάντια.

Τα μοντέλλα τα έμπνευσμένα από την έλληνικήν μόδαν ήρχισαν να είναι πλέον της μόδας εις το Παρίσι. Άνωτέρω: Μία άρχαιοπρεπής βραδυνη τουαλέτα του οίκου Γουώρβ.

Μερικά χαριτωμένα μοντέλλα από βραδυνης τουαλέτες. Η απλότης των είναι χαρακτηριστική των τάσεων της εφετεινής μόδας. Καμωμένες από ταφτά ή από λεπτό μεταξωτό βελούδο, οι τουαλέτες αυτές γίνονται σε πολύ σκούρους ή σε πολύ «σκοτωμένους» τόνους χρωμάτων.

Μερικά άνοιξιάτικα μοντέλλα του οίκου Λανβέν

—Τανιέρ από λεπτό λαινάξ μαριν, με ζιλέ από λευκό πικέ. Ζακεττούλα κοντή γαρνιουμένη με δύο μεγάλα κομμάτια από γκαλαλί στον ίδιο τόνο, οούτα με κουμπούρες.

—Όρεμα από ταφτά σκιτζέζκο μπλέ, κίτρινο, πράσινο κόκκινο. Ό λαμπός στολίζεται με ένα στρογγύλο γκαζαρόκι από λευκό λινό και ένεται με ένα βελούδινο κορδελάκι. Το ίδιο «έρεφε» επαναλαμβάνεται στα μανίκια που είναι κοντά και μπουφάν. Η φούστα και μωμένη αν-φόρι, έχει παντού φιλέ από βελούδο.

—Ανοάμπλ από πράσινο λαινάξ μονόχρωμο. Το κοράκι κλείνει με Χ από μέταλλο έπιχρυσο.

Η ζακέτα είναι από λαινάξ ριγέ, σε δύο τόνους πρασίνο και ή ζώνη του φορέματος από το ίδιο ύφασμα της ζακέτας. Ό γιακάς είναι στρατιωτικός όρθος και τα μανίκια παγώδες.

—Τουαλέττα από ταφτά με φόντο μαύρο και «έμπρεσιόν» από λουλουδία στυλιζέ σε δύο τόνους πρασίνο. Το ντεκολτέ είναι μπωρντέ, με κορδέλα γκόντε από το ίδιο ύφασμα και ή μανίκια από ύφασμα με φόντο μαύρο και «έμπρεσιόν» από λουλουδία στυλιζέ σε δύο τόνους πρασίνο. Το ντεκολτέ είναι μπωρντέ, με κορδέλα γκόντε από το ίδιο ύφασμα και ή μανίκια από ύφασμα με φόντο μαύρο και «έμπρεσιόν» από λουλουδία στυλιζέ σε δύο τόνους πρασίνο. Το ντεκολτέ είναι μπωρντέ, με κορδέλα γκόντε από το ίδιο ύφασμα και ή μανίκια από ύφασμα με φόντο μαύρο και «έμπρεσιόν» από λουλουδία στυλιζέ σε δύο τόνους πρασίνο.

με κορδέλα γκόντε από το ίδιο ύφασμα και ή μανίκια από ύφασμα με φόντο μαύρο και «έμπρεσιόν» από λουλουδία στυλιζέ σε δύο τόνους πρασίνο. Το ντεκολτέ είναι μπωρντέ, με κορδέλα γκόντε από το ίδιο ύφασμα και ή μανίκια από ύφασμα με φόντο μαύρο και «έμπρεσιόν» από λουλουδία στυλιζέ σε δύο τόνους πρασίνο.

Τα γάντια θα είναι πολύ παντεζ, γιατί τα παλιά γάντια δεν θεωρούνται πια προσφαιτικά των χεριών, αλλά έξαρτήματα της γυναικείας τουαλέτας. Πλευρικόνηται, λοιπόν, με μεγάλες μανσέτες κεντημένες, που έχουν τέτοια ποικιλία, άφου είναι άδύνατον να έπινοήσι άνθρωπον μυαλό.

Θα έδουμε γάντια από τα πιο παράξενα ύφασματα και χρώματα. Γάντια από τουλί, από δαντέλλα, από ταφτά, από σάτεν.

Τα βραδυνά γάντια γίνονται από σάτεν, πω-ντ' άνς ή σελλοφάν. Διόλου δεν παράξενον να ζωνανίσουμε τα παλιά μπιλιν από φιλέ που φορούσαν οι γιανιάδες μας.

ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΜΕ ΒΟΥΛΕΣ
Οι βούλες στα έμπριμα αναγιγνόνται τα

λοιπά σχέδια: ντομιέ, τριγωνομετρικά κλπ. και γι' αυτό το έμπριμα που θα πλεονάζουν έρετες είναι τα περισσότερα με βούλες μικρές ή μεγάλες. Θα έδουμε ύφασμα με μαύρο φόντο και λευκές ή κίτρινες βούλες θα έδουμε άλλο με φόντο μπλε-μαρέν και δεν άποκλείεται επίσης το λευκό φόντο.

ΑΛΛΕΣ ΠΕΡΙΠΟΜΕΡΙΕΙΣ

—Οι άγχοι πελωριοί θα στολίζουν τα κοράς μας και θα είναι κομωμένοι από έμπριμα ύφασματα με σκόδια λουλουδιών, με βουλιτσες, ένω το ίδιο ύφασμα ενίοτε θα γαρνισθή την φάσα μας.

—Μπιζού πολλά θα αναγυράρουν, διόλου όμως απαραίτητον να είναι μεγάλης άξίας. Όλα τα μέταλλα χρησιμοποιούνται, καθώς και διάφορες άπομιμήσεις σμάλτων, κρυστάλλα και διάφορες πάστες. Ύπάρχουν «παρά» άσορτί που άποτελούνται από βραχιόλι, κολιέ, κλίνες και κρένα ή διάδημα μαλλιών.

